

Американський психопат
Брет Істон Елліс

Від таких, як Патрік Бейтмен, суспільство очікує досконалості. Обернувшись на близнюків у брендових костюмах, в обставлених статусними речами квартирах у модному районі, молоді успішні американці з Воллстрит хочуть зробити Землю кращою – і втрачають ґрунт під ногами. Серед будинків-вулканів під небом – театральною фоновою декорацією – життя Патріка Бейтмена перетворюється на суцільну кокаїнову галюцинацію. Вбивати, щоб урятувати світ від волоцюг, проститутток, геїв та шурів, шукати сенс життя, копірсячись у крові та плоті, і прийти до тями не від кохання, а після банального вуличного пограбування...

Брет Істон Елліс

Американський психопат

Обережно! Ненормативна лексика!

Ця книжка є художнім твором. Усі персонажі, події та діалоги, за винятком побіжних посилань на громадських діячів, продукцію чи послуги, вигадані, не мають стосунку до живих людей або наміру засуджувати продукцію чи послуги будь-якої компанії.

Присвячується Брюсу Тейлору

* * *

И автор записок и самые «Записки», разумеется, вымышлены. Тем не менее такие лица, как сочинитель таких записок, не только могут, но даже должны существовать в нашем обществе, взяв в соображение те обстоятельства, при которых вообще складывалось наше общество. Я хотел вывести перед лицо публики, повиднее обыкновенного, один из характеров протекшего недавнего времени. Это – один из представителей еще доживающего поколения. В этом отрывке, озаглавленном «Подполье», это лицо рекомендует самого себя, свой взгляд, и как бы хочет выяснить те причины, по которым оно явилось и должно было явиться в нашей среде. В следующем отрывке придут уже настоящие «записки» этого лица о некоторых событиях его жизни.

Федір Достоевський. Записки з підпілля

Люди часто помиляються, гадаючи, що вихованість свідчить лише про щось хороше. Чимало варіантів поведінки можуть реалізовуватись у рамках пристойності. Ось що таке цивілізація – поводитися ввічливо, без протистояння. Однією з наших помилок є і натуралізм шістдесятих у стилі Русса, коли люди ставили питання:

«Чому не можна просто говорити те, що думаєш?» Цивілізація мусить ставити певні обмеження. Якби ми слухались кожного, ми б повбивали один одного.

Міс Гарні Манери (Джудіт Мартін)

І коли все зруйнувалося – Всім було байдуже.

Токінг Гедз

Перше квітня

«Залиш надію всяк, хто сюди входить». Ці слова поспіхом виведені криваво-червоною фарбою на стіні банку «Кемікел» на розі Одинадцятої та Першої; літери великі, помітні навіть із заднього сидіння таксі, що непевними ривками суне вперед у потоці машин з Волл-стрит. Щойно Тімоті Прайс помічає їх, автобус з рекламою «Знедолених» зупиняється, затуляючи краєвид, однак двадцятишестирічному Прайсу, котрий працює на компанію «Пірс та Пірс», байдуже: він обіцяє водієві п'ять доларів, якщо той увімкне радіо голосніше, бо на хвилі WYNN[1 - WYNN-FM – радіостанція, що спеціалізується переважно на хіпхопі, репі, електронній музиці. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)] грає «Будь моєю крихіткою», [2 - «Be My Baby» – пісня гурту «The Ronettes» 1963 року. Потрапила до списку 500 найкращих пісень усіх часів за версією журналу «Rolling Stone». (Прим. ред.)] і темношкірий водій, вочевидь, не американець, слухає його.

– Я винахідливий, – говорить Прайс. – Я креативний, молодий, непедантичний, високомотивований та висококваліфікований. По суті, я кажу, що суспільство не може собі дозволити втратити мене. Я – його актив.

Прайс заспокоюється, продовжує дивитись у брудне вікно таксі, ймовірно – на слово «страх» у червоному графіті на стіні «Макдональдса» на розі Четвертої та Сьомої.

– Тобто факт лишається фактом – всім начхати на роботу, всі ненавидять свою роботу, я ненавиджу свою роботу, ти сказав, що ненавидиш свою. Що мені робити? Повернутися до Лос-Анджелеса? Це не варіант. Я перевівся з Каліфорнійського університету до Стенфорду не для того, щоб із цим миритися. Та невже я один вважаю, що ми недостатньо заробляємо?

Немовби в кіно, з'являється другий автобус, і слово знову затуляє реклама «Знедолених». Автобус справді інший, бо хтось написав «лесбійка» через все обличчя Епоніни.

Тім вигукує:

– У мене тут кооператив, квартира у Гемптонсі, [3 - Група невеликих поселень на березі Атлантичного океану неподалік Нью-Йорка, де мешкають та відпочивають чимало багатих та знаменитих людей.] заради Бога!

– Батьків, друже. Це квартира твоїх батьків.

– Я викуплю її у них. Та зроби ж, бля, голосніше! – гаркає він на водія мимоглядно, «Кристалз» [4 - «The Crystals» – американська жіноча вокальна група з Нью-Йорка, надзвичайно популярна в 1960-ті роки.] досі реве з динаміків.

– Голосніше не вийде, – здається, каже таксист. Тімоті не зважає на нього і роздратовано провадить далі:

– Я б лишився в цьому місті, якби вони встановили в таксі магнітоли «Блаупункт». З динаміками ODMIII чи ORCII... – Його голос стає м'якшим. – Чи одними, чи іншими. Це круто, друже, дуже круто.

Жаліючись далі, він знімає з шиї дорогий на вигляд плеєр:

– Чесно, ненавиджу жалітись – на сміття, бруд, хвороби, на те, яке огидне насправді це місто, бо ти знаєш і я знаю, що це – свинарник...

Говорячи, він відчиняє новенький дипломат «Тумі» з телячої шкіри, придбаний у «Д. Ф. Сандерз», вкладає вокмен поряд із складаним стільниковим телефоном «Іза» від «Панасонік», не більшим за гаманець (раніше у нього був мобільний «9000 Порта» від «НЕК»), й дістає свіжу газету.

– В одному примірнику – лише одному, – нумо подивимось... Задушені моделі, скинуті з дахів немовлята, вбиті у підземці діти, мітинг комуністів, вбивство боса мафії, нацисти... – Він збуджено гортає сторінки. – Бейсболісти, хворі на СНІД, ще мафіозне лайно, затори, безпритульні, різні маніяки, педики дохнуть на вулицях, наче мухи, сурогатні матері, скасування якоїсь мильної опери, діти вдерлись до зоопарку, щоб катувати та підпалювати тварин живцем, ще нацисти... І фішка в тому, що це все тут, у цьому місті, а не деінде, ця гидота. Стоп, чекай – ще нацисти, затор, затор, діти-дилери, діти з чорного ринку, діти зі СНІДом, діти-наркомани, будівля падає на дитину, дитина-маніяк, затор, обвалився міст...

Він зупиняється, глибоко вдихає і тихо каже, дивлячись на жебрака на розі Другої та П'ятої:

– Двадцять четвертий за сьогодні. Я веду облік. – І запитує, не відводячи погляду: – Чому ти не носиш темносиній шерстяний піджак з сірими штанами?

Прайс вдягнений у костюм з шерсті та шовку на шість гудзиків від «Ерменегільдо Зенья», бавовняну сорочку з французькими манжетами від «Айк Бехар», шовкову краватку від «Ральф Лорен» та шкіряні модельні черевики від «Фрателлі Росетті». Його очі прикуті до «Пост». Там – доволі цікава історія про двох людей, які зникли з вечірки на яхті однієї нью-йоркської майже знаменитості, поки човен кружляв навколо острова. Єдині докази – бризки крові та три розбитих келихи для шампанського. Підозрюють, що це було вбивство, і поліція вважає, з огляду на характерні подряпини та зарубки на палубі, що у злочинця, можливо, був мачете.

Тіл не знайшли. Підозрюваних немає. Прайс почав просторікувати за обідом, продовжив за партією в сквош, [5 - Ігровий ракетковий вид спорту в закритому приміщенні. Назва гри пов'язана з використанням у ній відносно м'якого порожнистого м'яча діаметром близько 40 мм, а її прабатьком вважається гра в ракетки. (Прим. ред.)] не спинився і за випивкою «У Гаррі», де після трьох порцій розведеного віскі повів уже цікавішу розмову про рахунки Фішера, якими керує Пол Овен. Прайса не вгамувати.

– Хвороби! – вигукує він, його обличчя болісно напружене. – Побутує така теорія, якщо можна підхопити вірус СНІДу через секс з інфікованою людиною, то підхопити можна будь-що, вірус це чи ні, – Альцгеймера, м'язову дистрофію, гемофілію, лейкемію, анорексію, діабет, рак, розсіяний склероз, муковісцидоз, церебральний параліч, дислексію. Заради Бога – можна захворіти на дислексію через потрапушки...

– Я не впевнений, але дислексія, здається, не вірус.

– Хтозна? Вони не знають. Це ще треба довести.

Чорні набурмосені голуби на тротуарі б'ються за крихти від хот-догів перед кіоском «Грейз Папая», трансвестити ліниво спостерігають за ними; поліційна машина тихо їде не в той бік по вулиці з одностороннім рухом; небо низьке й сіре, і в таксі, що зупинилось навпроти, сидить хлопець, дуже схожий на Луїса Керрузерса. Він – зачесане назад волосся, підтяжки, окуляри в роговій оправі – привітно махає Тімоті, а коли Тімоті не відповідає, то розуміє, що помилився, і повертається до свого примірника газети «Ю-ес-ей тудей». До тротуару схилилась огидна безпритульна стара, вона ляскає батогом біля голубів, однак вони не зважають на неї та продовжують дзьобати крихти від хот-догів і зголоділо битись за них, поки поліційна машина зникає в підземному паркінгу.

Але потім, коли ти вже дійшов до того, щоб цілком і повністю прийняти те, що коїться навколо; коли твоє тіло якимось чином налаштовується на це божевілья і ти вже майже там, де все має свій сенс, щось клацає і ми маємо якусь чортову божевільну негритьянку, яка насправді хоче – послухай мене, Бейтмене, – хоче бути на вулиці, на цих вулицях, розумієш, саме цих, – він показує рукою. – І у нас є мер, який не слухає її, який не дозволить цій сучці йти своїм шляхом, Боже правий, не дозволить чортовій сучці замерзнути до смерті, витягне її з нею самою створених злиднів, і ось ми знову там, звідки починали, збентежені та обдурені... Двадцять чотири, ні, двадцять п'ять... Хто буде в Евелін? Чекай, я вгадаю. – Прайс піднімає руку з бездоганним манікюром. – Ешлі, Кортні, Мелдвін, Марина, Чарльз – поки все правильно? Може, один з «митців», друзів Евелін, з того Богом забутого Іст-Віліджу [6 - Історично богемний район Нью-Йорка.] Ти знаєш таких, вони можуть спитати Евелін, чи є в неї сухе біле шардоне...

Він ляскає по чолу, заплющує очі й бурмоче, зціпивши зуби:

– Я кидаю Мередіт, йду від неї. Вона постійно вимагає, щоб я її любив. З мене годі. Чому я одразу не зрозумів, що вона – типова ведуча телевікторини?... Двадцять шість, двадцять сім... Я кажу їй, що я – чутлива людина. Розповів, як мене вразила аварія «Челенджера», [7 - Катастрофа шатла «Челенджер» («Challenger») відбулася 28 січня 1986 року, коли космічний корабель вибухнув на 73-й секунді польоту. Це призвело до загибелі всіх семи членів екіпажу. (Прим. ред.)] – то чого ще їй треба? Я людина високоморальна, толерантна, вкрай задоволена своїм життям, з оптимізмом дивлюсь у майбутнє – як і ти, либонь?

– Звісно, але...

– А від неї отримую лише лайно... Двадцять вісім, двадцять дев'ять, чорт забирай, тут ціле гніздо волоцюг. Кажу тобі...

Він зупиняється раптово, наче спустошився, відвертається від чергової реклами «Знедолених» і, згадавши про щось важливе, питає:

– Ти читав про того ведучого телепередачі? Він убив двох підлітків. Педик збочений. Сміх та й годі.

Прайс чекає на реакцію. Її немає. Раптом: Верхній Вест-Сайд.

Він каже таксисту зупинити на розі Вісімдесят першої та Рівер-сайд, бо ця вулиця йде не туди.

– Не треба об'їжджати... – починає Прайс.

– То, може, я об'їду, – говорить таксист.

– Не переймайтесь. – І навіть не відвертаючись, без посмішки, крізь зціплені зуби: – Вайло чортове.

Водій зупиняється. Два таксі за цією машиною сигналять та ідуть далі.

– Може, взяти квітів?

– Не. Чорт, це ж ти з нею спиш, Бейтмене. Чого це ми мусимо нести Евелін квіти? Мені потрібна решта з п'ятдесяти, – попереджує він водія, скося дивлячись на червоні цифри на лічильнику. – Прокляття. Це стероїди. Вибач за різкість.

– Я думав, ти перестав їх приймати.

– У мене з'явилися прищі на руках та ногах, ультрафіолетові ванни не допомагали, тож я почав ходити замість цього в солярій і позбувся їх. Боже, Бейтмене, ти б бачив, який рельєфний у мене живіт. Ідеальний, підкачаний... – говорить він дивним, відстороненим тоном, чекаючи на решту від таксиста. – Рельєфний.

Прайс не лишає таксисту чайових, однак той все одно щиро вдячний.

– Бувай, Шломо, – підморгує йому Прайс. – Чорт забирай, прокляття, – каже Прайс, відчиняючи дверцята. Виходячи з машини, він помічає на вулиці жебрака. – Тридцять, джекпот.

Волоцюга вбраний у дивний, масний брудно-зелений комбінезон, неголений, немите волосся зализане назад, і Прайс жартома притримує для нього дверцята таксі. Збентежений безхатченко щось белькоче, присоромлено дивлячись собі під ноги, і простягає до нас пластиковий стаканчик з-під кави.

– Гадаю, в таксі він не хоче, – пирхає Прайс, грюкаючи дверцятами. – Спитай у нього, чи приймає він картку «Америкен експрес».

– «Ам-Екс» приймаєш?

Жебрак схвально киває та повільно відходить, човгаючи. На вулиці холодно як на квітень, і Прайс швидко прямує до будинку Евелін, вимахуючи своїм шкіряним дипломатом та насвистуючи «Якби я був багатієм», його дихання перетворюється на хмарки пари. Назустріч, з іншого боку, йде чоловік з зачесаним назад волоссям та окулярами в роговій оправі, вдягнений у бежевий двобортний костюм від «Черруті 1881» з шерсті та габардину, з таким самим шкіряним дипломатом «Тумі» від «Д. Ф. Сандерз», як у Прайса, і Тімоті вголос питає:

– Це що, Віктор Павелл? Не може бути.

Чоловік проходить під флуоресцентним ліхтарем, стурбований вираз його обличчя одразу змінює непевна посмішка, коли він дивиться на Прайса так, ніби вони знайомі, однак майже одразу він розуміє, що не знає Прайса, і Прайс так само розуміє, що це не Віктор Павелл, і чоловік іде далі.

– Дякувати Богу, – бурмоче Прайс, підходячи до дому Евелін.

– Дуже схожий.

– Павелл і вечера в Евелін? Вони сходяться, як пейслі та шотландка. – Він замислюється. – Ні, як білі шкарпетки з сірими штанами.

Повільна зміна кадрів, і ось Прайс уже піднімається сходами до будинку, що Евелін купив батько, і буркоче про те, що забув повернути касети, які минулого вечора взяв напрокат. Він дзвонить у двері. З сусіднього будинку, не зачинивши дверей, виходить жінка – високі підбори, чудовий задок. Прайс проводить її очима, однак, почувши кроки в коридорі, розвертається і обсмикує свою краватку від «Версаче», готовий зустріти будь-кого. Відчиняє Кортні в кремовій шовковій блузі та твідовій спідниці кольору іржі від «Кріція» та відкритих шовково-атласних туфлях від «Маноло Бланік». Я здригаюся й простягаю їй своє чорне вовняне пальто від «Армані», вона бере його, обережно цілючи повітря біля моєї правої щоки, і повторює те саме з Пірсом, забираючи його «Армані». У вітальні неголосно грає новий диск «Токінг Гедз».[8 - «Talking Heads» – американський рок-гурт, створений 1975 року. (Прим. ред.)]

– Щось запізнюємось, хлопці, – капризно всміхаючись, каже Кортні.

– Гаїтянський таксист-нездара, – бурмоче Прайс, цілючи повітря біля Кортні у відповідь. – У нас зарезервовані столики? Тільки не кажи, що в «Пастелях» на дев'яту.

Кортні посміхається і вішає наші пальта в шафу в коридорі.

– Сьогодні їмо вдома, любі. Вибачте, я все розумію і намагалась відмовити Евелін, але ми будемо їсти... суші.

Тім проходить повз неї через хол до кухні.

– Евелін? Де ти, Евелін? – співуче гукає він. – Треба поговорити.

– Радий тебе бачити, – кажу я до Кортні. – Маеш чудовий вигляд. Твое обличчя... просто сяє юністю.

– Ти знаєш, як зачарувати даму, Бейтмене. – Голос Кортні позбавлений сарказму.

Фліртуючи, вона питає: – Розповісти Евелін, що ти так вважаєш?

– Ні, – кажу я. – Але бачу, ти б не відмовилася.

– Ходімо, – говорить вона, знімаючи мої руки зі своєї талії, кладе долоні мені на плечі й скеровує мене по коридору в напрямку кухні. – Треба рятувати Евелін. Вона вже годину перекладає суші. Намагається викласти твої ініціали, П – жовтохвостом і Б – тунцем, але їй здається, що тунець надто блідий...

– Як романтично.

– ...а жовтохвоста на Б не вистачить, – Кортні набирає повітря. – Так що, здається, вона викладе ініціали Тіма. Ти не проти? – питає вона трохи схвильовано.

Кортні – подружка Луїса Керрузерса.

– Я дуже ревнивий, думаю, краще мені поговорити з Евелін, – кажу я і дозволяю Кортні легенько вштовхнути мене в кухню.

Евелін стоїть біля столу зі світлого дерева, вбрана в кремову шовкову блузу та твідову спідницю кольору іржі від «Кріція» і такі ж відкриті шовково-атласні туфлі, як у Кортні. Довге біляве волосся забране в охайну гульку, вона звертається до мене, не відводячи погляду від овального блюда фірми «Вілтон» з іржостійкої сталі, на якому вона творчо розклала суші.

– О, любий, вибач. Я хотіла піти до того гарненького сальвадорського ресторанчика в Нижньому Іст-Сайді... – Прайс голосно стогне. – Але ми не змогли замовити столик. Тімоті, годі стогнати.

Евелін бере шматочок риби й обережно кладе його на верхню частину блюда, завершуючи щось схоже на велику літеру Т. Вона відступає від блюда і пильно вивчає результат.

– Не знаю. Справді, не знаю.

– Я ж казав тобі, щоб тут була «Фінляндія», – буркоче Тім, переглядаючи пляшки в барі, переважно на дві кварта.[9 - 1,89 літра.] – У неї ніколи нема «Фінляндії», – каже він, звертаючись до всіх одночасно.

– Господи, Тімоті. «Абсолют» тебе не влаштує? – запитує Евелін і замислено звертається до Кортні: – Рол Каліфорнія краще розкласти скраечку блюда?

– Бейтмене, вип'єш? – зітхає Прайс.

– Віскі з льодом, – кажу йому я і раптом думаю: дивно, що Мередіт не запрошено.

– Господи, це безлад, – схлипує Евелін. – Присягаюся, зараз я заплачу.

– Суші чудово виглядають, – я намагаюсь її заспокоїти.

– Та ні, вони мають чудовий вигляд, – кажу я Евелін, а щоб якнайкраще її заспокоїти, беру шматочок камбали, кладу до рота й стогну від насолоди, обіймаючи її ззаду. Навіть примудряюся з повним ротом сказати «смакота». Евелін

грайливо б'є мене по руках, відверто задоволена моєю реакцією, нарешті цілує повітря біля мого обличчя і повертається до Кортні. Прайс передає мені склянку і йде до вітальні, намагаючись зняти щось невидиме з піджака.

– Евелін, у тебе є щітка для одягу?

Я б краще подивився бейсбольний матч, чи потренувався в спортзалі, аніж вечеряв тут, чи сховався до того сальвадорського ресторану, про який були чудові відгуки в журналах «Нью-Йорк» і «Таймс», однак вечір в Евелін має одну перевагу – я живу неподалік.

– Не страшно, що соєвий соус не кімнатної температури? – запитує Кортні. – Здається, на одній з тарілок – лід. Евелін обережно викладає пелюстки блідо-оранжевого імбиру поряд із невеликою порцеляною мисочкою з соєвим соусом.

– Ні, страшно. Патріку, будь хорошим хлопчиком, дістань «Кірін»[10 - Японське пиво.] з холодильника. – Хоча, здається, імбир її втомив, і вона жбурляє його на тарілку. – Облиш, я сама.

Я все одно йду до холодильника. Похмурий Прайс повертається на кухню і каже:

– Чорт забирай, хто це у вітальні?

– Евелін вдає, що не зрозуміла:

– А хто там?

Кортні застерезливо:

– Е-ве-лін, ти ж їм сказала, я сподіваюся?

– Хто там? – раптово злякавшись, питаю я. – Віктор Павелл?

– Ні, не Віктор Павелл, Патріку, – побіжно каже Евелін. – Це мій приятель, художник Стеш. І Ванден, його дівчина.

– Так то була дівчина, – каже Прайс. – Іди поглянь, Патріку, – підбурює мене він. – Дайте вгадаю – Іст-Вілідж?

– О, Прайсе, – грайливо промовляє Евелін, відкриваючи пиво. – Чому б ні? Ванден вчиться в Кемдені, а Стеш живе в Сохо, ось так.

Я виходжу з кухні, йду через їдальню, у якій уже сервіровано стіл, і воскові свічки «Зона» горять у срібних свічниках від «Фортунофф», заходжу до вітальні. Не можу сказати, від кого вбраний Стеш, бо його одяг весь чорний. У Ванден зелені пасма у волоссі. Вона дивиться якийсь кліп хеві-метал по MTV і курить.

– Кхм, – відкашлююсь я.

Ванден обережно озирається, здається, вона обдовбана.

Стеш не ворухиться.

– Привіт, я Пат Бейтмен, – кажу я, простягаючи руку, і, помітивши своє відображення у дзеркалі на стіні, посміхаюсь тому, який чудовий маю вигляд.

Дівчина мовчки стискає мою руку. Сташ починає нюхати свої пальці.

Зміна сцени, і я знову на кухні.

– Викиньте її звідси, – лютує Прайс. – Вона обдовбалась за MTV, а я хочу подивитись чортів репортаж Мак-Ніла та Лерера.

Евелін досі відкупорює пляшки імпортного пива і неуважно каже:

– Треба скоріше все це з'їсти, інакше ми потруїмось.

– У неї зелені пасма у волоссі, – кажу я їй. – І вона курить.

– Бейтмене, – промовляє Тім, витріщаючись на Евелін.

– Так? – відповідаю я. – Тімоті?

– Ти ідіот.

– Облиш Патріка, – каже Евелін. – Він звичайний хлопець, наш Патрік. Ти ж не ідіот, так, любий?

Здається, Евелін десь не тут, і я йду до бару налити собі ще.

– Звичайний хлопець, – пирхає Тім і киває, потім вираз його обличчя змінюється і він знов агресивно питає Евелін, чи є в неї щітка для одягу.

Евелін закінчує відтикати японське пиво і просить Кортні покликати Сташа та Ванден.

– Треба з'їсти це зараз, або ми потруїмось, – шепоче вона, повільно оглядаючи кухню, щоб переконатись, що нічого не забула.

– Якщо я зможу відірвати їх від нового кліпу «Мегадес», [11 - «Megadeth» – американський треш-метал-гурт, сформований 1983 року в Лос-Анджелесі.] – каже Кортні, виходячи.

– Нам треба поговорити, – каже Евелін.

– Про що? – підходжу я до неї.

– Не з тобою, – вона вказує на Тіма. – З Прайсом.

Тім зі злістю дивиться на неї. Я мовчу і дивлюсь на його склянку.

– Будь хорошим, – каже вона мені, – і постав суші на стіл. Темпура в мікрохвильовій печі, саке майже кипить... – її голос стає тихішим, коли вона виводить Прайса з кухні. Мені цікаво, звідки Евелін взяла суші. Тунець, жовтохвіст, макрель, креветки, вугор, навіть боніто – все це свіже, з продумано розміщеними на «Вілтонівському» блюді купками васабі та пелюстками імбиру. Але мені навіть подобається те, що я не знаю, ніколи не дізнаюсь, ніколи не спитаю,

звідки все це, і суші стоятимуть у центрі скляного столу від «Зона», купленого для Евелін батьком, наче загадкова примара зі Сходу. Ставлячи блюдо на стіл, я ловлю своє відображення на його поверхні. Світло свічок робить мою шкіру темнішою, і я відзначаю, який гарний вигляд має стрижка, яку я зробив у «Гіоз» минулої середи. Я змішую собі ще напій. Мене турбує вміст солі в соєвому соусі.

Вчотирьох ми сидимо за столом і чекаємо на Евелін та Тімоті, які зникли в пошуках щітки для одягу. Я сиджу на чільному місці й великими ковтками п'ю віскі «Джей енд Бі». Ванден сидить навпроти мене і без цікавості гортає богемний папірець з Іст-Вілідж під назвою «Омана», [12 - «The East Village Other» (EVO) - американська газета андеграунду, заснована наприкінці 1965 року. (Прим. ред.)] з великим заголовком «СМЕРТЬ “ДАУНТАУНА”». Сташ насадив на паличку самотній шматочок жовтохвоста, що тепер лежить посеред його тарілки, наче сяюча комаха на шпильці. Час від часу він паличкою пересуває рибу по тарілці, але не дивиться ані на мене, ані на Ванден, ані на Кортні, котра сидить поряд зі мною, потягуючи сливове вино з келиха для шампанського.

Евелін та Тімоті приходять хвилин через двадцять після того, як ми вмостились, Евелін трішки розпашілась. Сідаючи зі мною поруч, Тім дивиться на мене, стискаючи в руці повну склянку, і схиляється, наче збираючись у чомусь зізнатись, але Евелін перебиває його.

- Не сюди, Тімоті, - і шепоче, показуючи на порожній стілець поряд із Ванден: - Хлопчик - дівчинка, хлопчик - дівчинка.

Тімоті переводить погляд на Евелін і нерішуче сідає поряд із Ванден, яка позіхає і перегортає сторінку.

- Що ж, усі зібралися, - каже Евелін з посмішкою, радіючи тому, яку вечерю приготувала. - Налітайте!

Помітивши шматок риби на тарілці Сташа - а він схилювся над ним і щось до нього шепоче, - вона трохи бентежиться, але хоробро всміхається та щебече:

- Кому сливового вина?

Усі мовчать, доки Кортні, котра не відводить погляду від тарілки Сташа, непевно підносить свою склянку і говорить, намагаючись посміхатись:

- Усе... дуже смачно, Евелін.

Сташ теж мовчить. Хоч йому має бути незручно за столом з нами, бо він не схожий на інших чоловіків у кімнаті - його волосся не зачесане назад, нема підтяжок, окулярів у роговій оправі, його вбрання чорне і погано сидить, він не прагне посмоктати та запалити сигару і, певно, нездатний замовити столик у «Кемолз», бо його активи жалюгідні, - він поводить розкуто і сидить, наче загипнотизований сяючим шматком суші. І щойно люди за столом нарешті готові облишити його, відвести погляд і почати їсти, він випрямляється і голосно каже, показуючи пальцем на тарілку:

- Воно поворухнулося!

Тімоті дивиться на нього з таким презирством, до якого мені далеко, але я намагаюся не відставати. Ванден це, здається, розважає і, на жаль, Кортні -

також, здається, ця мавпа її чимось приваблює, але, гадаю, якби я зустрічався з Луїсом Керрузерсом, зі мною було б те саме.

Евелін добродушно сміється і промовляє:

– Сташе, ти такий бунтівник! – І одразу стривожено питає: – Хто буде темпуру?

Евелін – топ-менеджер фінансової компанії, щоб ви знали.

– Я буду, – кажу їй я і беру з тарілки шматочок баклажана, який не їстиму, бо він смажений.

Усі накладають собі їжу, вдало ігноруючи Сташа. Я спостерігаю, як жує і ковтає Кортні.

Намагаючись почати розмову після довгої та начебто вдумливої паузи, Евелін каже:

– Ванден навчається в Кемдені.[13 - Місто в Нью-Джерсі, у якому розташовано кілька університетів.]

– Та невже? – холодно питає Тімоті. – Де це?

– У Вермонті, – відповідає Ванден, не відриваючись від журналу.

Я дивлюсь на Сташа, чи подобається йому відверта брехня Ванден, але він поводить так, наче не слухав, наче сидить у якійсь іншій кімнаті чи панк-рок-клубі в нетрях міста, але так само поводяться й інші за столом, і це мене бентежить, бо я впевнений, що це місце – у Нью-Гемпширі.

– А ти де вчилась? – зітхає Ванден, коли їй стає зрозуміло, що Кемден нікого не цікавить.

– Я вчилась у Ле Розе,[14 - Школа-пансіон «Institut Le Rosey» – заснований 1880 року, найстаріший та найпрестижніший навчальний заклад Швейцарії. (Прим. ред.)]
– починає Евелін, – а потім у бізнес-школі в Швейцарії.

Я теж закінчила швейцарську бізнес-школу, – каже Кортні. – Але я вчилась у Женеві, а Евелін – у Лозанні. Ванден кидає примірник «Омани» поряд із Тімоті й криво самовдоволено всміхається. Хоча я дещо роздратований тим, що Евелін не може жбурнути цю поблажливість назад у обличчя Ванден, «Джей енд Бі» розслабив мене настільки, що я нічого не хочу говорити. Евелін, певно, вважає Ванден милою дівчинкою, розгубленою і збентеженою, тобто митцем. Прайс нічого не їсть, як і Евелін. Я підозрюю, що це – кокаїн, але сумніваюся. Зробивши великий ковток зі своєї склянки, Тімоті бере «Оману» і пирхає.

– Смерть «Даунтауна», – промовляє він. І вказуючи на кожне слово у заголовку: – Кого це взагалі гребе?

Я автоматично чекаю, що Сташ здійме обличчя від тарілки, однак він досі вдивляється в самотній шматок суші, посміхається сам до себе і киває.

– Гей, – ображеним тоном говорить Ванден. – Це нас стосується.

– Ого-го, – застережливо каже Тім. – Це стосується нас? А як щодо різни в

Шрі-Ланці, дороженька? Це нас теж стосується? Як щодо Шрі-Ланки?

– Це крутий клуб у Вілідж, – знизує плечима Ванден. – Так, нас це теж стосується.

Раптом заговорив Сташ, не підводячи очей.

– Це називається Тонка. – Він, схоже, роздратований, але його голос рівний і тихий, і він все одно дивиться на суші. – Країна зветься Тонка, а не Шрі-Ланка. Зрозуміли? Тонка.

Ванден опускає очі й м'яко каже:

– О.

– Хіба ти нічого не знаєш про Шрі-Ланку? Про те, як сикхи вбивають безліч ізраїльтян? – підбурює її Тімоті. – Хіба це нас стосується?

– Кому рол капамакі? – втручається Евелін, піднімаючи тарілку.

– Та ну, Прайсе, – кажу я. – Є проблеми важливіші за Шрі-Ланку. Звісно, зовнішня політика важлива, але є й доречніші справи.

– Які? – запитує він, не зводячи очей із Ванден. – До речі, чому в моєму соєвому соусі лід?

– Ну, – вагаючись, починаю я, – нам треба припинити апартеїд, це раз. Пригальмувати гонку ядерного озброєння, зупинити тероризм та голод у світі. Забезпечити сильну національну оборону, попередити поширення комунізму в Центральній Америці, запровадити мир на Близькому Сході, не залучати армію США до іноземних військових конфліктів. Треба зробити Америку поважною світовою силою. І не применшувати значення внутрішніх проблем, які не менш, а може, й більш важливі. Краща й доступніша медицина для літніх людей, контроль епідемії СНІДу та пошук ліків від нього, очищення довкілля від токсичних відходів та забруднення, покращення початкової та середньої освіти, посилення законів, щоб зменшити рівень злочинності та нелегального обігу ліків. Ми також мусимо зробити вищу освіту доступною для середнього класу і забезпечити літнім людям соціальний захист, зберігати природні ресурси та заповідники і знизити вплив політичних комітетів.

Люди за столом збентежено дивляться на мене, навіть Сташ, але мене несе.

– З погляду економіки, у нас все одно безлад. Треба знайти спосіб притримати рівень інфляції та зменшити дефіцит. Нам також треба забезпечити безробітних навчанням та роботою і захистити існуючі американські робочі місця від імпортних конкурентів. Треба зробити Америку лідером нових технологій. Водночас, треба подбати про економічний ріст та розвиток бізнесу і тримати оборону проти федеральних податків на прибуток, знизити відсоткові податки, дати більше можливостей для розвитку малого бізнесу і контролювати злиття великих корпорацій.

Прайс мало не виплюнув свій «Абсолют» після цієї фрази, але я намагаюся подивитися кожному з них у очі, особливо Ванден, котра, якщо позбудеться зелених пасм, шкіряного одягу, трохи порожевіє (може, піде на аеробіку) і вдягне блузу,

наприклад від «Лора Ешли», може бути гарненькою. Але чому вона спить зі Сташем? Він незграбний, блідий, волосся погано підстрижене, і принаймні десяток фунтів[15 - Приблизно 5 кг.] зайвої ваги, його м'язи під чорною футболкою вочевидь не в тонусі.

– Але не можна ігнорувати наші соціальні потреби. Треба, аби люди припинили зловживати соціальним забезпеченням. Треба забезпечити безпритульних їжею та дахом над головою, протистояти расовій дискримінації, захищати громадянські права і рівні права для жінок, однак змінити законодавство про аборти так, щоб захистити право на життя і водночас зберегти для жінки свободу вибору. Також ми мусимо контролювати потік нелегальних іммігрантів. Треба заохочувати повернення до традиційних моральних цінностей, заборонити демонструвати секс та насильство по телебаченню, в кіно, у поп-музиці – всюди. Найважливіше, треба виховувати громадянську відповідальність та менше матеріалізму в молоді. Я допиваю свій віскі. За столом панує мовчанка, всі дивляться на мене. Кортні посміхається, вона начебто задоволена. Приголомшений Тімоті недовірливо хитає головою. Евелін, спантеличена тим, у якому напрямку пішла розмова, важко підводиться з-за столу і питає, чи хоче хто-небудь десерт.

– У мене е... шербет, – говорить вона заціпеніло. – Ківі, карамболь, черімоя, кактусовий плід і... як його... – вона припиняє монотонно, наче зомбі, перераховувати наповнювачі й намагається згадати останній. – О, так, японська груша. Усі мовчать. Тім швидко зиркає на мене. Я дивлюсь на Кортні, потім – на Тіма, далі – на Евелін. Наші з нею очі зустрічаються, і вона стурбовано переводить погляд на Тіма. Я теж на нього дивлюсь, потім – на Кортні, потім – знову на Тіма, який ще раз зиркає на мене, перш ніж повільно, невпевнено відповісти:

– Мені кактусову грушу.

– Кактусовий плід, – виправляє Евелін.

Я підозріло дивлюсь на Кортні і, коли вона каже «черімоя», промовляю «ківі», і Ванден також говорить «ківі», а Сташ тихо, але чітко вимовляючи кожен склад – «шоколадні крихти».

Тривога на обличчі Евелін, коли вона це чує, одразу змінюється на усміхнену, добродушну маску, і вона промовляє:

– Ох, Сташе, ти ж знаєш, що у мене немає шоколадних крихт, хоча це був би екзотичний смак для шербету. Як я казала, є черімоя, кактусова груша, карамболь, тобто – кактусовий плід...

– Та знаю, я тебе почув, – відповідає він, відмахуючись від неї. – То здивуй мене.

– Гаразд, – погоджується Евелін. – Кортні? Ти мені допоможеш?

– Звісно. – Кортні підводиться, і я дивлюсь, як її підбори цокають до кухні.

– Ніяких сигар, хлопці! – вигукує Евелін.

– Я і не збирався, – каже Прайс, ховаючи сигару в кишеню пальта.

Сташ досі дивиться на суші так напружено, що це мене бентежить, і доводиться питати, сподіваючись, що він розпізнає сарказм:

– То що, воно знов поворухнулось?

Ванден виклала зі шматочків ролу Каліфорнія на своїй тарілці усміхнене обличчя, показує Сташу, питаючи:

– Ну як?

– Круто, – бурчить він.

Евелін повертається з шербетом у скляних розетках з «Одеону» і непочатою пляшкою «Гленфіддич», [16 - «Glanfiddich» – марка шотландського віскі.] яка так і лишається непочатою, поки ми їмо шербет.

Кортні йде рано – має зустрітись із Луїсом на корпоративі в «Бедламі», новому клубі в центрі міста. Сташ та Ванден теж невдовзі йдуть, «відірвати» щось десь у Сохо. Я один бачу, як Сташ бере суші зі своєї тарілки та кладе до кишені свого оливково-зеленого бомбера. Коли я кажу про це Евелін, поки дівчина кладе посуд у посудомийку, вона дивиться на мене з такою злістю, що навряд чи сьогодні у нас буде секс. Але я все одно лишаюся. Прайс теж. Він лежить на підлозі в спальні Евелін, на килимі «Обюссон» кінця вісімнадцятого століття і п'є еспreso з чашечки фірми «Сералін». Я лежу на ліжку Евелін з гобеленовою подушкою від «Дженні Бі Гуд», присмоктавшись до «Абсолюту» з соком журавлини. Евелін сидить за туалетним столиком, її чудове тіло обіймає шовковий халат від «Ральф Лорен» з білими та зеленими смугами. Вона розчісує волосся і споглядає своє відображення у маленькому дзеркальці.

– Тільки я помітив, що Сташ вирішив, наче той шматок суші, – я відкашлююсь і закінчую, – тваринка?

– Годі запрошувати своїх друзів-«митців», – втомлено каже Тім. – Набридло, що я єдиний на вечері не говорю з прибульцями.

– Це було лише раз, – відповідає Евелін, занурившись у власну безтурботну красу і уважно вивчаючи свою губу.

– В «Одеоні», не просто так, – бурмоче Прайс.

Я ліниво питаю себе, чому ж мене не запросили в «Одеон» на вечерю з митцями. Цікаво, Евелін платила за всіх? Певно, що так. І я уявляю, як Евелін, приховуючи роздратування, сидить за столом з друзями Сташа – і всі вони будують хатинки з картоплі фрі чи вдають, наче лосось на грилі живий, рухають шматки риби по столу, і риба спілкується про «творче життя» та нові галереї; може, вони навіть намагаються засунути рибу до картопляних хатинок...

– Якщо ти не знав, я теж не бачила жодного прибульця, – каже Евелін.

– Ні, але ти зустрічаєшся з Бейтменом, це те саме, – Прайс грубо регоче, і я кидаю в нього подушкою.

Він ловить її і кидає назад.

– Облиш Патріка. Він звичайний хлопець, – каже Евелін, намащуючи обличчя кремом. – Ти ж не прибулець, любий?

– Обов’язково удостоювати це питання відповіді? – зітхаю я.

– Сонечко, – вона накопиле губки, дивлячись на мое відображення у дзеркалі. – Я знаю, що ти не прибулець.

– Яке полегшення, – буркочу я собі під ніс.

– Але ж Сташ був тоді в «Одеоні», – веде далі Прайс і повторює, оглядаючи мене: – В «Одеоні». Ти слухаєш, Бейтмене?

– Ні, не був, – заперечує Евелін.

– О, достоту був, але тоді його звали не Сташ. Щось типу Підкова, чи Магніт, чи Лего, чи щось настільки ж солідне, – глузує Прайс. – Я не пам’ятаю.

– Тімоті, до чого ти ведеш? – втомлено питає Евелін. – Я тебе навіть не слухаю. – Вона змочує кульку з вати і проводить нею по чолу.

– Ні, ми були в «Одеоні». – Прайсу не без зусиль вдається сісти. – І не питай мене чому, я точно запам’ятав, як він замовляв капучино з тунця.

– Карпачо, – виправляє його Евелін.

– Ні, любя Евелін, сонце мого життя. Я точно пам’ятаю, як він замовив капучино з тунця, – каже Прайс, вдивляючись у стелю.

– Він сказав карпачо, – не погоджується вона, витираючи ватю повіки.

– Капучино, – наполягає Прайс. – Ти ж сама його виправляла.

– А ти сьогодні його навіть не впізнав, – говорить вона.

– Але я його пам’ятаю, – каже Прайс, розвертаючись до мене. – Евелін називала його «добродушним качком». Так вона його і представила, присягаюся.

– О, замовкни, – роздратовано каже Евелін, однак дивиться на Тімоті у дзеркало і грайливо всміхається.

– Сумніваюся, що Сташ з’являється на сторінках світської хроніки, а я вважав, що саме так ти обираєш друзів, – говорить Прайс, дивлячись на неї з вовчою, хтивою усмішкою. Я зосереджений на «Абсолюті» з журавлиною у своїй склянці – він схожий на водянисту кров із льодом та скибкою лимона.

– Що там коїться з Кортні та Луїсом? – запитую я, аби перервати цей погляд.

– Боже, – стогне Евелін, повертаючись до дзеркала. – Найстрашніше навіть не те, що Кортні більше не подобається Луїс. Це...

– Він прикрив її рахунок у «Бергдорфзі»? [17 - «Bergdorf Goodman» – універмаг товарів класу люкс на П’ятій авеню в центрі Мангеттену в Нью-Йорку.] – питає Прайс. Я сміюсь. Ми даємо один одному п’ять.

– Ні, – веде далі Евелін. Їй теж смішно. – Найгірше, що вона справді закохана у свого брокера з нерухомості. Якийсь нікчема, що полює на гроші.

– У Кортні можуть бути свої проблеми, – задумливо каже Тім, вивчаючи свій свіжий манікюр. – Але ж, Господи, ця... Ванден?

– О, не треба, – стогне Евелін і починає розчісуватися.

– Ванден – це щось середнє між... «Зе Лімітед» та... поношеним «Бенетоном», – виголошує Прайс, заламуючи руки та заплющивши очі.

– Ні, – посміхаюсь я, намагаючись приєднатись до розмови. – Поношений «Фьоруччі».

– Так, – погоджується Тім. – Певно що. Він знову витріщається на Евелін.

– Тімоті, полегше, – каже Евелін. – Вона з Кемдена, чого ти від неї хочеш?

– Боже, – стогне Тім. – Як мене дістали проблеми дівчат з Кемдена. О, мій хлопець, я його так люблю, а він любить іншу, і мене так до нього тягне, а він мене не помічає, і бла-бла-бла-бла-бла... Боже, яка нудота. Студенти. Це для них важливо, розумієте? Сумно, правда, Бейтмене?

– Так. Важливо. Сумно.

– Бачиш, Бейтмен зі мною згоден, – самовдоволено каже Прайс.

– От і ні. – Евелін витирає те, що тільки-но нанесла на обличчя, серветками «Клінекс». – Патрік – не цинік, Тімоті. Він – звичайний хлопець, так, любий?

– Не так, – шепочу я до себе. – Я йобаний психопат.

– І що з того? – зітхає Евелін. – Вона не найрозумніша в світі дівчина.

– Ха! Це дуже м'яко кажучи! – вигукує Прайс. – Але й у Сташа – не найяскравіший розум. Ідеальна пара. Вони зустрілись на «Коханні з першого погляду» чи як?

– Облиш їх, – наполягає Евелін. – Сташ справді талановитий, і я певна, що Ванден ми недооцінюємо.

– Ця дівчина... – Прайс розвертається до мене. – Слухай, Бейтмене, ця дівчина, це Евелін розповіла... ця дівчина взяла в прокаті «Море трави», бо подумала, що це кіно, – він вдає, ніби ковтає щось, – про тих, хто вирощує марихуану.

– Я от подумав, – кажу я, – ми хоч знаємо, чим Сташ (у нього має бути прізвище, але не кажи, Евелін, я не хочу знати) заробляє на життя?

– Перш за все, – каже на його захист Евелін, – він цілком гідна і хороша людина.

– Та він питав про шербет із шоколадними крихтами, заради Бога! – волає Тімоті.

– Про що ти говориш?

Евелін не зважає на нього і знімає свої сережки від «Тіна Чоу».

– Він скульптор, – каже вона сухо.

– Маячня, – відповідає Тімоті. – Я пам’ятаю, як говорив з ним у «Одеоні». – Він знову повертається до мене. – Це було, коли він замовив капучино з тунця і, якби його не виправили, достоту замовив би лосося au-lait.[18 - З молоком (фр.).] Він сказав, що влаштовує вечірки, і це робить його – не знаю, Евелін, виправиш, як помилюсь, – обслугою. Він – обслуга! – вигукує Прайс. – Не чортів скульптор!

– Та вгамуйся вже, – мовить Евелін, натираючи обличчя ще іншим кремом.

– Це наче сказати, що ти – поетеса. – Тімоті п’яний, мені цікаво, коли він нарешті звільнить приміщення.

– Ну, – починає Евелін. – Мене знали як...

– Ти йобана машина з обробки слів! – вибухає Тім. Він підходить до Евелін і схиляється поряд з нею, вивчаючи своє відображення в дзеркалі.

– Тіме, ти погладшав? – задумливо питає Евелін. Вона оглядає його голову в дзеркалі й каже: – Твоє обличчя наче стало... круглішим.

Прайс мститься, нюхаючи її шию:

– Що це за чарівний... запах?

– «Обсешн», [19 - «Obsession» – жіночі парфуми від «Кельвін Кляйн» («Calvin Klein»), випущені 1985 року. (Прим. ред.)] – грайливо посміхається Евелін, м’яко відштовхуючи Тімоті. – Це «Обсешн». Патріку, забери свого друга від мене.

– Ні, чекай. – Тімоті голосно втягує носом повітря. – Це не «Обсешн». Це... це... – Його обличчя спотворює вдаваний жах. – О Боже мій, це ж «К’ю Ті Інстатан» для штучної засмаги!

Евелін робить паузу, зважає свої шанси. Вона знову оглядає голову Прайса:

– У тебе волосся випадає?

– Евелін, – каже Тім. – Не змінюй тему, хоча... – І вже щиро хвилюється: – Якщо ти вже згадала... гелю забагато?

Він стривожено проводить рукою по волосся.

– Можливо, – відповідає Евелін. – Тепер, коли твоя ласка, сядь.

– Принаймні воно не зелене, і я не намагався обрізати його ножом для масла, – каже Тім, маючи на увазі колір Ванден і помітно дешеvu, погану стрижку Сташа. Такі стрижки погані саме тому, що дешеві.

– То ти набрав вагу? – запитує Евелін, тепер уже серйозніше.

– Господи, – ображено каже Тім. – Ні, Евелін.

– Обличчя справді видається... круглішим, – каже Евелін. – Не таким... витонченим.

– Я не вірю, – повторює Тім.

Він вдивляється у дзеркало. Вона продовжує розчісувати волосся, але її рухи вже не такі впевнені, бо вона дивиться на Тіма. Він помічає це, знову нюхає її шию і, як мені здається, швидко лиже її й вишкірюється.

– То автозасмага? – запитує він. – Ти можеш мені зізнатись, це її запах.

– Ні, – серйозно відповідає Евелін. – Це ти нею користуєшся.

– Ні, якраз я – ні. Я ходжу в солярій і не брешу про це, – каже він. – А ти користуєшся «К'ю Ті».

– Це твої фантазії, – непереконливо захищається вона.

– Я ж казав, я ходжу в солярій, – пояснює Тім. – Так, це дорого, але... – він блідне. – Справді, «К'ю Ті»?

– Як відважно з твого боку визнавати, що ти ходиш у салон, – каже Евелін.

– «К'ю Ті», – пирхає Прайс.

– Я не знаю, про що ти, – говорить Евелін та повертається до розчісування. – Патріку, виведи свого друга геть звідси.

Прайс стає на коліна і починає обнюхувати голі ноги Евелін. Вона сміється. Я напружуюсь.

– Господи, – голосно стогне вона. – Забирайся звідси.

– Ти оранжева, – сміється він, стоячи навколішки, і кладе голову на її стегно. – Ти вся оранжева.

– Ні, – її голос звучить, як протяжне гарчання від болю та екстазу. – Йолоп.

Я лежу на ліжку і спостерігаю за ними. Тімоті намагається просунути голову під халат від «Ральф Лорен». Голова Евелін закинута назад від задоволення, вона намагається відштовхнути його, але грайливо, легенько б'ючи по спині щіткою від «Ян Хове». Я майже впевнений, що в Евелін із Тімоті інтрижка. Він єдина цікава людина серед моїх знайомих.

– Тобі час іти, – нарешті каже Евелін, важко дихаючи.

Вона припинила з ним боротися. Прайс дивиться на неї згори вниз, показує зуби в сяючій посмішці:

– Як забажає леді.

– Дякую, – відповідає вона, і я чую присмак розчарування в її голосі.

Тімоті підводиться.

– Вечеря? Завтра?

– Мені треба спитати свого хлопця, – вона посміхається до мене у дзеркалі.

– Вдягнеш ту сексуальну чорну сукню від «Анна Кляйн»? – шепоче він їй на вухо і нюхає його, поклавши руки їй на плечі. – Бейтмена не запрошено.

Я добродушно сміюсь, підводячись з ліжка, і виводжу його з кімнати.

– Чекай! Мій еспreso! – кричить він.

Евелін сміється і плескає у долоні, наче радіє, що Тімоті ніяк не піде.

– Давай, друже, – кажу я і виштовхую його зі спальні. – Час спатоньки.

Прайс встигає послати Евелін поцілунок рукою, перш ніж вийти з кімнати. З будинку він виходить мовчки.

Коли він іде, я наливаю собі бренді в італійську рифлену склянку і, повернувшись у спальню, бачу, що Евелін уже в ліжку, дивиться «Магазин на дивані». Я лягаю поряд і послаблюю краватку від «Армані». Нарешті запитую, не дивлячись на неї:

– Чому б тобі не зійтися з Прайсом?

– Господи, Патріку, – каже Евелін, заплющуючи очі. – До чого тут Прайс? Прайс?

Вона говорить це так, що я думаю – у них точно був секс.

– Він багатий, – кажу я.

– Усі багаті, – відповідає вона, не відриваючись від екрану.

– Він привабливий, – кажу я.

– Усі привабливі, Патріку, – відчужено каже вона.

– У нього шикарне тіло, – кажу я.

– Зараз в усіх шикарні тіла, – говорить вона.

Я кладу пульт на нічний столик і накочуюсь на Евелін. Поки я цілую й оближую її шию, вона холодно вдивляється в широкий екран телевізора «Панасонік», роблячи звук тихіше. Я задираю сорочку від «Армані» й кладу її руку собі на живіт, щоб вона відчула, який він твердий, який накачаний, і напружую м'язи, радіючи з того, що світло ввімкнене і вона бачить, яким засмаглим і окресленим став мій прес.

– Знаеш, – виразно промовляє вона, – Сташ дізнався, що він ВІЛ-позитивний... – Пауза: щось на екрані відвернуло її увагу, звук стає трохи голоснішим, а потім знову стихає. – І я думаю, сьогодні він, певно, спатиме з Ванден.

– Добре, – кажу я, злегка кусаю її за шию і кладу одну руку на її пружні, холодні груди.

– Ти злий, – каже Евелін, трохи збуджуючись, і веде руками по моїх міцних

плечах.

– Ні, – зітхаю я. – Я просто твій наречений.

Хвилин п'ятнадцять я намагаюсь кохатися з нею, але не виходить, і я припиняю спроби.

Евелін каже:

– Ти ж знаєш, наступного разу будеш у кращій формі.

Я тягнуся за склянкою бренді. Допиваю її. Евелін на «Парнаті», це антидепресант. Я лежу поряд із нею, дивлюсь без звуку «Магазин на дивані» – скляні ляльки, вишиті подушки, лампи у вигляді футбольних м'ячів, прикраси з цирконами. Евелін куняє.

– П'єш «Міноксидил»? [20 - При місцевому застосуванні препарат уповільнює або зупиняє втрату волосся, стимулює ріст нового волосся. (Прим. ред.)] – після довгої паузи запитує вона.

– Не п'ю, – відповідаю я. – Навіщо?

– Схоже, у тебе волосся рідшає, – шепоче вона.

– Неправда, – автоматично кажу я.

Важко сказати, волосся у мене дуже густе, і невідомо, чи випадає воно. Я справді сумніваюсь.

Я йду додому пішки, бажаю доброї ночі швейцару, якого не впізнаю – це може бути будь-хто, і розчиняюсь у своїй вітальні, високо над містом. З музичного центру «Вурлітцер 1015» («Вурлітцер 850» кращий, але його важко знайти), що сяє в кутку кімнати, линуть звуки «Сьогодні лев спить» гурту «Токенз». Я мастурбую, думаючи спочатку про Евелін, потім про Кортні, потім про Ванден, потім знову про Евелін, і вже перед слабким оргазмом уявляю майже голу модель у топі з бретелькою через шию, яку бачив сьогодні в рекламі «Кельвін Кляйн».

Ранок

Ось який вигляд має вітальня моєї квартири у променях травневого ранку: над газовим каміном з білого мармуру та граніту висить картина Девіда Оніки, оригінал. Це великий, шість на чотири фути, [21 - 1,80 м на 1,20 м.] портрет оголеної жінки, переважно у м'яких відтінках оливкового й сірого – сидючи на шезлонгу, вона дивиться MTV на фоні марсіанського пейзажу, пустеля в рожево-бузкових тонах вкрита мертвою, випатраною рибою, і розбиті тарілки піднімаються над жовтою головою жінки, наче сонячні промені, що просочуються крізь хмари; і все це забрано в чорну металеву раму. Навпроти картини стоїть довга біла канапа, набита пухом, і цифровий телевізор із діагоналлю 30 дюймів [22 - 76,2 см.] від «Тошиба» – модель із високим контрастом зображення, може показувати чотири канали одночасно, високотехнологічна комбінація трубок від

«НЕК», система цифрових ефектів: картинка в картинці (плюс зупинка кадру), за аудіо відповідає вбудована система багатоканального звуку та п'ятиватний підсилювач для кожного каналу. У скляній тумбі під телевизором – відеомагнітофон «Тошиба», супервисокочастотний «Бета» з вбудованою функцією редагування, включно з генератором знаків та вісьмома сторінками пам'яті для нього, високочастотним записом та функцією програвання у зворотному напрямку і програмуванням запису протягом трьох тижнів на вісім сторінок. У кожному кутку кімнати – галогенова лампа. Тонкі білі венеційські жалюзі зачиняють усі вісім панорамних вікон, від підлоги до стелі. Низький столик зі скляною поверхнею та дубовими ніжками від «Турчин» стоїть перед канапою, і скляні фігурки тварин від «Стюбен» на ньому чергуються з дорогими кришталевими попільничками від «Фортунофф», хоч я і не палю. Поряд із музичним центром «Вурлітцер» – рояль чорного дерева фірми «Болдвін». Підлога по всій квартирі – з полірованого білого дуба. З іншого боку кімнати, поряд із письмовим столом та журнальною стійкою від «Джіо Понті», – повністю укомплектована стереосистема (CD-програвач, касетний магнітофон, тюнер, підсилювач) фірми «Сансуй» і шестифутові[23 - 1,80 м.] колонки «Дюнтек – Соврейн» у корпусі з бразильського рожевого дерева. У центрі спальні – пуховий футон[24 - Японський бавовняний матрац для сну.] з дубовим каркасом. Біля стіни – телевизор «Панасонік», 31 дюйм,[25 - 78,74 см.] з непроекційним екраном і стереозвуком, а у скляній тумбі під ним – відео програвач «Тошиба». Я не зовсім певен, що цифровий будильник «Соні» показує час правильно, так що доводиться спочатку сісти в ліжку, подивитися на час, який блимає на відеопрогравачі, а потім узяти кнопковий телефон «Етторе Соттсасс» з нічного столика зі скла та металу, що стоїть біля ліжка, і набрати номер служби точного часу. В одному кутку кімнати – крісло з металу, дерева та кремової шкіри, дизайн Еріка Маркуса, а в іншому – стілець із вигнутої фанери. Бежево-білий килим «Мод Сьенна» з чорними цятками вкриває майже всю підлогу. Одну стіну затуляють чотири величезні шафи з шухлядами висвітленого червоного дерева. Сплю я в шовковій піжамі від «Ральф Лорен», а вставши, надягаю ще й яскраво-червоний халат із орнаментом пейслі та йду до ванної кімнати. Я мочусь і намагаюсь збагнути, чи нема на обличчі набряків, вивчаючи його відображення у склі, яким вкритий бейсбольний плакат, що висить над унітазом. Потім перевдягаюсь у боксери від «Ральф Лорен» з монограмою та светр «Фейр-Айл», [26 - Fair Isle – від назви острова з групи Шетландських островів на півночі Шотландії. Одна з традиційних технік плетення, якими відомі Шетландські острови. (Прим. ред.)] шовкові капці в горошок від «Енріко Гідолін», роблю охолоджуючу пов'язку на обличчя і починаю ранкову розтяжку. Після цього стаю перед раковиною «Вошмобіль» (хром та акрил, разом із мильницею, підставкою для стаканця та поручнями, на які я вішаю рушники, – все це куплене в «Гастінгс Тайл» для тимчасового використання, поки шліфуються мармурові раковини, замовлені у Фінляндії). Я стою і дивлюсь на своє відображення, не знімаючи пов'язки з льодом. Наливаю трохи формули від зубного нальоту «Плакс» у високу чашку з іржостійкої сталі й тридцять секунд полощу рот. Вичавлюю трохи пасти «Рембрандт» на зубну щітку зі штучного черепахового панцира й починаю чистити зуби (почуваюсь надто похмільним для зубної нитки, втім, може, я чистив зуби нею вчора перед сном?), а потім полощу «Лістерином». Ретельно оглядаю руки, чишу нігті щіточкою. Знімаю охолоджуючу пов'язку, протираю обличчя лосьйоном для глибокого очищення пор і намашую обличчя маскою з екстрактом трав та м'яти, яка лишається на ньому протягом десяти хвилин, поки я приводжу до ладу нігті на ногах. Тоді беру глянсувач для зубів «Пробрайт» та надягаю на щітку полірувальний пристрій «Інтерплак» – він обертається зі швидкістю 4200 обертів на хвилину і змінює напрямок обертання 46 разів на секунду, довші щетинки прочищають проміжки між зубами і роблять масаж ясен, а коротші чистять поверхню зубів. Знову полощу, тепер «Цепаколом». Змиваю маску з обличчя м'ятним скрабом. Душ має універсальну насадку, що подає воду в усіх напрямках і регулює висоту

струменя у вертикальному діапазоні 30 дюймів.[27 - 76,2 см.] Вона зроблена з австралійської латуні та чорного золота, покрита білою емаллю. В душі я спочатку беру гідроактивний гель, потім – мигдалево-медовий скраб для тіла і відлущувальний гель-скраб для обличчя. Шампунь «Відал Сасун» просто чудово змиває той шар поту, солі, олій, пилу та речовин із забрудненого повітря, який може обважнювати волосся та склеювати його – так починаеш виглядати старшим. Бальзам теж хороший – завдяки силіконовій технології він живить волосся і не робить його важким, що теж може додати віку. На вихідних чи перед побаченнями я користуюсь вітамінним шампунем, кондиціонером та живильним комплексом «Грюн Нечурал». У цих формулах є Д-пантенол, комплекс вітамінів групи B, полісорбіт-80, речовина для очищення шкіри голови та натуральні трави. На цих вихідних я планую навідатись до «Блумінгдейлз»[28 - «Bloomingdale's» – один із легендарних нью-йоркських універмагів.] чи «Бергдорфз» і купити, за порадою Евелін, вітамінний комплекс та шампунь «Фолтен Юропіен» для волосся, що рідшає, – у них містяться складні вуглеводи, що просякають в основу волосся і додають йому сили та блиску. Ще є новий продукт від «Редкен» – комплекс для лікування волосся «Віваджен Гейр Енричмент Тритмент», що запобігає відкладенню мінералів і продовжує життєвий цикл волосся. Луїс Керрузерс радив систему «Араміс Нутріплекс», живильний комплекс, що допомагає покращити кровообіг. Помившись та насухо витершись, я знов вдягаю боксери від «Ральф Лорен» і, перш ніж нанести «Мус а Разе», крем для гоління від «Пур Ом», на дві хвилини кладу на обличчя гарячий рушник, це пом'якшує жорстке волосся на підборідді. Тоді я завжди користуюсь зволожувальним кремом (мені подобається «Клінік») і даю йому ввібратись. Його можна змити чи не змивати і нанести крем для гоління на нього краще за все помазком, тоді він пом'якшить бороду, піднімаючи волосинки, і голитися стає легше. Це не дає воді випаруватись і зменшує тертя між лезом та шкірою. Завжди змочуйте бритву теплою водою перед голінням і проводьте нею в напрямку росту волосся, обережно натискаючи на шкіру. Бачки та підборіддя голить останніми, адже там волоски жорсткіші й потребують більше часу на пом'якшення. Промийте бритву та струсіть зайву воду, перш ніж почати. Після гоління вмийтеся прохолодною водою, щоб змити залишки піни. Лосьйон після гоління краще брати з малим вмістом спирту або зовсім без нього. Ніколи не змащуйте обличчя одеколоном, бо високий вміст спирту сушить шкіру обличчя і робить його старшим. Щоб заспокоїти шкіру, слід нанести на обличчя антибактеріальний тонік без спирту вмоченим у воді ватним тампоном. Останній крок – зволоження. Змочіть обличчя водою, перш ніж нанести пом'якшувальний лосьйон, щоб шкіра була ніжнішою і зволоженою. Далі використайте «Гель Аппезан», також від «Пур Ом», – це чудовий засіб для заспокоєння шкіри. Якщо обличчя сохне та лущиться, що робить його тьмяним та старшим на вигляд, візьміть лосьйон для очищення, який видаляє мертві клітини та омолоджує шкіру (також він робить засмагу темнішою). Потім нанесіть бальзам від зморщок на очі («Бом дезьйо») і останній зволожувальний захисний лосьйон. Я втираю живильний лосьйон у шкіру голови після того, як висушу волосся рушником. Досушую я його феном, щоб надати йому об'єму та форми (без злипання від засобів укладки), потім ще лосьйон, який рівномірно розподіляю щіткою «Кент» з натуральної щетини, і нарешті зачісую волосся назад гребінцем із рідкими зубчиками. Знову вдягаю светр «Фейр-Айл» та капці в горошок, йду до вітальні й ставлю новий диск «Токінг Гедз», але він починає «стрибати», тож я виймаю його і ставлю диск для очищення лазерної лінзи. Вони дуже чутливі, забруднюються від пилу, диму, нечистого повітря чи вологи, а замащена лінза читатиме диск неточно, з фальстартами, паузами, «перестрибуваннями», змінюю швидкості та загальним спотворенням. На спеціальному диску є щіточка для очищення, яка під час руху видаляє з лінзи осад та сміття. Коли я знову ставлю «Токінг Гедз», диск грає вже як слід. Я беру примірник «Ю-ес-ей тудей», який знаходжу перед моїми дверима в коридорі, й несу з собою на кухню, де ковтаю дві пігулки «Адвіла», [29 -

Знеболювальне.] мультівітаміни і калій, запиваю «Евіаном» просто з пляшки, бо моя покоївка, літня китаянка, забула ввімкнути посудомийну машину, коли йшла вчора, і навіть грейпфрутово-лимонний сік доводиться наливати в келих для вина «Сент-Ремі», який я купив у «Баккара». Я дивлюсь на неоновий годинник над холодильником, впевнюючись, що в мене достатньо часу, щоб поспішати неспіхом. Стоячи біля кухонної стійки, я їм ківі й нарізаний японський гібрид груші й яблука (по 4 долари штука в «Грідстеді») з алюмінієвих контейнерів, розроблених у Західній Німеччині. З однієї з великих шаф зі сталевими полицями та дверима металізованого скла в темно-сірих, синіх та металевих тонах, що займають більшу частину стіни кухні, беру висівкову булочку, пакетик трав'яного чаю без кофеїну і коробку вівсяних пластівців із висівками. З'їдаю половину булочки, підігрівши її у мікрохвильовій печі та намастивши тонким шаром яблучного масла. Далі – пластівці з пророщеним зерном та соєвим молоком, ще одна пляшка води «Евіан» та чашечка чаю без кофеїну. Поряд із хлібопіччю «Панасонік» та кавоваркою «Солтон Поп-Ап» стоїть ще одна кавоварка – срібна «Креміна» для еспресо, яку я купив у «Хаммахер Шлеммер» (дивно, але вона ще тепла). Термочашечка для еспресо з іржостійкої сталі стоїть, брудна, поряд з раковиною разом з блюдцем та ложкою. Поряд з кавоварками – мікрохвильова піч «Шарп» моделі R-1810A Карузел 2 з підставкою, що обертається. У ній я підігрівую другу половину булочки. Разом з тостером «Салтон Соната», кухонним комбайном «Куїзінарт Літл Про», соковижималкою «Акме Сьюпрім» та автоматом для виготовлення лікеру «Кордіалі Йорз»[30 - «Cordially Yours» – буквально перекладається як «Щиро ваш».] – великий іржостійкий чайник на дві з половиною кварта.[31 - 2,37 л.] Коли вода кипить, він грає мелодію «Чай для двох», і я роблю собі ще чашечку чаю без кофеїну, з корицею та яблуком. Доволі довго я витріщаюсь на ніж «Блек енд Декер», який лежить на столі поряд із раковиною в стіні. Це ніж для очищення та нарізки овочів із кількома додатковими лезами, зазубреним лезом, ножем-пилкою та змінним руків'ям. Сьогодні я вбрався у костюм від «Алан Фиссер» у стилі вісімдесятих – насправді це переспів моди тридцятих років. У ньому є підплічники, виріз на грудях невеликий, спинка з фалдами. М'які лацкани приблизно чотири дюйми завширшки, з гострими кінчиками у двох третинах відстані до плечей. Правильно використані у двобортних костюмах, загострені лацкани вважаються більш елегантними, ніж з розрізом. Низькі кишені мають подвійне окантування – проріз над клапаном з обох боків має вузький кант. Чотири гудзики формують низький квадрат; над ним, приблизно там, де сходяться лацкани, є ще два. Глибокі складки штанів продовжують лінії широкого піджака. Лінія талії спереду трохи завищена. Ззаду по центру – петельки для підтяжок. Краватка – шовк у цяточку, «Валентіно Кутюр». Взуття – лофери[32 - Чоловічі або жіночі черевики без застібок чи мають шнурівки з довгим язичком, круглим носом і перетинкою на підйомі стопи.] з крокодилячої шкіри від «А. Тестоні». Поки я вдягаюсь, по телевізору йде «Шоу Патті Вінтерс». Сьогодні гості студії – жінки з множинною особистістю.

На екрані – невиразна літня жінка з зайвою вагою, і голос Патті за кадром запитує її:

– То це шизофренія чи щось таке? Розкажіть.

– Ні, о ні. Люди з множинною особистістю – не шизофреніки, – каже жінка, хитаючи головою. – Ми не небезпечні.

– Що ж, – починає Патті, стоячи серед глядачів із мікрофоном у руках. – Ким ви були минулого місяця?

– Минулого місяця переважно була Поллі, здається, – відповідає жінка.

Камера показує глядачів – стривожене обличчя домогосподарки. Перш ніж вона помічає себе на моніторі, камера знову повертається до жінки з множинною особистістю.

– Гаразд, – веде далі Патті, – а хто ви зараз?

– Ну... – втомлено починає жінка, начебто її постійно про це запитують і вона відповідає знову, і знову, і знову, і все одно ніхто їй не вірить. – Ну, цього місяця я... бараняча відбивна. Переважно... Бараняча відбивна.

Довга пауза. Великий план ошелешеної домогосподарки, вона хитає головою, а друга домогосподарка шепоче щось їй на вухо.

Сьогодні я вдягаю лофери з крокодилячої шкіри від «А. Тестоні».

Витягаючи плащ з шафи в передпокої, я знаходжу шалик від «Бьорберрі» та пальтечко з вишитим на ньому китом – таке могла б носити маленька дитина. Воно вкрите чимось, схожим на засохлий шоколадний сироп, плями сходяться попереду, вилоги потемніли. Я спускаюсь ліфтом до холу, накручую свій «Ролекс», обережно струшуючи зап'ястя. Вітаюсь зі швейцаром, виходжу на вулицю і ловлю таксі, що прямує до Волл-стрит.

«У Гаррі»

Ми з Прайсом мовчки йдемо по Ганновер-стрит, сутінки починають темнішати, і наче якийсь радар веде нас до бару «У Гаррі». Тімоті не сказав ані слова, відколи ми вийшли з офісу «Пірс та Пірс». Він навіть лишає поза увагою огидного безхатка, який зіщулився під смітником на Стоунстрит, хоча й присвистує по-вовчому вслід жінці, що прямує до Вотер-стрит, – білявка, великі цицьки, гарний задок, високі підбори. Прайс видається знервованим і роздратованим, і мені зовсім не хочеться питати у нього, що сталося. На ньому лляний костюм від «Каналі Мілано», бавовняна сорочка від «Айк Бехар», шовкова краватка від «Білл Бласс» та шкіряні черевики на шнурівці від «Брукс Бразерс» із заокругленими носками. Я вдягнув легкий лляний костюм зі штанами зі складкою, бавовняну сорочку, шовкову краватку в цяточку – все від «Валентіно Кутюр», і шкіряні черевики з перфорацією та заокругленими носками від «Аллен-Едмондз». За столиком у барі ми бачимо Девіда Ван-Паттена та Крейга Мак-Дермотта. Ван-Паттен вбраний у двобортний спортивний піджак з шерсті та шовку, так само шовково-шерстяні штани на гудзиках із внутрішніми складками від «Маріо Валентіно», бавовняна сорочка від «Гітман Бразерс», шовкова краватка в цяточку від «Білл Бласс» та шкіряні черевики від «Брукс Бразерс». Мак-Дермотт вдягнув лляний костюм із брюками зі складкою, сорочку з бавовни та льону з гудзиками від «Базіль», шовкову краватку від «Джозеф Аббуд» та лофери зі шкіри страуса від «Сьюзен Бенніс Воррен Едвардз».

Вони схилились над столиком, щось пишуть на паперових серветках, і перед ними стоять віскі та мартіні відповідно. Вони махають нам. Прайс кидає свій шкіряний дипломат фірми «Тумі» на порожній стілець і прямує до бару. Я кричу, щоб він взяв мені «Джей енд Бі» з льодом і сідаю з Ван-Паттеном та Мак-Дермоттом.

– Привіт, Бейтмене, – каже Крейг, і стає зрозуміло, що це вже не перший його мартіні. – Слухай, годиться вдягати лофери з торочками до ділового костюма чи ні? І не дивись на мене так, наче я божевільний.

– Чорт, не питай Бейтмена, – стогне Ван-Паттен, вимахуючи золотою ручкою «Кросс» перед його обличчям, і відсьорбує його мартіні.

– Ван-Паттене? – говорить Крейг.

– Так?

Мак-Дермотт вагається, а потім дуже рівним голосом каже:

– Замовкни.

– Що ви надумали, навіжені? – Я бачу на барі Луїса Керрузерса, він стоїть поряд із Прайсом, а той його повністю ігнорує. Керрузерс погано вдягнений – двобортний шерстяний костюм на чотири гудзики, здається, від «Чепс», смугаста бавовняна сорочка та шовкова краватка-метелик, плюс окуляри в роговій оправі від «Олівер Піплз».

– Бейтмене, ми надішлемо ці питання в «Джі К'ю», [33 - «GQ» – журнал для чоловіків.] – заводить Ван-Паттен.

Луїс помічає мене, спроквола всміхається і, якщо я не помиляюсь, шаріється, відвертаючись до бару. Бармени чомусь завжди його не помічають.

– Ми заклалися щодо того, кого першого опублікують у розділі «Питання й відповіді», і тепер я чекаю на відповідь. Ти що думаєш? – запитує Ван-Паттен.

– Про що? – роздратовано питаю я.

– Лофери з торочками, довбню, – каже він.

– Ну, хлопці... – Я обережно зважую слова. – Такі лофери традиційно носять як повсякденне взуття... – Я кидаю погляд на Прайса, мені страшенно хочеться випити. Він просковзає повз Луїса, котрий простягає йому руку.

Прайс усміхається, щось каже і йде далі, до нашого столика. Луїс знову намагається привернути увагу бармена, і знову йому не щастить.

– Але це заведено саме тому, що популярно, так? – нетерпляче запитує Крейг.

– Так, – киваю я. – Якщо вони чорні чи з кордівської кольорової шкіри.

– А коричневі? – з підозрою питає Ван-Паттен. Я замислююсь, потім відповідаю:

– Надто спортивно для ділового костюма.

– Про що провадите, педики? – питає Прайс.

Він передає мені склянку й сідає, схрестивши ноги.

– Добре, добре, – каже Ван-Паттен. – Тепер мое питання. З двох частин. – Він робить театральну паузу. – Заокруглений комірець – це надто урочисто чи надто повсякденно? Друга частина: який вузол для краватки личить таким комірцям найбільше?

Прайс досі стривожений, голос – напружений, і він відповідає швидко, вимовляючи слова так чітко, що їх чутно у всьому барі:

– Це цілком універсальна деталь, яка підходить до костюмів і до спортивних курток. Для урочин такий комірець слід накрохмалити, для офіційного прийому – додати шпильку. Він раптом зітхає так, наче помітив когось.

Я озираюсь, намагаючись зрозуміти, кого саме. А Прайс веде далі:

– Якщо такий комірець вдягнути до блейзера, тоді він має виглядати м'яким, і годяться обидва варіанти, зі шпилькою та без неї. Це традиційний стиль для приватних шкіл, тож найкраще його врівноважить доволі невеликий простий італійський вузол.

Він робить ковток мартіні й міняє ноги місцями.

– Ще питання?

– Купіть йому випити, – каже вочевидь вражений Мак-Дермотт.

– Прайс? – мовить Ван-Паттен.

– Так? – відгукується Прайс, оглядаючи залу.

– Ти безцінний.

– Слухайте, де будемо вечеряти? – питаю я.

– Вірний містер Загат[34 – «Zagat Survey» – журнал з оглядами та критикою ресторанів.] завжди зі мною, – каже Ван-Паттен, дістаючи з кишені довгий кармазиновий буклет, і показує його Тімоті.

– Ура, – сухо реагує він.

– Чого нам хочеться? – це я.

– Чогось білявого, з великими цицьками. – Прайс.

– Може, підемо у сальвадорське бістро? – Мак-Дермотт.

– Ми збирались потім у «Тунель», то давайте кудись недалеко. – Ван-Паттен.

– Чорт, – заводить Мак-Дермотт. – Ми йдемо в «Тунель»? Минулого тижня я там підчепив таку ціпоньку з Вассара...[35 – Коледж у передмісті Нью-Йорка.]

– Господи, не починай знову, – стогне Ван-Паттен.

– Тобі щось не так? – огризається Мак-Дермотт.

– Я там був. Я не хочу знову чути цю історію, – каже Ван-Паттен.

– Я ж тобі не розповідав, що було потім, – Мак-Дермотт вигинає брови.

– А коли ви туди ходили, люди? – запитує я. – Чому мене не запросили?

– Ти ж був у тому довбаному круїзі. Тепер мовчіть і слухайте. Тож підчепив я ту ціпоньку в «Тунелі» – гаряча штучка, великі цицьки, шикарні ноги, підтягнута така. Купив їй пару коктейлів із шампанським, вона сказала, що приїхала до міста на весняні канікули, і мало не взяла до рота одразу ж у «Залі з канделябрами», то я повіз її до себе...

– Овва, стій, – перебиваю його я. – А можна спитати, де весь цей час була Памела?

Крейг морщиться.

– Та пішов ти. Я хотів, щоб мені відсмоктали, Бейтмене.

Хотів дівку, яка дозволила б...

– Не хочу це слухати, – каже Ван-Паттен, затуляючи вуха долонями. – Він зараз скаже щось огидне.

– Ти ханжа, – глумливо каже Мак-Дермотт. – Ми ж не збирались разом будувати квартиру чи їхати на Кариби. Я просто хотів дівку, яка відсмоктувала б мені хвилин тридцять-сорок.

Я кидаю в нього паличкою для помішування коктейлю.

– Отже, ми поїхали до мене, і ви тільки послухайте. – Він присувається ближче до столу. – Вона випила достатньо шампанського, щоб звалити довбаного носорога, і уявіть собі...

– Вона дала тобі без презерватива? – запитує хтось із нас. Мак-Дермотт закочує очі під лоб.

– Це ж дівчина з Вассара. Не з Квінсу.[36 - Округ Нью-Йорка, населений переважно емігрантами.]

Прайс легенько б'є мене по плечу.

– І що це має означати?

– Все одно, слухайте, – веде далі Мак-Дермотт. – Вона... ви готові? – Драматична пауза. – Вона подрочила мені рукою, і, ви уявляєте... навіть рукавичку не зняла.

Він відкидається на спинку стільця і потягує свій напій, виглядаючи вкрай самовдоволено.

Ми всі сприймаємо це серйозно. Ніхто не кепкує з Мак-Дермоттових одкровень чи його нездатності натиснути на ту дівку. Всі мовчать, але думають про одне: ніколи не знімати дівчину з Вассара.

– Тобі потрібна ципонька з Кемдена, – каже Ван-Паттен, прийшовши до тям після оповіді Мак-Дермотта.

– Чудово, – кажу я. – Дівка, яка думає, що спати з власним братом – нормально.

– Так, але ж вони вважають, що СНІД – це новий англійський гурт, – зауважує Прайс.

– То де вечеряємо? – запитує Ван-Паттен, вивчаючи запитання, написане на його серветці. – Куди, до біса, підемо?

– Навіть смішно, що дівчата вірять, ніби хлопців турбують хвороби і схожа фігня, – похитує головою Ван-Паттен.

– Я не вдягатиму чортів презерватив, – виголошує Мак-Дермотт.

– Я відксерив одну статтю, – каже Ван-Паттен, – і там написано, що шанс щось таке підхопити – нуль, нуль, нуль, нуль і половина десятитисячної відсотка, щось таке, і байдуже, з якою задрипаною хвойдою і збоченкою ти б не примудрився переспати.

– Нормальні хлопці не можуть захворіти.

– Ну, білі хлопці.

– Дівчина була в довбаній рукавичці? – питає Прайс, і досі шокований. – Рукавичка? Господи, чому ти сам не подрочив замість того?

– Знаєте, член теж встає, – каже Ван-Паттен. – Це слова Фолкнера.

– До якого коледжу ти ходив? – запитує Прайс. – Пайн Менор?

– Народе, – кажу я. – Дивіться, хто до нас йде.

– Хто? – Прайс навіть голову не повертає.

– Підказка, – кажу я. – Найбільш слизький тип у «Дрексель, Бернем, Ламберт».

– Коннолі? – здогадується Прайс.

– Привіт, Престоне, – кажу я і потискаю Престону руку.

– Друзі, – каже Престон, стоячи над столом і киваючи іншим. – Перепрошую, але повечеряти з вами сьогодні не зможу.

Престон вбраний у двобортний шерстяний костюм від «Александр Джуліан», бавовняну сорочку та шовкову краватку «Перрі Еліс». Він присідає поруч зі столом, для рівноваги поклавши руку на спинку мого стільця.

– Мені дуже прикро, що доводиться вам відмовляти, але знаєте, так склалось.

Прайс дивиться на мене викривальним поглядом і одними губами питає: «А його запрошували?»

Я знизую плечима і допиваю свій «Джей енд Бі».

– Чим вчора займався? – питається Мак-Дермотт і додає: – Нічого костюмчик.

– Ким він вчора займався, – виправляє його Ван-Паттен.

– Ні-ні, – каже Престон. – Дуже поважний, пристойний вечір. Без дівок, без випивки, без кокаїну. Ходили з Александрю та її батьками в російську чайну. Уявляєте, вона називає батька Біллі... Але я так втомився і випив лише одну «Столичну». – Він знімає окуляри (звісно ж, «Олівер Піплз») і позіхає, протираючи їх носовичком від «Армані». – Точно не знаю, але, здається, той дивний православний офіціант кинув кислоти мені в борщ. Я такий втомлений.

– Що робитимеш сьогодні? – запитує Прайс. Йому помітно нецікаво.

– Треба повернути касети в прокат, потім – в'єтнамський ресторан із Александрю, потім – мюзикл на Бродвеї, щось британське, – відповідає Престон, оглядаючи залу.

– Престоне, – каже Ван-Паттен, – ми тут пишемо питання для «Джі К'ю», може, хочеш щось додати?

– О, так, – каже Престон, – у мене є питання. Як зробити, щоб передній край сорочки не задирався, коли носиш смокінг?

Ван-Паттен та Мак-Дермотт хвилину сидять мовчки, думають, потім Крейг стурбовано насуплює брови і каже:

– Хороше питання.

– Прайсе, а в тебе є питання? – запитує Престон.

– Так, – зітхає Прайс. – Якщо всі твої друзі телепні, вибити їм мізки з магнуму 38-го калібра – це правопорушення, злочин чи Божа воля?

– Це не для «Джі К'ю», – каже Мак-Дермотт. – Радше для «Солдата удачі».[37 - «Soldier of Fortune» – журнал для військових.]

– Чи «Веніті Фейр», [38 - «Vanity Fair» – журнал про масову культуру.] – додає Ван-Паттен.

– Хто це? – запитує Прайс, дивлячись у напрямку барної стійки. – Чи не Рід Робінсон? І щоб ти знав, Престоне, до передньої частини сорочки просто пришивають петельку для гудзика й пристібають її до штанів. І обережно, щоб накрохмалений перед сорочки був не нижче лінії талії на брюках, бо інакше буде стирчати, коли сідатимеш, так, той мудак – Рід Робінсон? Надто вже на нього схожий.

Ошелешений зауваженням Прайса, Престон повільно розвертається навприсядки і, вдягнувши окуляри назад, коситься на бар.

– Ні, це Найджел Моррісон.

– О! – вигукує Прайс. – Один із тих юних британських педиків, які стажуються в...

- Як ти знаєш, що він педик? – перебиваю його я.
- Усі вони педики, – знижує плечима Прайс. – Усі британці.
- А звідки ти знаєш, Тімоті? – шкіриться Ван-Паттен.
- Бачив, як він трахав Бейтмена в зад у туалеті банку «Морган Стенлі», – каже Прайс.

Я зітхаю і запитую Престона:

- То де Моррісон стажується?
- Я забув, – каже Престон, чухаючи голову. – Може, «Лазард»?
- Де? – напирас Мак-Дермотт. – Перший Бостонський? «Голдман»?
- Я не впевнений, – відповідає Престон. – Може, «Дрексель»? Слухайте, він всього лиш помічник фінансового аналітика, а його огидна чорнозуба дівчина викупує акції в кредит у якійсь дірі.
- То де будемо їсти? – питаю я, втрачаючи терпіння. – Треба замовити столик. Я не стоятиму в якомусь довбаному барі.
- Що це Моррісон надягнув? – питає сам себе Престон. – Невже справді костюм у клітинку на сорочку в клітинку?
- Це не Моррісон, – каже Прайс.
- А хто тоді? – запитує Престон, знову знімаючи окуляри.
- Це Пол Овен, – відповідає Прайс.
- Це не Пол Овен, – кажу я. – Пол Овен – з іншого боку бару, ось там.

Овен стоїть біля стійки у двобортному шерстяному костюмі.

- Він працює з рахунками Фішера, – каже хтось.
- Везучий єврейський покидьок, – каже Престон.
- Господи, Престоне, – кажу я. – А це тут до чого?
- Слухай, я бачив, як цей покидьок говорив по телефону з директором і крутив довбану менору.[39 - Семистовбурний свічник, символ іудаїзму.] Він приніс куш Хануки в офіс минулого грудня, – несподівано каже Престон, незвичайно похвалюючись.
- Крутять дрейдель,[40 - Єврейська чотиристороння дзига.] Престоне, – кажу я, – не менору. Крутять – дрейдель.
- Боже, Бейтмене, може, мені сходити до бару і попросити Фредді підсмажити тобі тих дебільних картопляних млинців? – питається Престон, щиро стривожений. –

Отих... латкес?

– Не треба, – відповідаю я. – Але спокійніше з цим твоїм антисемітизмом.

– Голос розуму! – Прайс нахиляється, щоб поплескати мене по спині. – Наш звичайний хлопець.

– Так, звичайний хлопець, який, якщо тебе послухати, дозволив помічнику фінансового аналітика на стажуванні трахнути себе в зад, – з іронією кажу я.

– Я сказав, що ти – голос розуму, – каже Прайс. – І не казав, що ти – не гомосексуаліст.

– Чи не тріпло, – додає Престон.

– Так, – кажу я, дивлячись прямо на Прайса. – Спитай Мередіт, чи я гомосексуаліст. Вона відповість – одразу як витягне мій член з рота.

– Мередіт любить педиків, – спокійно пояснює Прайс. – Саме тому я її кидаю.

– О, хлопці, зараз розкажу вам анекдот, – Престон потирає руки.

– Престоне, – каже Прайс. – Ти ж бо сам – анекдот.

Ти ж знаєш, що тебе на вечерю не запрошували. До речі, гарний піджак. Не з костюму, але пасує нівроку.

– Прайсе, ах ти ж покидьок, ти такий на мене злий, що аж боляче, – сміючись каже Престон. – Тож зустрічаються на вечірці Джей Еф Кей[41 - Джон Фітцджеральд Кеннеді, 35-й президент США.] та Перл Бейлі,[42 - Відома темношкіра акторка та співачка, володарка премії Тоні.] йдуть до Овального кабінету, кохаються, Кеннеді засинає, і... – Престон зупиняється. – Чорт, що ж далі... А, так. Перл Бейлі каже:

«Містере президент, я знову хочу вас трахнути», а він каже:

«Я збирався поспати і за тридцять...» ні, чекайте... – Престон знову зупиняється збентежений. – Ні... за шістдесят... ні, гаразд, хай буде тридцять: «...за тридцять хвилин я прокинувся і ми повторимо, але одну руку мусиш тримати на моєму прутні, а іншу – на яйцях», і вона така: «Гаразд, але чому я маю тримати одну руку на вашому члені, а другу... другу руку на яйцях, і...» – він помічає, що Ван-Паттен ліниво шкрябає щось на серветці. – Ван-Паттене, ти мене слухаєш?

– Я слухаю, – роздратовано відповідає Ван-Паттен. – Продовжуй. Розказуй. Одну руку на прутні, іншу – на яйцях, давай далі.

Луїс Керрузерс досі стоїть біля стійки, чекаючи на свій напій. Тепер мені здається, що його шовковий метелик – від «Агнес Бі». Незрозуміло.

– Я не слухаю, – каже Прайс.

– І він каже... – Престон знову замовкає. Довга пауза. Він дивиться на мене.

– На мене не дивись, – кажу. – Це не мій анекдот.

– І він каже... Все з голови вилетіло.

– То це суть жарту – «все з голови вилетіло»? – запитує Мак-Дермотт.

– Він каже, емм... тому що... – Престон затуляє долонею очі й думає. – Боже, аж не віриться, як я міг забути...

– Чудово, Престоне, – зітхає Прайс. – Ну ти й дотепний довбень.

– «Все з голови вилетіло»? – питає мене Крейг. – Не доганяю.

– Так-так-так, – схаменувся Престон. – Я згадав. «Бо коли я останнього разу трахав негритьянку, вона вкрала у мене гаманець».

Він одразу починає гиготіти. І після короткої паузи всі за столом, крім мене, теж вибухають сміхом.

– Ось де суть жарту, – гордо і з полегшенням каже Престон.

Ван-Паттен дає йому п'ять. Навіть Прайс сміється.

– Господи, – кажу я, – який жах.

– Чому? – питає Престон. – Це ж смішно. Це гумор.

– Так, Бейтмене, – додає Мак-Дермотт. – Веселіше.

– Майже забув, – говорить Прайс. – У Бейтмена встає тільки на членів союзу боротьби за громадянські свободи. З цим є якісь проблеми?

– Це не смішно, – кажу я. – Це расизм.

– Бейтмене, вилупку ти відлюдькуватий, – каже Престон. – Припини читати біографії Теда Банді.[43 - Серійний вбивця, гвалтівник та некрофіл.]

Він підводиться і дивиться на свій «Ролекс».

– Усе, мені час іти. Побачимося завтра.

– Так, те саме місце, той самий час, – каже Ван-Паттен, пхаючи мене ліктем.

Перш ніж піти, Престон схиляється до мене.

– «Бо коли я останнього разу трахав негритьянку, вона вкрала в мене гаманець».

– Та зрозумів я, зрозумів, – кажу я, відштовхуючи його.

– Запам'ятайте, хлопці: мало що в житті працює так надійно, як «Кенвуд».

Він виходить.

– Ябба-дабба-ду, – каже Ван-Паттен.

– А хтось чув, що печерні люди їли більше клітковини, аніж ми зараз? – запитує Мак-Дермотт.

«Пастелі»

Ми приїхали в «Пастелі», і я мало не плачу, бо впевнений, що сісти там не пощастить, однак столик непоганий, і полегшення котиться солодкою хвилиною по моему тілу. Мак-Дермотт знайомий із метрдотелем «Пастелей», отож, хоча ми й замовили столик із таксі кілька хвилин тому, нас одразу проводять через повний людей бар у рожеву, яскраво освітлену головну залу і розсаджують у чудовій кабінці на чотирьох. Зарезервувати столик у «Пастелях» практично неможливо, тож всі ми – Ван-Паттен, я, навіть Прайс – вражені тим, як майстерно Мак-Дермотт здобув нам столик. Може, ми навіть трохи йому заздимо. Сівши в таксі на Вотер-стрит, ми зрозуміли, що столик ніхто ніде не замовив, і поки обговорювали переваги нового каліфорнійсько-сицилійського ресторанчика у Верхньому Іст-Сайді (і я панікував так сильно, що мало не розірвав «Загат» навпіл), поступово дійшли згоди. Не приставав на це лише Прайс, однак і він врешті-решт знизав плечима і сказав: «Та мені насрати», і ми зробили замовлення з його мобільного. Він увімкнув свій вокмен так голосно, що звуки Вівальді було чути навіть із напівпрочиненими вікнами, через які таксі заповнював гамір дорожнього руху. Ван-Паттен та Мак-Дермотт грубо жартували щодо розміру його члена, я до них приєднався. Біля ресторану Тім схопив ту серветку, на якій Ван-Паттен записав фінальну версію запитань для «Джі К'ю», й жбурнув її у волоцюгу, який лежав під рестораном, тримаючи в німечних руках картонку з написом: «Я ГОЛОДНИЙ І БЕЗДОМНИЙ, ПРОШУ, ДОПОМОЖІТЬ».

Усе наче йде добре. Метрдотель передав нам чотири «Белліні»[44 - «Bellini» – алкогольний коктейль із персикового пюре та ігристого вина, блідо-рожевого кольору] як подарунки від закладу, але ми все одно замовили собі напої. «Зе Ронеттс» співають «А потім він мене поцілував», у нашої офіціантки шикарна фігура, і навіть Прайс, схоже, розслабився, хоча й ненавидить це місце. До того ж за столиком навпроти нашого – чотири привабливі жінки, білявки з великими грудьми. Одна вдягнена в сукню-сорочку з двосторонньої шерсті від «Кельвін Кляйн», інша – у плетену шерстяну сукню та піджак із шовковими зав'язками від «Джеффри Бін», третя – у спідниці з плісированого тюлю та вишитому оксамитовому бюстє, здається, це «Крістіан Лакруа», плюс туфлі на високих підборах від «Сідоні Ларіцці», а остання вбрала чорну сукню без бретельок, розшиту блискітками, й звичайний піджак із шерстяного крепу від «Білл Бласс». Тепер із динаміків лунають «Ширель», «Танцюючи на вулиці» – через потужність звукової системи та акустику ресторану з його високою стелею нам доводиться робити замовлення мало не криком. Наша офіціантка вбрана у двобарвний костюм із шерстяного волокна від «Мірон де Премонвіль», оздоблений бісером, і оксамитові черевички до щиколоток, і я впевнений, що вона фліртує зі мною – надто вже сексуально сміється, коли я для початку замовляю морського чорта і севиче[45 - Закуска з маринованих, сирих морепродуктів.] з кальмара з золотим кав'яром, а потім, приймаючи замовлення на пиріг з лососем та соусом з зелених мексиканських томатів, дивиться так пристрасно та пронизливо, що доводиться стурбовано і вкрай серйозно витріщатись на рожевий «Белліні» у високому келиху для шампанського, аби вона не подумала, що я надто зацікавився. Прайс замовляє тапас, потім – оленину з йогортовим соусом і паростки папороті зі шматочками манго. Мак-Дермотт

обирає сашими з козячим сиром, а головну страву – копчену качку з салатом фрізе та кленовим сиропом. Ван-Паттен їсть ковбаски з морського гребінця і лосося на грилі з малиновим оцтом та соусом гуакамолє. Кондиціонер у ресторані працює на повну потужність, я навіть шкодую, що не вдягнув новий пуловер від «Версаче», придбаний минулого тижня в «Бергдорфз». З тим костюмом, що на мені зараз, було б непогано.

– Будь ласка, приберіть це, – каже помічнику офіціанта Прайс і вказує на «Белліні».

– Зачекай, Тіме, – говорить Ван-Паттен. – Охолонь. Я їх вип’ю.

– Це європейське лайно, Девіде, – пояснює Прайс. – Просто європейське лайно.

– Можеш взяти мій, Ван-Паттене, – кажу я.

– Чекайте, – каже Мак-Дермотт, зупиняючи помічника офіціанта. – Я свій теж залишу.

– Чому? – запитує Прайс. – Намагаєшся справити враження на ту вірменську ціпоньку за баром?

– Яку вірменську ціпоньку? – Ван-Паттен раптом зацікавився і почав крутити головою.

– Забирайте все, – каже Прайс, закипаючи.

Помічник офіціанта покійрно забирає всі келихи і наостанок киває невідомо кому.

– Хто призначив тебе головним? – скиглить Мак-Дермотт.

– Народ, дивіться, хто щойно зайшов, – присвистує Ван-Паттен. – От же ж.

– Заради Бога, тільки не той довбаний Престон, – зітхає Прайс.

– О ні, – зловісно говорить Ван-Паттен. – Він нас ще не помітив.

– Віктор Павелл? Пол Овен? – раптово злякавшись, питаю я.

– Йому двадцять чотири, і, скажімо так, у нього до огиди багато бабла, – натякає, шкірячись, Ван-Паттен. Його, безперечно, помітили, бо на його обличчі з’являється сяюча посмішка на всі зуби. – Грошей – хоч сракою їж.

Я витягаю шию, але не можу зрозуміти, про кого йдеться.

– Це Скотт Монтгомері, так? – каже Прайс. – Скотт Монтгомері.

– Можливо, – дражниться Ван-Паттен.

– Той карлик Скотт Монтгомері, – Прайс впевнений.

– Прайсе, – каже Ван-Паттен, – ти просто безцінний.

– Дивіться, в якому я захваті, – каже, повертаючись, Прайс. – Я завжди в

захваті, як зустрічаю когось із Джорджії.

- Ого, – каже Мак-Дермотт. – Яке вражаюче вбрання.
- Все, – каже Прайс, – я вражений у самісіньке серце.
- Нічого собі, – я теж бачу Монтгомері. – Елегантний темно-синій.
- У ледь помітну клітинку, – шепоче Ван-Паттен.
- Скільки бежевого, – каже Прайс. – Ви розумієте.
- Він йде до нас, – кажу я, опановуючи себе.

Скотт Монтгомері підходить до нашого столика. На ньому двобортний піджак темно-синього кольору з гудзиками з фальшивого панцира черепахи, явно не нова смугаста бавовняна сорочка з червоним стібком, шовкова краватка з червоними, білими та синіми спалахами від «Хуго Босс» і штани з вимитої вовни з чотирма складками та косими кишенями від «Лазо». Він тримає келих шампанського й передає його своїй супутниці – дівчині модельного типу, худій, з непоганими цицьками, ніяким задком і на високих підборах; вона вбрана у спідницю з шерстяного крепу та велюровий піджак з шерсті з кашеміром, таке ж кашемірово-шерстяне пальто перекинуте через руку, все від «Луїс дель Оліо». Туфлі на підборах від «Сьюзен Бенніс Воррен Едвардз», темні окуляри від «Ален Майклі», сумочка з пресованої шкіри від «Гермес».

- Привіт, народе, як життя? – Монтгомері говорить гугняво, як і всі мешканці Джорджії. – Це Ніккі. Ніккі, це Макдональд, Ван-Бурен, Бейтмен – гарна засмага! – та містер Прайс.

Він потискає руку тільки Тімоті й забирає своє шампанське у Ніккі. Вона посміхається, ввічливо, наче робот – певно, що не розмовляє англійською.

- Монтгомері, – м'яким, неформальним тоном каже Прайс, дивлячись на Ніккі. – Як твої справи?

- Ну, люди, – каже Монтгомері, – бачу, у вас першокласний столик. Ще не розраховувались? Жартую.

- Послухай, Монтгомері, – каже Прайс, досі витріщаючись на Ніккі, незвично добрий до людини, яку я вважав чужою. – Зіграємо у сквош?

- Подзвони мені, – неухважно каже Монтгомері, оглядаючи кімнату. – Це не Тайсон?... Ось моя візитівка.

- Чудово, – відповідає Прайс і ховає картку до кишені. – У четвер?

- Не зможу, завтра лечу в Даллас, але... – Монтгомері вже відходить від столу, поспішаючи ще до когось, і тягне за собою Ніккі. – Давай наступного тижня.

Ніккі посміхається мені й опускає очі долі – там бежеві, блакитні й світло-зелені плитки перетинаються трикутниками, – наче підлога може дати відповідь чи хоч якусь підказку, навести можливу причину того, чому вона з Монтгомері.

Я ліниво розмірковую, чи не старша вона за нього і чи не загравала до мене.

– Побачимось, – каже Прайс.

– Побачимось, народе... – Монтгомері вже на півдорозі з залу. Ніккі йде за ним. Я помилявся: у неї є задок.

– Вісімсот мільйонів, – присвистує Мак-Дермотт й хитає головою.

– Що за коледж? – питаю я.

– Посміховисько, – натякає Прайс.

– Роллінз? – намагаюсь вгадати я.

– Уяви собі – Хемпден-Сідней, – каже Мак-Дермотт.

– Він паразит, невдаха й слимак, – підбиває підсумок Ван-Паттен.

– Але у нього вісімсот мільйонів, – наголошує Мак-Дермотт.

– То піди і візьми у цього карлика в рот, може, так ти замовкнеш, – каже Прайс. – Невже тебе можна аж настільки вразити, Мак-Дермотте?

– Все одно, – зауважую я, – дівчина нічого.

– Так, гаряча крихітка, – погоджується Мак-Дермотт.

– Підтверджую, – неохоче киває Прайс.

– Ну вас, – з гіркотою говорить Ван-Паттен, – я ж знаюцю дівку.

– Та невже, – стогнемо ми всі разом.

– Дай вгадаю, – кажу я. – Підчепив її в «Тунелі», так?

– Ні, – говорить він, відсьорбуючи зі своєї склянки. – Вона модель. Анорексичка, алкоголичка, знервоване стерво. Абсолютна французенка.

– Що ти верзеш, – я не розумію, бреше він чи ні.

– Поб'ємось об заклад?

– То й що, – знизую плечима Мак-Дермотт. – Я б її трахнув.

– Вона випиває літр «Столичної» за день, потім виблювує її та випиває заново, Мак-Дермотте, – пояснює Ван-Паттен. – Цілковита алкашка.

– Цілковита дешева алкашка, – буркоче Прайс.

– Мені байдуже, – хоробро каже Мак-Дермотт. – Вона прекрасна. Я хочу її трахнути. Я хочу з нею одружитись. Хочу, щоб вона народила мені дітей.

– Господи, – каже Ван-Паттен, мало не вдавившись. – Хто хоче одружитись з дівкою, яка народить кухоль горілки з журавлиновим соком?

– Він має рацію, – кажу я.

– Ага, а ще він хоче підчепити вірменську ципоньку на барі, – глузує Прайс. – Що, як вона народить пляшку шампанського й пінту персикового соку?

– Яка вірменська ципонька? – роздратовано запитує Мак-Дермотт, витягуючи шию.

– Господи, та пішли ви, педики... – зітхає Ван-Паттен. Метрдотель підходить привітатись із Мак-Дермоттом, помічає, що перед нами нема наших «Белліні», і втікає, перш ніж ми зупиняємо його. Не знаю, звідки Мак-Дермотт так добре знає Алена, – може, через Сесілію? Це мене дратує, але я вирішую зрівняти рахунок, показавши всім свої новенькі візитні картки. Я витягаю одну зі свого гаманця зі шкіри газелі («Барніз», 850 доларів) і жбурляю на стіл, чекаючи на реакцію.

– Що це, грам? – запитує зацікавлений Прайс.

– Нова візитівка, – я намагаюся поводитись, як завжди, але не можу втримати гордовиту посмішку. – Що скажете?

– Ого, – Мак-Дермотт підіймає її, проводить пальцем, він справді вражений. – Дуже гарно. Подивись.

Він передає картку Ван-Паттену.

– Учора забрав із друкарні, – зауважую я.

– Гарні кольори, – каже Ван-Паттен, ретельно вивчаючи картку.

– Колір слонової кості, – пояснюю я. – А шрифт – Silian Rail.

– Silian Rail? – перепитує Мак-Дермотт.

– Так. Непогано, а?

– Справді, дуже круто, Бейтмене, – стримано каже Ван-Паттен, вилупок заздрісний. – Але це маячня...

Він дістає свій гаманець і кладе картку поряд із попільничкою.

– Ти на це поглянь.

Ми всі схиляємось над столом, розглядаючи візитівку Девіда, і Прайс тихо каже:

– Це справді гарно.

Моїм тілом проходить короткий спазм заздрісних – такий елегантний колір, стильний шрифт. Я стискаю кулаки, слухаючи, як Ван-Паттен самовдоволено каже:

– Колір яєчної шкаралупи і шрифт Romalian... – він повертається до мене. – Що скажеш?

– Гарно, – каркаю я і змушую себе кивнути, коли помічник офіціанта приносить чотири нових «Белліні».

– Господи, – каже Прайс, підносячи картку до світла й ігноруючи принесені напої.
– Це ж просто супер. Звідки в такого телепня, як ти, стільки смаку?

Я дивлюсь на візитівку Ван-Паттена, потім на свою, і не можу повірити, що Прайсу справді більше подобається перша. Мені аж паморочиться в голові, я роблю ковток і глибоко вдихаю.

– Але чекайте, – каже Прайс, – бо ви ще нічого не бачили...

Він дістає свою картку з внутрішньої кишені пальта, повільно, драматично демонструє її й наголошує:

– Моя.

Навіть я мушу визнати – вона неймовірна.

Раптом ресторан віддаляється кудись, його гамір стихає, перетворюється на беззмістовне дзижчання порівняно з цією візитівкою, і тільки слова Прайса вирізняються чітко:

– Рельєфний шрифт, колір вибілених хмар...

– Чорт забирай, – вигукує Ван-Паттен, – я ніколи такого не бачив...

– Так, дуже гарно, – мушу визнати я. – Але, чекайте, давайте подивимось на картку Монтгомері.

Прайс дістає її, хоча він й видається байдужим, я не розумію, як можна ігнорувати цей ніжний, злегка кремовий відтінок, приємну товщину паперу. Мене пригнічує те, що я все це почав.

– Піца. Давайте замовимо піцу, – каже Мак-Дермотт. – Хтось буде піцу зі мною? Може, рибну? М-м-м-м-м, Бейтмен точно хоче її, – каже він, жадібно потираючи руки. Я беру візитівку Монтгомері й проводжу по ній пальцями, щоб відчуті її на дотик.

– Непогано, так? – з голосу Прайса стає зрозуміло: він бачить мою заздрість.

– Так, – недбало відповідаю я, передаючи йому картку, наче мені взагалі начхати, але насправді мені важко ковтати.

– Рибна піца, – нагадує Мак-Дермотт. – Я помираю з голоду.

– Ніякої піци, – белькочу я з полегшенням від того, що картку Монтгомері прибрано з моїх очей, що вона повернулась до кишені Тімоті.

– Ну ж бо, – скиглить Мак-Дермотт, – давайте замовляти піцу.

– Замовкни, Крейгу, – каже Ван-Паттен, спостерігаючи за офіціанткою, яка приймає замовлення в іншого столика. – Але цю гарнюню можна й покликати.

– Це не наша офіціантка, – каже Мак-Дермотт, крутячи в руках меню, яке він висмикнув у помічника офіціанта.

– Все одно поклич її, – наполягає Ван-Паттен. – Замов води, чи «Корону», [46 – Світле пиво.] чи ще щось.

– Чому її? – запитую я, ні до кого конкретно не звертаючись.

Моя візитна картка лежить забута на столі, поряд із орхідеєю в синій скляній вазі. Я забираю її, згортаю і кладу назад у гаманець.

– Вона кап-у-кап та дівчина, що працює в «Блумінгдейлз», у відділі Джорджетти Клінгер, – каже Ван-Паттен. – Поклич її.

– То хтось хоче піцу чи ні? – Мак-Дермотт починає скаженіти.

– Звідки тобі знати? – питаю я Ван-Паттена.

– Я купую там парфуми для Кейт, – відповідає він. Прайс жестикулює, привертаючи нашу увагу.

– Я ж вам казав, що Монтгомері – карлик?

– Хто така Кейт? – запитую я.

– Кейт – дівчина, з якою у Ван-Паттена роман, – пояснює Прайс, дивлячись на столик Монтгомері.

– А що сталося із міс Кіттрідж? – питаю я.

– Так, – посміхається Прайс, – що сталося з Амандою?

– Боже, хлопці, попустіться. Вірність? Авжеж.

– А заразитися не боїшся? – запитує Прайс.

– Від кого, від Аманди чи від Кейт? – питаю я.

– Я думав, ми погодились, що не можемо захворіти. – Ван-Паттен підвищує голос. – Так що... бовдури, замовкніть.

– Я вам не казав...

Приносять ще чотири «Белліні». Тепер їх на столі вісім.

– Господи, – стогне Прайс, намагаючись упіймати помічника офіціанта, перш ніж той піде.

– Рибна піца... рибна піца... – Мак-Дермотт знайшов свою мантру на цей вечір.

– Скоро нас атакують збуджені іранські дівки, – гуде Прайс.

– Ймовірність – нуль, нуль, нуль, самі розумієте... Ви слухаєте? – запитує Ван-Паттен.

– ...рибна піца... рибна піца... – Мак-Дермотт ляскає рукою по столу, стіл хитається. – Чорт забирай, мене хтось слухає чи ні?

Я все ще в трансі від картки Монтгомері – стильного кольору, товщини паперу, шрифту, друку, тож раптово здіймаю кулак, наче збираюсь вдарити Крейга, і кричу, навіть реву:

– Ніхто не хоче довбану рибну піцу! Піца має бути дріжджова, мати сирну скоринку і трохи віддавати хлібом! Тут скоринка надто тонка, бо дебільний місцевий шеф-кухар усе пересмажує! Місцева піца висушена і крихка!

Розчервонівшись, я грюкаю об стіл келихом із «Белліні», а коли підводжу очі, виявляється, що нам принесли закуски. Фігуриста офіціантка дивиться на мене з дивним, заціпенілим виразом обличчя. Я витираю чоло і м'яко їй посміхаюсь. Вона стоїть і дивиться на мене, як на якесь чудовисько, – вона справді видається наляканою, і я зиркаю на Прайса – для чого? Для підтримки? Він одними губами вимовляє «сигари» і поплескує по кишені.

Мак-Дермотт тихо каже:

– А я не думаю, що вона крихка.

– Любонько, – кажу я, не звертаючи уваги на Мак-Дермотта, беру офіціантку за руку і підтягую до себе. Вона тремтить, але я посміхаюсь, і вона зрештою дозволяє себе обійняти. – Зараз ми збираємося чудово тут повечеряти... – пояснюю я.

– Але я не це замовляв, – перебиває Ван-Паттен, дивлячись у свою тарілку. – Я хотів ковбаску з мідій.

– Замовкни, – грізно зиркаю на нього я і спокійно повертаюся до дівчини, посміхаючись, наче ідіот, але ж красивий ідіот. – Послухай, ми хороші клієнти, ми, певно, замовимо тут дорогого бренді, коньяку – хтозна. Ми хочемо відпочити, насолодитись...

Я обводжу зал рукою.

– ...атмосферою. А тепер, – другою рукою я дістаю свій гаманець зі шкіри газелі, – нам хотілося б хороших кубинських сигар і щоб нас не турбували якісь неотесані...

– Неотесані, – Мак-Дермотт киває на Ван-Паттена та Прайса.

– Неотесані й невічливі клієнти чи туристи, які неодмінно скаржитимуться на наші невинні звички. Тож... Якладаю у її вузьку руку купюру, сподіваюся, це п'ятдесят доларів.

– Якщо ти зможеш зробити так, щоб нас не турбували, поки ми тут, ми будемо дуже вдячні. – Я беру її долоню і згортаю в кулачок навколо купюри. – А якщо хтось буде скаржитися... – Роблю паузу і загрозово кажу: – Викиньте їх звідси.

Вона мовчки киває і відходить, із тим самим заціпенілим виразом обличчя.

– Ще одне, – додає, посміхаючись Прайс, – якщо чергова партія «Белліні»

з'явиться в радіусі 20 футів[47 - 6 метрів.] від цього столу, ми влаштуємо метрдотелю спалення на вогнищі, так що попередьте його.

Тривала пауза, протягом якої ми вивчаємо наші закуски, аж нарешті Ван-Паттен говорить:

– Бейтмене?

– Так? – Я наколю на виделку шматочок морського чорта, набираю трохи золотого кав'яру і кладу виделку на місце.

– Ти просто ідеальний, – муркоче він.

Прайс помічає іншу офіціантку, яка наближається до нас із тацею, на якій стоять чотири келихи для шампанського з блідо-рожевим напоєм, і каже:

– Та заради Бога, це вже смішно...

Офіціантка ставить келихи на сусідній столик, для чотирьох жінок.

– Гаряча, – каже Ван-Паттен, оминаючи увагою свою ковбаску з морських гребінців.

– Підкачана, – погоджується Мак-Дермотт. – Це точно.

– Я не вражений, – пирхає Пірс. – Ви на її коліна подивіться.

Підкачана офіціантка стоїть там, поки ми її вивчаємо, і хоча ці коліна насправді належать довгим, засмаглим ногам, важко не побачити, що одне з них явно більше за інше. Ліве коліно більш горбисте, майже непомітно товстіше за праве, однак цей незначний недолік тепер видається нам непереборним, і ми всі втрачаємо цікавість до неї. Ван-Паттен дивиться на свою тарілку, ошелешено підводить очі до Мак-Дермотта і каже:

– Ти не це замовляв. Це суші, не сашімі.

– Господи, – зітхає Мак-Дермотт. – Ти ж сюди не їсти прийшов.

Якийсь тип, схожий на Крістофера Лаудера, підходить до нашого столу, плескає мене по плечу і каже, перш ніж рушити до вбиральні:

– Чудова засмага, Гамільтоне.

– Чорт, – кажу я. – Сподіваюсь, я не зашарівся.

– А серйозно, куди ти ходиш, Бейтмене? – питає Ван-Паттен. – Я про засмагу.

– Так, Бейтмене. Куди ти ходиш? – Мак-Дермотт широко заінтригований.

– Читайте по губах, – кажу я. – У солярій. – І додаю, роздратовано: – Як і всі інші.

– У мене... – Ван-Паттен робить паузу, щоб справити максимальне враження. – Є апарат для засмаги... вдома.

І відкушує великий шматок від своєї ковбаски.

– Маячня, – з відразою кажу я.

– Це правда, – підтверджує Мак-Дермотт, говорячи з набитим ротом. – Я його бачив.

– Це вже до всирачки надмірно, – кажу я.

– І якого біса це до всирачки надмірно? – запитує Прайс, ганяючи виделкою по тарілці свій тапас.

– Знаєш, яке дороге членство в тому довбаному солярії? – питає Ван-Паттен. – Річна картка?

– Ти божевільний, – буркочу я.

– Дивіться, хлопці, – каже Ван-Паттен. – Бейтмен обурився.

Раптом біля столу з'являється помічник офіціанта і, не питаючи, чи ми доїли, забирає наші переважно цілі закуски. Ніхто не скаржиться, крім Мак-Дермотта, який запитує:

– Він що, забрав наші тарілки? – і чомусь сміється. Але коли бачить, що інші не реагують, сміх припиняється.

– Тут такі маленькі порції, що він, певно, вирішив, що ми вже поїли, – втомлено каже Прайс.

– Просто мені здається, що апарат для засмаги – це божевільня, – кажу я Ван-Паттену, хоча насправді думаю, що це було б вкрай розкішно.

Однак у моїй квартирі йому бракує місця. Там можна робити чимало чого, окрім засмагання.

– З ким це Пол Овен? – я чую, як Мак-Дермотт питається в Прайса.

– Якийсь слимак із «Кікер Пібоді», – неухважно каже Прайс. – Він знався з Мак-Коем.

– Тоді чому він сидить з тими ботанами з «Дрексель»? – питає Мак-Дермотт. – Це не Спенсер Вінн?

– Ти що, під кайфом? – дивується Прайс. – Це не Спенсер Вінн.

Я дивлюсь на Пола Овена, який сидить у кабінці ще з трьома чоловіками. Один із них цілком може бути Джеффом Дювалем. Усі в підтяжках, із зачесаним назад волоссям, в окулярах у роговій оправі, усі п'ють шампанське – і я спроквола думаю, як же Овен примудрився отримати рахунки Фішера. Це псує мені апетит, однак нашу їжу приносять майже одразу ж після того, як забирають закуски, і ми починаємо їсти. Мак-Дермотт розстібає підтяжки. Прайс називає його нехлюем. Я наче зачарований, але зрештою змушую себе відвернутись від Овена і перевести погляд на свою тарілку (мій пиріг – жовтий шестикутник у оточенні смужок копченого лосося, навколо – художня облямівка закарлючок зеленого соусу з

мексиканських томатів), а потім дивлюсь на клієнтів, які чекають своєї черги. Вони виглядають злими, можливо – хмільними від безкоштовних «Белліні», втомлені годинами чекати на паршиві столики біля відчиненої кухні, хоча й замовили їх заздалегідь. Ван-Паттен порушує тишу за нашим столиком, грюкаючи своєю виделкою і відсуваючи стілець.

– Щось сталося? – питаю, відриваючись від тарілки.

Виделку я заніс над нею, але рука не рухається, наче у неї є власний розум і вона відмовляється порушити чудовий дизайн страви на тарілці. Я зітхаю, безнадійно, і відкладаю виделку.

– Чорт, я мушу записати фільм, що йде по кабельному, для Менді. – Він витирає губи серветкою і підводиться. – Я повернусь.

– Хай вона сама запише, йолопе, – каже Прайс. – Ти що, здурів?

– Вона в Бостоні, у дантиста, – Ван-Паттен знизує плечима, підкаблучник.

– І що ти будеш робити? – мій голос тремтить, я й досі думаю про візитівку Ван-Паттена. – Дзвонитимеш на канал?

– Ні, – каже він. – Мій тоновий телефон прив'язаний до програми на програвачі «Відеонікс», купив його у «Хаммахер Шлеммер».

Він виходить, натягаючи підтяжки.

– Як модно, – невиразно кажу я.

– Що ти будеш на десерт? – кричить до нього Мак-Дермотт.

– Щось із шоколадом і без борошна, – кричить Ван-Паттен у відповідь.

– Ван-Паттен більше не тренується? – запитую я. – Він наче погладшав.

– Схоже на те, – погоджується Прайс.

– Хіба він не член клубу «Вертикаль»? – цікавлюсь я.

– Не знаю, – буркоче Прайс, дивлячись на свою тарілку, тоді відсуває її й показує офіціантці жестами, що хоче ще «Фінляндію» з льодом.

Інша підтягнута офіціантка нерішуче наближається до нас з пляшкою шампанського, «Пер'є-Жуе», не вінтаж, і каже, що це подарунок від Скотта Монтгомері.

– Не вінтажне, от слимак, – шипить Прайс, шукаючи поглядом столик Монтгомері. – Невдаха.

Він зводить угору великі пальці.

– Цей вилупок такий низький, що його ледве видно.

Здається, я показав пальці Конраду, тут не розбереш.

– А де Конрад? – питаю я. – Треба б привітатися.

– Це той, хто назвав тебе Гамільтоном, – відповідає Прайс.

– То був не Конрад, – кажу я.

– Точно? До біса на нього схожий, – каже він, але слухає мене не уважно, бо не відводить очей від відкритого декольте підтягнутої офіціантки, яка нагинається, щоб міцніше вхопити корок пляшки.

– Ні, то був не Конрад, – кажу я, дивуючись, що Прайс не впізнає своїх колег. – У нього зачіска краща.

Ми сидимо мовчки, поки приваблива дівчина розливає шампанське. Коли вона йде, Мак-Дермотт запитує, чи сподобалась нам їжа. Я кажу йому, що пиріг був нівроку, але соусу було забагато. Мак-Дермотт киває і каже:

– Мені таке казали.

Повертається Ван-Паттен, бурмоче:

– Їхня ванна кімната не годиться для коксу.

– Десерт? – пропонує Мак-Дермотт.

– Тільки якщо в них є шербет із «Белліні», – позіхає Прайс.

– То беремо рахунок? – питає Ван-Паттен.

– Час йти по дівках, джентльмени, – кажу я.

Підтягнута офіціантка приносить рахунок. 475 доларів, значно менше, ніж ми очікували. Кожен платить за себе, але мені потрібна готівка, тож я розплачуюсь платиновою картою «Американ експрес» і забираю їхні гроші, переважно новенькі купюри по п'ятдесят. Мак-Дермотт вимагає, щоб я повернув йому десятку, бо його ковбаска з морського гребінця коштувала всього 16 баксів. Пляшка шампанського від Монтгомері лишається на столі ціла. Перед рестораном на вулиці сидить уже інший волоцюга, неможливо прочитати, що написано на його картонці. Він несміливо просить у нас дрібних грошей і, з більшою надією, чогось поїсти.

– Чуваку дуже потрібен косметолог, – кажу я.

– Слухай, Мак-Дермотте, – гиготить Прайс. – Дай йому свою краватку.

– Чорт, і що йому від цього буде? – питаю я, дивлячись на волоцюгу.

– Закуси у «Джемз», – сміється Ван-Паттен. Він дає мені п'ять.

– Ну, чувак, – протягує Мак-Дермотт, розглядаючи свою краватку.

Він відверто ображений.

– Ну вибач... таксі, – каже Прайс, зупиняючи машину, – ...і випивка.

– Їдемо до «Тунелю», – каже водієві Мак-Дермотт.

– Чудово, Мак-Дермотте, – каже Прайс, вмошуючись на передне сидіння. – Здається, ти в настрої.

– То й що? Я ж не такий педик-декадент, як ти, – каже Мак-Дермотт, сідаючи в таксі переді мною.

– Хтось чув, що печерні люди їли більше клітковини, аніж ми зараз? – запитує таксиста Прайс.

– О, я таке теж чув, – каже Мак-Дермотт.

– Ван-Паттене, – кажу я. – Ти бачив ту пляшку шампанського, яку передав нам Монгтомері?

– Серйозно? – питає Ван-Паттен, перехилившись через Мак-Дермотта. – Дай вгадаю. «Пер'є-Жуе»?

– В яблучко, – каже Прайс. – Не вінтаж.

– Слимак довбаний, – каже Ван-Паттен.

«Тунель»

Сьогодні всі чоловіки біля «Тунелю» чомусь вдягнені в смокінги, за винятком волоцюги середнього віку, який сидить біля смітника, зовсім близько від входу, і простягає до всіх, хто зверне на нього увагу, пластиковий стаканець, просячи дрібних грошей. Поки Прайс веде нас через натовп до входу і робить знаки одному з швейцарів, Ван-Паттен махає хрусткою однодоларовою купюрою перед обличчям жебрака – воно вмиг світлішає, однак Ван-Паттен ховає купюру в кишеню, і ми проходимо всередину, захопивши дюжину талонів на випивку та два пропуски до VIP-зали вниз. У клубі до нас чіпляються ще два швейцари – довгі шерстяні пальта, волосся зібране в хвости, певно, німці. Вони хочуть знати, чому ми не в смокінгах. Прайс якимось чином розбирається з ними, може, дає цим вилупкам на чай, а може, й погрожує (перший варіант – ймовірніший). Я не втручаюся, стою до них спиною і намагаюся слухати, як Мак-Дермотт жаліється Ван-Паттену на те, що я божевільний, бо критикую, як у «Пастелях» готують піцу, але «Я почувався вільною» у виконанні Белінди Карлайл лунає з динаміків так голосно, що я майже нічого не чую. У кишені мого піджака від «Валентіно» лежить ніж із зазубреним лезом, і мені так хочеться випустити кишки Мак-Дермотту, котрий стоїть поряд, у проході, може, порізати йому обличчя, вирвати хребет... але Прайс нарешті махає нам рукою і спокуса вбити Мак-Дермотта поступається радісному передчуттю того, як я зараз розважуся, вип'ю хорошого шампанського, пофліртую з фігуристою дівчиною, нюхну, може, навіть потанцюю під якусь давню пісню чи нову пісню Дженет Джексон, яка мені так подобається. У центральному холі, що веде до реального входу, стає тихіше, і ми проходимо повз трьох привабливих дівчат. Одна вбрана в чорний шерстяний жакет із англійським комірцем та гудзиками з боків, крепово-шерстяні брюки та кашеміровий гольф, все – від «Оскар де ла Рента»; на другій – двобортне пальто з шерсті, мохеру й нейлонового твіду, брюки джинсового

крою та чоловіча бавовняна сорочка, все – від «Стівен Спрауз»; найкрасивіша вдягнула картатий шерстяний піджак та шерстяну спідницю з високим поясом від «Барніз» та шовкову блузку від «Андра Габріела». Вони звернули увагу на нашу четвірку, і ми відповідаємо, повертаючи до них голови, всі, крім Прайса, який ігнорує їх і каже щось нечемне.

– Господи, Прайсе, попустисть, – скиглить Мак-Дермотт. – Що це з тобою? Дівчата були дуже гарячі.

– Так, якщо говориш на фарсі, – відповідає Прайс, віддаючи Мак-Дермотту два талончики на напої, начебто щоб заспокоїти його.

– Що? – питає Ван-Паттен. – Як на мене, у них немає нічого іспанського.

– Знаєш, Прайсе, тобі б змінити таке твоє ставлення, якщо хочеш когось підчепити, – каже Мак-Дермотт.

– Ти вчиш мене, як когось підчепити? – питає Крейга Прайс. – Ти, який нещодавно отримав саму лиш дрочку?

– Твої погляди на життя – відстій, Прайсе, – каже Крейг.

– Та невже ви думаєте, що я поводитимусь так само, як з вами, якщо захочу когось трахнути? – кидає нам виклик Прайс.

– Саме так, – в один голос говорять Мак-Дермотт та Ван-Паттен.

– Знаєте, хлопці, – кажу я, – якщо справді хочеться сексу, цілком можна поводитись не так, як звичайно. Сподіваюсь, Мак-Дермотте, ти не втратиш невинність знову через те, що я кажу.

Я пришвидшую крок, щоб встигати за Тімом.

– Але це не пояснює того, чому Тім поводитьсь як цілковитий засранець, – каже Мак-Дермотт, намагаючись наздогнати мене.

– Наче цим дівкам не байдуже, – пирхає Прайс. – Коли я скажу про свій щорічний прибуток, повірте, моя поведінка стане зовсім неважливою.

– А як ти ввернеш таку пікантну інформацію? – запитує Ван-Паттен. – Скажеш: «Ось твоя “Корона”, до речі, я заробляю сто вісімдесят тисяч на рік, а хто ти за зодіаком?»

– Сто дев’яносто, – виправляє його Прайс. – І так воно і буде. Дівчата тут не витонченості шукають.

– А чого ж вони шукають, о Всевідаючий? – питає Мак-Дермотт, вклоняючись на ходу.

Ван-Паттен сміється, не збавляючи ходу, вони дають один одному п’ять.

– Ти б не питав, якби знав, – сміюсь я.

– Вони хочуть красеня, котрий двічі на тиждень водитиме їх у «Ле Сирк» і

періодично – в «Неллз». Чи може тісного знайомства з Дональдом Трампом особисто, – байдуже каже Прайс.

Ми віддаємо квитки привабливій дівчині у важкому шерстяному пальто вільного крою та шовковому шалику від «Гермес». Прайс підморгує їй, коли вона пропускає нас усередину, і Мак-Дермотт каже:

– Щойно сюди заходиш, починаєш боятися хвороб. Тут є брудні дівки, я це просто відчуваю.

– Я ж казав тобі, чуваче, – Ван-Паттен терпляче повторює те, що вже розповідав. – Ми не можемо нічого підчепити. Ймовірність – нуль, нуль, нуль одна десятитисячна відсотка...

На щастя, його голос тоне у подовженій версії «Нового відчуття» «Інексез». Музика така голосна, що спілкуватись можна хіба що криком. Клуб переповнений, єдине джерело світла – спалахи на танцполі. Усі у смокінгах. Усі п'ють шампанське. У нас лише два VIP-пропуски, тож Прайс віддає їх Мак-Дермотту та Ван-Паттену, і вони радісно вимахують цими картками перед хлопцем, який охороняє сходи. На ньому двобортний шерстяний смокінг, бавовняна сорочка з комірцем-стійкою від «Черруті 1881» і метелик-краватка в чорну й білу клітинку від «Мартін Дінгем Неквеар».

– Слухай, – кричу я до Прайса, – а чому ми ними не скористались?

– Тому що, – перекикує він музику, взявши мене за комір, – нам потрібен Болівійський Живильний Порошок...

Він поспішає вузьким коридором, паралельним танцполу, через бар, до «Зали з канделябрами», наповненої народом із «Дрекслея», «Лемана», «Кіддера Пібоді», Першого Бостонського, «Моргана Стенлі», від Ротшильда, від Голдмана, навіть із «Сітібанку», Господи прости – всі у смокінгах, з келихами шампанського. «Нове відчуття» непомітно переходить у «Диявола всередині», наче це – одна пісня, а Прайс помічає в глибині кімнати Теда Медісона у двобортному шерстяному смокінгу, бавовняній сорочці з комірцем-стійкою від «Пол Сміт», з метеликом-краваткою та широким паском від «Рейнбоу Неквеар», діамантовими запонками від «Тріанон», у черевиках із лакованої шкіри та вельвету від «Феррагамо», зі старовинним годинником «Гамільтон» від «Сакс». За Медісоном зникають у темряві залізничні колії, нині яскраво освітлені стильними зеленими й рожевими вогниками; Прайс раптом зупиняється, дивиться крізь Теда, який посміхається, помітивши Тімоті, а той пристрасно дивиться на колії, наче вони пропонують якусь свободу, втілюють втечу, якої він прагне. Але я кричу до нього: «Гей, ось Тедді!», і це розриває його заціпеніння, він трясє головою, наче хоче витрусити з неї ці думки, фокусує погляд на Медісоні й рішуче кричить: «Ні, то не Медісон, заради Бога, то Тернбол»; а хлопця, якого я вважав Медісоном, вітають двоє інших чоловіків у смокінгах, він відвертається від нас; і раптом за спиною Прайса з'являється Еберсоль, обіймає його за шию, сміючись, вдає, що хоче задушити, і Прайс скидає його руку, потискає її й каже:

– Привіт, Медісоне.

Медісон, якого я сплутав з Еберсолем, вбраний у розкішний білий лляний двобортний піджак від «Хакетт оф Лондон», куплений у «Бергдорф Гудмен». В одній його руці – неприкурена сигара, в другій – наполовину наповнений келих

шампанського.

- Містере Прайс, - гукає Медісон, - дуже радий вас бачити, сер.
- Медісоне, - кричить до нього Прайс, - нам потрібні твої послуги.
- Шукаєте проблем? - посміхається Медісон.
- Чогось більш швидкодіючого, - горлає Прайс.
- Звісно, - кричить у відповідь Медісон і киває мені, чомусь прохолодно, і кричить щось на зразок: «Бейтмене», а потім: «Гарна засмага».

За Медісоном стоїть хлопець, дуже схожий на Теда Дреера, вбраний у двобортний смокінг із комірцем-шаликом, бавовняну сорочку та картатий шовковий метелик. Я практично впевнений, що все це - марки «Поло» від «Ральф Лорен». Медісон постійно киває людям, що проходять повз нього в натовпі.

Зрештою Прайсу вривається терпець.

- Слухай, нам потрібні наркотики, - здається, волає він.
- Терпіння, Прайсе, терпіння, - кричить до нього Медісон. - Я поговорю з Рікардо.

Але він лишається на місці й продовжує кивати людям, що проштовхуються повз нас.

- То, може, зараз? - кричить Прайс.
- Чому ви не в смокінгах? - горлає Медісон.
- Скільки нам потрібно? - запитує мене Прайс, у нього відчай в очах.
- Грама вистачить, - горлаю я. - Мені завтра вранці треба в офіс.
- Готівку маеш?

Я не можу збрехати, тож киваю і даю йому сорок доларів.

- Грам, - кричить Теду Прайс.
- Pozнайомтеся, - рекомендує свого друга Медісон, - це Ю.
- Грам, - Прайс пхає готівку в руки Медісону. - Ю? Що?

Хлопець із Медісоном посміхаються, Тед хитає головою і горлає ім'я, яке я не розчув.

- Ні, - кричить Медісон, - Г'ю. - Так мені здається.
- Так, приємно познайомитися, Г'ю, - Прайс підводить руку й постукує вказівним пальцем по своєму золотому «Ролексу».
- Зараз повернуся, - волає Медісон. - Складіть компанію моему другу.

Скористайтесь талонами на напої.

Він зникає. Ю, Г'ю, чи як його там, розчиняється в натовпі. Я йду за Прайсом до колій. Мені хочеться закурити сигару, але сірників немає, хоча навіть просто тримати її, відчувати її аромат, знаючи, що скоро прийдуть наркотики, – це мене заспокоює. Я беру в Прайса два талони з бару і намагаюсь взяти йому «Фінляндію» з льодом, якої у них немає, про що мені стервозно повідомляє дівчина в барі, але в неї таке розкішне тіло і такий сексуальний вигляд, що я все одно лишаю їй великі чайові. Прайсу беру «Абсолют», а собі – «Джей енд Бі» з льодом. Мало не беру Тіму «Белліні», просто пожартувати, але він сьогодні надто роздратований, щоб оцінити жарт, тож доводиться пробиватися через натовп туди, де він стоїть, щоб віддати йому «Абсолют». Він бере горілку, не дякуючи, випиває одним ковтком, кривиться на склянку і нагороджує мене гнівним поглядом. Я безпорадно знижую плечима. Він повертається очима до колій, наче одержимий. Дівок у «Тунелі» нині мало.

– У мене завтра побачення з Кортні.

– З нею? – кричить він у відповідь. – Чудово. Навіть через галас я відчуваю сарказм у його словах.

– А чому б ні? Керрузерса немає в місті.

– Так само міг би замовити дівчину в службі ескорту, – з гіркотою, не задумуючись, волає він.

– Чому? – гукаю до нього я.

– Бо переспати з нею вийде значно дорожче.

– Не може бути! – горлаю я.

– Слухай, я теж мав із цим справи, – кричить Прайс, похитуючи свою склянку. Кубики льоду, на диво, голосно дзенькають. – Мередіт така сама. Очікує, що їй будуть платити. Вони всі такі.

– Прайсе? – я роблю великий ковток віскі. – Ти безцінний.

Він вказує на рейки за спиною.

– Куди ведуть ці колії? Починають блимати лазери.

– Я не знаю, – кажу я після тривалої паузи, невідомо, наскільки тривалої.

Мені набридає спостерігати за Прайсом, котрий не рухається і мовчить, відводячи погляд від колій тільки для того, аби подивитись, чи не йдуть Медісон або Рікардо. Жінок тут немає, тільки армія професіоналів у смокінгах з Волл-стрит. Єдина самиця танцює в кутку зали сама, здається, під «Любовний трикутник». Схоже, на ній топ із блискітками від «Рональдус Шамаск», і я зосереджуюсь на ньому, але я в такому психованому дококаїновому стані, що починаю нервово жувати талон на випивку, а дівчину затуляє якийсь тип із Волл-стрит, схожий на Бориса Каннінгема. Я вже збираюсь знову йти до бару, коли повертається Медісон – минуло двадцять хвилин. Він голосно чмихає носом і нервово шкіриться, потискає руку суворому спітнілому Прайсу, і той так швидко зривається з місця, що коли Тед

намагається по-дружньому поплескати по спині, його рука провалюється в нікуди.

Я йду за Прайсом назад, через бар та танцпол, повз нижнє приміщення, нагору, мимо довгої черги до жіночої вбиральні – дивно, здавалося ж, що в клубі сьогодні немає жінок. Ми заходимо до порожньої чоловічої вбиральні, разом в одну з кабінок, і Прайс зачиняє двері.

– Мене трусить, – каже Прайс, передаючи мені маленький пакуночок. – Розкривай ти.

Я беру в нього крихітний білий конвертик, обережно розгортаю його, виставивши грам кокаїну (схоже, його там менше) на тьмяне світло чоловічого туалету.

– Чорт, – несподівано м'яко шепоче Прайс. – Його тут небагато, так?

Він нахиляється, вивчаючи порошок.

– Може, так здається через світло? – зазначаю я.

– Що не так із тим Рікардо? – Прайс витріщається на кокс.

– Тсс, – шепочу я, дістаючи платинову картку «Американ експрес». – Давай просто нюхнемо.

– Він його що, міліграмами продає? – дивується Прайс, дістає свій платиновий «Американ експрес», набирає трохи порошку, підносить до носа й вдихає. Якусь мить він стоїть мовчки, а потім низько, гортанно видихає:

– Господи.

– Що таке? – питаю я.

– Це довбаний міліграм... підсолоджувача, – здавлено каже він.

Я теж вдихаю й роблю схожий висновок.

– Так, слабенький, але, здається, якщо не жаліти, все буде добре...

Але Прайс шаленіє, він розпавівся та спітнів і гримає на мене так, наче це моя провина, наче це я придумав купити грам кокаїну в Медісона.

– Я хочу зловити з цього кайф, Бейтмене, – повільно каже він, підвищуючи голос, – а не посипати цим свої чортові пластівці!

– Ще до кави з молоком можна додати, – озивається манірний голос із сусідньої кабінки.

Прайс дивиться на мене, його очі розширюються, він скаженіє і лупить кулаком у стінку кабінки.

– Заспокойся, – кажу йому я. – Закінчимо з цим. Прайс повертається до мене, проводить рукою по жорсткому, зачесаному назад волоссю і наче розслабляється.

– Думаю, твоя правда, – і додає, голосніше: – Якщо педик у сусідній кабінці не

проти.

Ми чекаємо, потім голос із сусідньої кабінки нарешті шепелявить:

– Та я не проти...

– Пішов у сраку! – реве Прайс.

– Сам йди у сраку, – передражнює голос.

– Ні, ти йди у сраку! – заходиться Прайс, намагаючись видряпатися на алюмінієву стінку, але я тягну його назад однією рукою.

У сусідній кабінці зливається вода і невідомий, вочевидь, наляканий, вибігає з туалету. Прайс притуляється до дверей нашої кабінки і безнадійно дивиться на мене. Тремтливою рукою він потирає червоне обличчя й міцно заплющує очі. Його губи побіліли, під однією ніздрею – крихти кокаїну. Тихо, не розплющуючи очей, він каже:

– Гаразд, давай уже.

– Ось це я розумію – настрій, – кажу я.

Ми по черзі занурюємо наші поважні картки до пакунку, те, що не дістати карткою, вимазуємо пальцями й лижемо або нюхаємо, чи втираємо в ясна. Кайфу практично нема, але я сподіваюсь, що ще порція «Джей енд Бі» створить ілюзію того, що мене вставило, хай би й невеличку.

Вийшовши з кабінки, ми миємо руки, вивчаємо своє відображення у дзеркалі й, задоволені побаченням, повертаємось до «Зали з канделябрами». Я починаю думати, що варто було б здати в гардероб пальто («Армані»), але що б не казав Прайс, кайф приходить, і за кілька хвилин, коли я чекаю в барі, намагаючись привернути увагу тієї красуні, це взагалі втрачає значення. Зрештою, хоча в мене лишилось чимало талонів на випивку, доводиться покласти на бар двадцятку, аби вона мене помітила. Це працює. Завдяки талонам, беру дві подвійних «Столичних» з льодом. Вона наливає напої, стоячи переді мною.

У мене чудовий настрій, і я кричу до неї:

– Гей, ти не в Нью-Йоркському університеті вчишся? Вона хитає головою, без посмішки.

– Гантер? – горлаю я.

Знов хитає головою. Не Гантер.

– Колумбійський? – кричу, хоча це й жарт.

Вона зосереджена на пляшці «Столичної». Я вирішую припинити розмову і, коли вона ставить біля мене дві склянки, жбурляю талони на стійку. Однак вона хитає головою й кричить:

– Уже більше одинадцятої, талони не годяться. Бар працює за готівку. З вас двадцять п'ять доларів.

Я не нарікаю, холонокровно витягаю свій гаманець зі шкіри газелі й даю їй п'ятдесят. Присягаюсь, вона дивиться на купюру зневажливо, і, коли, зітхнувши, розвертається до каси, щоб дати мені решту, я кажу чітко, дивлячись на неї, однак нечутно за піснею «Додай звуку» та галасом натовпу:

– Ти огидне довбане стерво, я хочу заколоти тебе до смерті й погратись у твоїй крові.

Але я посміхаюсь. Не лишивши цій сучці чайових, я знаходжу Прайса, який знову похмуро стоїть біля колій, вчепившись у залізні поручні. Пол Овен, котрий працює з рахунками Фішера і нині вбраний у двобортний шерстяний смокінг на шість гудзиків, стоїть поряд із Прайсом і волає щось на кшталт: «Провів п'ятсот ітерацій від'ємного дисконтованого потоку коштів на спеціальному комп'ютерному софті, а потім поїхав машиною компанії до стейкхауса “Сміт і Воленський”».

Я передаю Прайсу склянку, киваю Полу. Прайс нічого не каже, навіть не дякує. Просто тримає горілку, скорботно дивиться на колії, потім косить очима і нахилиється до склянки, а коли починає мигтяти стробоскоп, він випрямляється і щось буркоче собі під ніс.

– Ти під кайфом? – питаю я.

– Як ти? – кричить Овен.

– Я щасливий, – кажу я.

Музика перетворюється на одну довгу, нескінченну пісню, окремі пісні розділяє лише тупий, пульсуючий біт, який витирає з пам'яті всі розмови. Поки я говорю з таким слизьким типом, як Овен, мене це влаштовує. Зараз здається, що в «Залі з канделябрами» більше дівчат, і я намагаюся зустрітись очима з однією з них – модельного типу, великі цицьки. Прайс смикає мене, і я нахилиюсь до нього спитати, чи не дістати нам ще грам.

– Чому ви не в смокінгах? – запитує мене з-за спини Овен.

– Я все кидаю, – кричить Прайс. – Я йду.

– Що кидаєш? – кричу я у відповідь, не розуміючи, що відбувається.

– Це, – волає він. – Я не впевнений, але здається, йдеться про його подвійну «Столичну».

– Не треба, – кажу я йому. – Я доп'ю.

– Слухай, Патріку, – горлає він. – Я йду звідси.

– Куди? – Я направду збентежений. – Мені знайти Рікардо?

– Я йду, – кричить Прайс. – Я... йду... звідси!

Я починаю сміятись, не розумію, про що він.

– Ну, і куди ти збираєшся?

– Подалі! – волає він.

– Дай вгадаю, – кричу я до нього. – Ти банк кидаєш?

– Ні, Бейтмене. Я серйозно, сучий ти сину. Я йду. Зникаю.

– Куди? – Я досі сміюсь, досі кричу і досі не розумію. – У «Морган Стенлі»? На реабілітацію? Куди?

Він дивиться вбік, не відповідає – просто витріщається на колії, намагаючись знайти місце, де вони закінчуються, зрозуміти, що лежить за темрявою. З ним стає нудно, однак Овен – ще гірше, і я вже випадково зустрівся з ним очима.

– Скажи йому «розслабся, не парся», – кричить Овен.

– Ти досі займаєшся рахунками Фішера? – Що ще йому сказати?

– Що? – перепитує Овен. – Чекай, це не Конрад?

Він показує на якогось хлопця в одnobортному шерстяному смокінгу з комірцем-шаликом, бавовняній сорочці з метеликом, все – від «П'єр Карден», він стоїть біля бару з келихом шампанського, просто під канделябром, і вивчає нігті. Овен витягає сигару і питає, чи є в мене запальничка. Мені нудно, тож я, не перепрошуючи, йду до бару спитати підкачану барменку, чи можна дістати в неї сірники. «Зала з канделябрами» наповнена людьми, всі вони виглядають знайомо, і всі схожі між собою. У повітрі важко висить дим від сигар, і музика (знову «Інексез») голосніша, ніж звичайно, але до чого це все? Я випадково торкаюсь чола, палець стає мокрим. Беру в барі сірники. Вертаючись крізь натовп, несподівано наштовхуюсь на Мак-Дермотта та Ван-Паттена, котрі випрошують у мене ще талони на напої. Я віддаю їм свої, знаючи, що вони більше не діють, але ми застрягли серед кімнати, і талони не надто стимулюють їх пхатись до бару.

– Дівки смердючі, – каже Ван-Паттен, – обережно.

Хороших тут нема.

– Нижня зала – відстій, – волає Мак-Дермотт.

– Ви знайшли наркотики? – кричить Ван-Паттен. – Ми бачили Рікардо.

– Ні, – кричу я у відповідь. – Не вийшло. Медісон нічого не знайшов.

– Чорт, пропустіть офіціанта! – кричить за моєю спиною якийсь хлопець.

– Усе марно, – волаю я. – Я нічого не чую.

– Що? – горлає Ван-Паттен. – Нічого не чую. Раптом Мак-Дермотт хапає мене за руку.

– Що це Прайс робить? Поглянь.

Наче в кіно, я роблю зусилля, щоб обернутись, стаю навпочіпки і бачу Прайса на перилах. Хтось дав йому келих шампанського, і він чи то п'яний, чи то обдовбаний

намагається втримати рівновагу, простягає обидві руки вперед і заплющує очі, наче благословляючи натовп. За його спиною продовжує блимати стробоскоп, димова машина розійшлась, і його огортає сірий туман. Він щось кричить, я не чую, що саме, – кімната переповнена, «Постійна вечірка» Едді Мерфі в поєднанні з гудінням голосів бізнесменів розриває барабанні перетинки, тож я кидаюсь уперед, не зводячи очей із Прайса, і примудряюсь обійти Медісона, Г'ю, Тернболла та Каннінгема, і ще кількох людей. Однак натовп надто щільний і марно навіть намагатися прорватись. На Тіма дивляться лише кілька людей – він досі балансує на перилах з напівзаплющеними очима і щось кричить. Мені соромно, і я раптом навіть радію, що застрягнув тут, нездатний дотягнутися до нього і врятувати від неодмінного приниження. На мить запанувала тиша, і я чую голос Прайса: «Прощайте!», і потім, коли натовп нарешті звернув на нього увагу: «Вилупки!» Він граційно розвертається, стрибає на колії й біжить; шампанське тремтить у келиху в його відставленій убік руці. Він спотикається раз, другий, стробоскоп блимає, і здається, що все відбувається вповільнено, однак Прайс втримується на ногах і зникає в темряві. Весь цей час біля колій сидить охоронець. Здається, він лише хитає головою.

– Прайсе! Повернись! – волаю я, але натовп справді аплодує його вчинку.

– Прайсе! – ще раз кричу разом із оваціями.

Але він зник і навряд чи відреагував би, навіть якби чув мене. Поряд зі мною стоїть Медісон, він простягає руку, наче вітаючи мене з чимось.

– Цей хлопець – справжній бунтівник.

За мною з'являється Мак-Дермотт, смикає мене за плече:

– Прайс знає про якусь VIP-кімнату, про яку не знаємо ми? – Він виглядає стурбованим.

На вулиці біля «Тунелю» я все ще під кайфом, але дуже втомлений, і навіть після двох порцій «Столичної» і півпорції «Джей енд Бі» відчуваю в роті присмак підсолоджувача. Пів на першу, і ми спостерігаємо, як лімузини намагаються звернути на шосе Вест-Сайд. Ми втрюх, Ван-Паттен, Мак-Дермотт і я, обговорюємо, як би знайти новий клуб під назвою «Некеніє». Я не те, щоб обдовбаний, радше – п'яний.

– Пообідаємо? – позіхаючи, питаю їх я. – Завтра?

– Не можу, – каже Мак-Дермотт, – записаний на стрижку в «П'ер».

– То, може, сніданок? – пропоную я.

– Ні, – каже Ван-Паттен. – «Джіоз». Манікюр.

– Добре, що нагадав, – кажу я, роздивляючись своєю рукою. – Мені теж не завадить.

– Як щодо вечері? – запитує мене Мак-Дермотт.

– У мене побачення, – кажу я. – Чорт забирай.

– А ти як? – запитує Мак-Дермотт Ван-Паттена.

– Не зможу, – каже Ван-Паттен. – Спочатку йду до «Санмейкерз», а потім – приватне тренування.

Офіс

У ліфті Фредерік Діббл розповідає мені про статтю про Івану Трамп[48 - Американська бізнесвумен та письменниця, колишня дружина (1977–1992) Дональда Трампа.] у «Пейдж сикс»[49 - Видання, що спеціалізується на плітках та новинах про знаменитостей.] або в якомусь розділі пліток, а потім – про новий італо-тайський заклад у Верхньому Іст-Сайді, куди він учора ходив із Емілі Гамільтон, і мало не марить про якусь чудову страву під назвою фузіллі шиітаке. Я дістаю свою золоту ручку «Кросс», щоб внести назву ресторану в свій записник. Діббл вбраний у двобортний шерстяний костюм від «Каналі Мілано» з майже непомітними смужками, бавовняну сорочку від «Білл Бласс», краватку з плетеного шовку в мініатюрну шотландську клітинку від «Білл Бласс Сігначер» і тримає в руках дощовик від «Міссоні Уомо». У нього гарна дорога стрижка, я милуюсь нею, поки він тихенько підспівує радіостанції «Музак», яка зазвичай грає у всіх ліфтах у тих будівлях, де є наші офіси, – здається, це «Співчуття до диявола». Я збираюся спитати Діббла, чи дивився він зранку «Шоу Патті Вінтерс», тема – аутизм, але він виходить за один поверх до мене, повторює назву ресторану: «Тайдільяно», потім каже: «Бувай, Маркусе» і виходить з ліфта. Двері зачиняються. Я сьогодні вдягнув шерстяний костюм у «гусячі лапки» зі штанами у складку від «Хуго Босс», шовкова краватка, також «Хуго Босс», бавовняна сорочка з глянсовим оздобленням від «Джозеф Аббуд» та черевики «Брукс Бразерс». Зранку я надто активно чистив зуби ниткою і досі відчуваю мідяний присмак крові. Після цього я виполоскав рот «Лістерином», тому в мене таке відчуття, що там пожежа, але я посміхаюся, виходячи з ліфта, і, вимахуючи новим чорним шкіряним дипломатом «Ботега Венета», проходжу повз похмільного Віттенборна.

Моя секретарка, Джин, яка у мене закохана і з якою я, певно, зрештою одружусь, сидить за столом. Цього ранку, щоб, як звичайно, привернути мою увагу, вона вбрана неймовірно дорого і зовсім недоречно: кашеміровий кардиган від «Шанель», кашеміровий светр під горло й кашеміровий шалик, сережки зі штучних перлів, брюки з шерстяного крепу від «Барніз». Наближаючись до її столу, я знімаю навушники. Вона підводить очі й неспішно посміхається.

– Запізнюємося? – запитує вона.

– Ходив на аеробіку, – я незворушний. – Вибач. Є щось для мене?

– Ріккі Гендрікс скасував сьогоднішню зустріч, – говорить вона. – Не сказав, яку саме чи чому.

– Я іноді ходжу з Ріккі на бокс до клубу «Гарвард», – пояснюю я. – Ще щось?

– І... Спенсер хоче з тобою випити у «Флюті Пір 17», – посміхається вона.

– Коли? – питаю я.

– Після шостої.

– Не зможу, – кажу я, заходячи до кабінету. – Відмов йому.

Вона підводиться з-за столу і йде за мною.

– О, що ж мені сказати? – здивовано запитує вона.

– Просто... скажи... «ні», – кажу я, знімаючи пальто від «Армані» й вішаючи його на насти́нний вішак від «Алекс Лоеб», який я купив у «Блумінгдейлз».

– Просто... сказати... «ні»? – повторює вона.

– Ти сьогодні вранці дивилась «Шоу Патті Вінтерс»? – запитую я. – Про аутизм?

– Ні, – вона посміхається так, ніби моя залежність від «Шоу Патті Вінтерс» її зачаровує. – І як воно?

Я взяв вранішній випуск «Волл-стрит джорнел» і продивляюсь першу сторінку – суцільна безглузда чорнильна пляма.

– Здається, коли я його дивився, у мене були галюцинації. Не знаю. Не впевнений. Не пам'ятаю, – буркочу я, кладу «Джорнел» назад і беру свіже число «Файненшл таймс». – Справді не знаю.

Джин стоїть і чекає вказівок. Я сідаю за стіл зі скляною стільницею від «Палацетті», зітхаю і складаю разом руки. Галогенові лампи з обох боків столу вже горять.

– Гаразд, Джин, – починаю я. – Замов столик на трьох у «Кемолз» на дванадцять тридцять, а якщо там не буде – спробуй у «Крайонз». Згода?

– Так, сер, – каже вона жартівливим тоном і розвертається, щоб піти.

– Чекай, – кажу я, дещо згадавши. – Треба замовити столик на двох на сьогоднішній вечір в «Аркадії».

Джин розвертається дещо стурбована, але досі усміхнена.

– Щось... романтичне?

– Ні, дурненька. Облиш, – кажу я їй. – Я сам замовлю.

Дякую.

– Я все зроблю, – каже вона.

– Ні, не треба, – махаю я рукою. – Будь сонечком і принеси мені «Пер'є», [50 - Мінеральна вода.] добре?

– Сьогодні маеш чудовий вигляд, – каже Джин, перш ніж піти.

Її правда, але я нічого не кажу, тільки дивлюся через увесь кабінет на картину Джорджа Стаббса, думаючи, чи не перевісити її – може, вона надто близько до

музичного центру «Айва» зі стереоприймачем АМ/ФМ, двокасетним магнітофоном, напіваавтоматичним програвачем із ремінним приводом, графічним еквалайзером, під'єднаним до звукової системи на поличці, все – темно-синього кольору, пасує до кольорової гама мого кабінету. Картину Стаббса, певно, варто повісити над статуєю добермана в натуральну величину, яка стоїть у кутку (700 доларів у крамниці «Красуня і чудовисько» у «Вежі Трампа»), чи, може, вона матиме кращий вигляд над старовинним столиком «Пакріцинні» поряд із доберманом. Я підводжуся, прибираю зі столика всі ці спортивні журнали сорокових років, придбані у «Фанчиз», «Банкерз», «Гакз» та «Глікз» (вони коштували мені тридцять баксів кожен), знімаю картину Стаббса зі стіни і ставлю на столик, потім повертаюся за свій стіл і кручу в пальцях олівці з вінтажного німецького пивного кухля, купленого в «Ман-Тікс». Стаббс пасуватиме будь до чого. Репродукція стійки для парасольок «Чорний ліс» (675 доларів в «Убер де Форж») стоїть в іншому кутку, без жодної, наскільки я бачу, парасольки.

Я ставлю в програвач касету Пола Баттерфілда, відкидаюся на спинку крісла й гортаю «Спортс ілюстрейтед», випуск минулого тижня, але зосередитись ніяк не можу. Все думаю про той чортів апарат для засмаги, який є у Ван-Паттена, тож доводиться взяти слухавку і викликати Джин.

– Так? – відповідає вона.

– Слухай, Джин, пошукай інформацію про апарати для засмаги, добре?

– Що? – перепитує вона з недовірою, але я певен, що вона все одно посміхається.

– Ну, знаєш, домашній апарат для засмаги, – буденним тоном повторюю я. – Щоб... засмагати.

– Гаразд... – нерішуче відповідає Джин. – Ще щось?

– Чорт, так. Нагадай мені повернути до прокату касети, які я взяв учора.

Я починаю відкривати і закривати сигарницю з чистого срібла, яка стоїть біля телефону.

– Ще щось? – питає вона грайливо. – Може, принести «Пер'є»?

– Так, хороша ідея. Джин?

– Так? – каже вона, і я радий, що вона така терпляча.

– Ти ж не думаєш, що я збожеволів? – питаю я. – Ну, тому, що хочу домашній солярій?

Пауза.

– Що ж, це справді трохи незвично, – визнає Джин, і помітно, що вона дуже обережно добирає слова. – Але не збожеволів, звісно ж ні. Як іще тобі підтримувати цей неймовірно гарний тон шкіри?

– Хороша дівчинка, – кажу я, перш ніж повісити слухавку.

У мене чудова секретарка.

Через п'ять хвилин вона заходить до кабінету з пляшкою «Пер'е», скибкою лайму і справою Ренсома, яку можна було б і не приносити, і мене навіть якось розчулює її практично безмежна відданість. Нічого не можу зробити, мені це лестить.

– Столик чекає на вас у «Кемолз» о пів на першу, – повідомляє вона, наливаючи воду в склянку. – Зала для тих, хто не палить.

– Більше не вдягай цей одяг, – кажу я, швидко оглядаючи її. – І дякую за справу Ренсома.

– Мм... – вона зупиняється, тримаючи мою склянку, і, перш ніж поставити її на стіл, перепитує:

– Що? Я не розчула.

– Я сказав, – спокійно, з посмішкою, повторюю я, – більше не вдягай це. Носи сукню. Чи спідницю, щось таке.

Джин трохи спантеличена, оглянувши себе, вона посміхається, як ідіотка.

– Я так розумію, тобі не подобається, – сумирно каже вона.

– Та ну, – кажу я, відпиваючи «Пер'е». – Ти можеш бути симпатичніша.

– Дякую, Патріку, – саркастично каже вона, хоча можу побитись об заклад – завтра вона вбереться в сукню.

Дзвонить телефон на її столі. Я кажу, що мене тут нема.

Вона збирається виходити.

– І високі підбори, – згадую я. – Мені подобаються високі підбори.

Джин доброзичливо киває й виходить, зачиняючи за собою двері. Я дістаю кишеньковий годинник «Панасонік» з тридюймовим[51 - 7,6 см.] кольоровим телевізором і радіоприймачем і думаю, що треба щось подивитись, перш ніж увімкнути комп'ютер, краще за все – вікторину.

Спортивний клуб

Я відвідую приватний спортивний клуб «Ексклюзив» за чотири квартали від моєї квартири у Верхньому Вест-Сайді. За ці два роки його тричі переобладнували, і хоча тут є найновіші тренажери («Наутілус», «Юніверсал», «Кайзер»), чимало гантелей та штанг, якими я теж захоплююсь. У клубі є десять кортів для тенісу та ракетболу, заняття з аеробіки, чотири студії танцювальної аеробіки, два басейни, апарати «Лайфсайкл», «Гравітрон», машини для веслування, бігові доріжки, тренажери для лижного кросу, заняття один на один із тренером, обстеження серцево-судинної системи, індивідуальні програми, масаж, сауна та парильня, солярій і кафе з соками – все оформлене Джей Джейм Вогелем, який розробляє

дизайн «У Петті», нового клубу Нормана Прагера. Членський внесок – п'ять тисяч доларів щороку.

Сьогодні вранці було прохолодно, однак, коли я вийшов з офісу, стало тепліше, а я вбраний у двобортний смугастий костюм на шість гудзиків від «Ральф Лорен», сорочку з косим комірцем та французькими манжетами від «Поло» з бавовни, зібраної на островах Вест-Індії, і я вдячно знімаю все це в роздягальні з кондиціонером, вдягаю чорні шорти з білим поясом та білими смужками з боків і майку – це комплект з бавовни та лайкри від «Вілкс», його можна згорнути так, що він легко вміститься в мій дипломат. Я перевдягаюся, чіпляю вокмен на шорти, надягаю навушники, вмикаю касету з піснями Стівена Бішопа та Крістофера Кросса, яку мені записав Тодд Гантер, і дивлюсь на себе у дзеркало, перш ніж вийти в зал. Мій вигляд мене не тішить, тож я дістаю з дипломата мус для волосся, підправляю зачіску, використовую зволожувач і наношу на невелику пляму під нижньою губою маскувальний засіб від «Клінік». Задоволений результатом, вмикаю музику, гучно, і виходжу з роздягальні.

Шеріл, закохана в мене кремезна дівчина, сидить на рецепції, записує людей і водночас читає розділ пліток у «Пост», вона розпливається в посмішці, коли помічає мене. Шеріл вітається, але я швидко проходжу повз неї, не зважаючи на її присутність, бо до тренажеру «Стермастер» наразі немає черги, а зазвичай доводиться чекати хвилин двадцять. «Стермастер» дозволяє навантажити найбільшу групу м'язів (від таза до колін) і спалити більше калорій за хвилину, ніж займаючись будь-якими аеробними вправами, за винятком, можливо, катання на лижах.

Певно, варто було б спочатку розтягнутись, але тоді доведеться ставати в чергу – за мною вже стоїть якийсь педик, певно, дивиться на мою спину, зад, м'язи ніг. Сьогодні фігуристих дівчат у залі немає, самі педики з Вест-Сайду, певно – безробітні актори чи нічні офіціанти, і Малдвін Бютнер із «Сахс», з яким ми вчилися у Ексетері, на тренажері для біцепсів. На Бютнері шорти до колін з нейлону та лайкри зі вставками у чорно-білу клітинку, майка з бавовни та лайкри та шкіряні кросівки «Рібок». Я закінчую свої двадцять хвилин на «Стермастері», поступаюсь місцем перекачаному педика середнього віку з вибіленим волоссям і починаю розтягуватись. У процесі згадую випуск «Шоу Патті Вінтерс», який дивився зранку, тема – великі груди. У студії була жінка, яка зменшила груди, бо вони їй видавались завеликими – тупе стерво. Я одразу ж подзвонив Мак-Дермотту, який теж дивився шоу, і ми висміювали її до кінця передачі. Я розтягуюсь хвилин п'ятнадцять, перш ніж перейти до тренажерів «Наутілус».

У мене був персональний тренер, за рекомендацією Луїса Керрузерса, але минулої осені він почав мене домагатись, тож я вирішив розробити власну фітнес-програму, що поєднує аеробіку з силовими вправами. Я чергую гантелі та штанги з тренажерами з гідравлічним, пневматичним чи електромеханічним опором. Більшість тренажерів дуже ефективні, бо комп'ютеризовані консолі дозволяють редагувати опір, навіть не встаючи, м'язи після тренувань майже не болять і шанс отримати травму – мінімальний. Але мені подобається й різноманітність та свобода, доступні з вільними вагами, такого розмаїття рухів на тренажерах не матимеш.

На тренажері для ніг я роблю п'ять підходів по десять повторень вправи. Для спини – теж п'ять підходів по десять повторень. На тренажері для пресу – шість підходів по п'ятнадцять і сім підходів по десять повторень для біцепсів. Перш ніж перейти до вільної ваги, я двадцять хвилин працюю на велотренажері, читаючи новий випуск журналу «Гроші». Зі штангою роблю три підходи по п'ятнадцять

повторень на згинання-розгинання ніг, потім три підходи по двадцять підйомів на біцепс, три по двадцять розведення рук із гантелями у нахилі для задніх дельтоподібних м'язів і три по двадцять вижимань, повторень станової тяги, тяги в нахилі. Для грудних м'язів – три підходи по двадцять повторень пресу на лавці під нахилом. Для передніх дельтоподібних м'язів – теж три підходи розведення рук та жиму сидячи. Нарешті, для трицепсів – три підходи по двадцять повторень жиму вниз та жиму лежачи. Ще трохи розтягуюсь, щоб охолонути, швидко приймаю гарячий душ і прямую до відеопрокату, у якому повертаю дві касети, взяті в понеділок: «Виправна колонія трансвеститів» та «Подвійне тіло», але «Подвійне тіло» беру знову, бо хочу ще раз передивитись сьогодні, хоч і знаю, що мені бракуватиме часу на мастурбацію під сцену, де жінку затрахують до смерті перфоратором, – у мене сьогодні о пів на восьму побачення з Кортні в «Кафе Люксембург».

Побачення

Прямуючи додому після тренування в «Ексклюзиві» та інтенсивного сеансу масажу шіацу, зупиняюсь біля газетного кіоску, що поряд із моїм будинком. Розглядаю стійку «Тільки для дорослих», і ніжна мелодія «Канону» Пахельбеля в моєму плеєрі певним чином доповнює різко освітлені глянцеві фото в журналах, які я гортаю. Я купую «Стерв лесбійок з вібраторами» та «Вульву до вульви» разом зі «Спортс ілюстрейтед» та новим випуском «Есквайр», хоч я й одержую ці журнали за передплатою і обидва вже лежать серед моєї пошти. Довелось зачекати, доки біля кіоску стане порожньо, перш ніж зробити покупку. Продавець каже щось, передаючи мені журнали і решту, і вказує на свій гачкуватий ніс. Я роблю звук тихішим й відводжу один із навушників, перепитуючи: «Що?» Він знову торкається носа і каже, з цим важким, майже незрозумілим акцентом, щось на зразок: «Кроф з ніс теше». Я ставлю на землю свій дипломат від «Ботега Венета» і підношу палець до обличчя. Він стає червоним, мокрим від крові. З кишені свого пальта від «Хуго Босс» я дістаю носовичок марки «Поло», витираю кров, киваю на знак подяки, знов накладаю на очі сонцезахисні вайфарери і йду. Чортів іранець.

У холі мого дому зупиняюсь на рецепції й намагаюсь привернути до себе увагу швейцара-латиноамериканця, якого не можу впізнати. Він говорить по телефону чи то з дружиною, чи зі своїм дилером, чи ще з якимсь героїнником, киваючи, дивиться на мене, і телефон тоне серед передчасних складок на його шиї. Коли до нього доходить, що я хочу щось спитати, він зітхає, закриває очі під лоб і каже комусь із того боку дроту зачекати.

– Ви щось хтіли? – буркоче він.

– Так, – починаю я якомога м'якше та ввічливіше. – Чи не могли б ви, будь ласка, сказати коменданту, що в мене в стелі тріщина, і...

Я зупиняюсь. Він дивиться на мене так, наче я перейшов якусь негласну межу, і я починаю питати себе, яке ж слово так його збентежило. Достоту не «тріщина», то що тоді? «Комендант»? «Стеля»? Може, навіть «будь ласка»?

– Це ви про що? – він глибоко зітхає, відкинувшись назад, і продовжує витріщатись на мене.

Я дивлюсь на мармурову підлогу, теж зітхаю й кажу йому:

– Слухайте, я не знаю. Просто скажіть коменданту, що приходив Бейтмен... з десятого поверху.

Коли я підводжу голову, аби побачити, чи щось з цього до нього дійшло, бачу перед собою маску важкого, тупого обличчя швейцара, позбавлену виразу. Я для цього чоловіка – привид, думаю я. Щось не зовсім реальне, не зовсім матеріальне, однак здатне заважати, і він киває, повертаючись до телефону і ведучи розмову далі на якомусь невідомому наріччі.

Я забираю пошту – каталог «Поло», рахунок від «Америкен експрес», «Плейбой» за червень, запрошення на офісну вечірку в новому клубі під назвою «Бедлам», – тоді йду до ліфта. Передивляючись буклет фірми «Ральф Лорен», натискаю свій поверх і кнопку «Зачинити двері», але хтось встигає зайти, доки вони не зачинились, і я інстинктивно повертаюся до нього, щоб привітатись. Це актор Том Круз, який живе в пентхаусі, і з ввічливості, не питаючи його, я натискаю кнопку пентхаузу. Він вдячно киває, хоч і не зводить очей із цифр, що, швидко змінюючись, світяться над дверима. У житті він значно нижчий, і на ньому така ж пара вайфарерів, як і на мені. Він одягнений у сині джинси, білу футболку та піджак від «Армані».

Щоб порушити помітно незручну тишу, я відкашлююсь і кажу:

– Ви чудово зіграли в «Бармені». Як на мене – хороший фільм, і «Найкращий стрілець» теж. Мені дуже сподобалось.

Том Круз відводить погляд від цифр і дивиться просто на мене.

– Він називається «Коктейль», – м'яко каже він.

– Перепрошую? – збентежено кажу я. Він відкашлюється і каже:

– «Коктейль». Не «Бармен». Фільм називається «Коктейль».

Довга пауза. Лише звук тросів, які піднімають ліфт угору, конкурує з тишею, що важко висить між нами.

– О, так. Справді, – кажу я, наче щойно пригадав назву. – «Коктейль», дійсно, – кажу. «Бейтмене, і про що ти думаєш?» Я трясую головою, наче намагаючись прочистити її, і, щоб все владнати, простягаю руку. – Привіт, я Пат Бейтмен.

Круз невпевнено потискає її.

– То що, – веду я далі, – вам подобається жити в цьому будинку?

Він робить довгу паузу, перш ніж відповісти:

– Начебто так.

– Тут чудово, – кажу я. – Чи не так?

Круз киває, не дивлячись на мене, і я знову натискаю кнопку свого поверху, майже автоматично. Ми стоїмо мовчки.

– Тож... «Коктейль», – кажу я нарешті. – Так він називається.

Він нічого не каже, навіть не кивне мені, але якось дивно дивиться, спускає окуляри і каже, трохи скривившись:

– Ем... у вас кров із носа тече.

Якусь мить я стою нерухомо, перш ніж зрозуміти, що з цим треба щось зробити, потім прикидаюсь збентеженим, нервово торкаюсь носа, виймаю свій носовичок від «Поло» – він уже весь у коричневих плямах – і витираю кров із ніздрів, в цілому, наче все роблю правильно.

– Це, певно, висота, – сміюсь я. – Ми ж так високо. Він мовчки киває й дивиться на цифри. Ліфт зупиняється на моєму поверсі. Коли двері відчиняються, я кажу Тому:

– Я ваш великий фан. Дуже приємно нарешті вас зустріти.

– Так, звісно, – всміхається своєю знаменитою посмішкою Круз і тисне на кнопку «Зачинити двері».

Дівчина, з якою я сьогодні зустрічаюсь, Патрісія Воррелл – білявка, модель, нещодавно вилетіла з коледжу «Світ Браер» після першого ж семестру – залишила на автовідповідачеві два повідомлення про те, як вкрай важливо, щоб я їй передзвонив. Я розслабляю вузол синьої шовкової краватки від «Білл Робінсон» з візерунком під Матісса, набираю її номер і йду через усю квартиру, щоб увімкнути кондиціонер.

Патрісія відповідає на третій раз:

– Алло?

– Патрісіє, привіт. Це Пат Бейтмен.

– О, привіт, – каже вона. – Слухай, у мене дзвінок на другій лінії. Можна я передзвоню?

– Ну... – починаю я.

– Це з мого спортзалу, – каже Патрісія. – Вони щось наплутали з рахунком. Зателефоную за мить.

– Так, – кажу я й вішаю слухавку.

Я заходжу до спальні й знімаю сьогоднішнє вбрання: шерстяний костюм в «ялинку» – штани зі складкою від «Джорджо Корреджіарі», бавовняна оксфордська сорочка від «Ральф Лорен», плетена краватка від «Пол Стюарт» та замшеві черевики від «Коул-Гаан». Вдягаю пару боксерок, куплених у «Барніз» за шістдесят доларів, і роблю кілька вправ на розтяжку, тримаючи в руці телефон і чекаючи на дзвінок Патрісії. Після десяти хвилин розтяжки дзвонить телефон, і я відповідаю тільки після шостого дзвінка.

– Привіт, – каже вона, – це Патрісія.

– Почекаєш? У мене ще дзвінок.

– Звісно, – каже вона.

Я дві хвилини чекаю, тоді повертаюсь на лінію.

– Привіт, – кажу я. – Вибач.

– Та нічого.

– Тож вечера, – кажу я. – Заїдеш до мене близько восьмої?

– Ну, саме про це хотіла поговорити, – повільно говорить Патрісія.

– О ні, – стогну я. – І що таке?

– Ну, справи такі, – починає вона. – У «Радіо Сіті» буде концерт...

– Ні, ні, ні, – твердо кажу їй я. – Ніякої музики.

– Але мій колишній, клавішник Сари Ловренс, він гратиме на розігріві, і... – вона спиняється, наче вже вирішила протестувати проти мого рішення.

– Ні, Патрісія. Ні-ні, – твердо кажу я, думаючи: «Чорт, чому саме ця проблема, чому сьогодні?»

– Патріку, – скиглить вона в телефоні, – там буде так весело!

Тепер я майже впевнений, що шанси на секс із Патрісією сьогодні доволі високі, але тільки якщо ми не підемо на концерт, де її колишній (для Патрісії колишніх не буває) грає на розігріві.

– Я не люблю концерти, – кажу я їй, заходячи на кухню. Відчиняю холодильник і дістаю літрову пляшку «Евіан». – Я не люблю концерти, – повторюю я знову. – Не люблю «живої» музики.

– Але цей концерт не схожий на інші, – затинаючись, додає вона. – У нас будуть хороші місця.

– Слухай, не будемо сперечатись, – кажу я. – Як хочеш піти – то йди.

– Але я думала, ми проведемо вечір разом, – каже Патрісія емоційно. – Думала, ми повечереємо...

І потім додає, це явно щойно спало їй на думку:

– Побудемо разом. Удвох.

– Знаю, знаю, – кажу я. – Слухай, ми всі маємо робити саме те, чого хочемо. Я хочу, щоб ти робила те, чого хочеш ти.

Патрісія робить паузу, потім намагається зайти з іншого боку.

– У них така чудова музика... Знаю, звучить сентиментально, але вона... шикарна.

Гурт – один з найкращих, які можна побачити. Вони веселі і чудові, і музика така гарна, Боже, як я хочу, щоб ти їх побачив! Ми чудово проведемо час, я обіцяю, – палко говорить вона.

– Ні-ні, ти йди, – кажу я. – Добряче розважся.

– Патріку, – каже вона. – У мене два квитки.

– Я не люблю концерти, – кажу я. – Жива музика мене дратує.

– Що ж, – каже Патрісія, і у її голосі справді чути щире розчарування. – Мені бракуватиме тебе там.

– Кажу – йди і розважся. – Я відкручую кришечку з пляшки «Евіан», вимірюючи наступний крок. – Не переживай, тоді я піду в «Дорсію» сам. Усе гаразд.

Дуже довга пауза, яку я перекладаю так: «То побачимо, чи ти хочеш тепер на свій паршивий концерт». Я роблю великий ковток «Евіан», чекаючи від неї, коли ж вона за мною заїде.

– «Дорсія»? – перепитує вона недовіжливо. – Ти замовив там столик? Тобто – для нас?

– Так, – відповідаю я. – На восьму тридцять.

– Ну... – Патрісія коротко сміється і говорить, затинаячись: – Це... тобто я хотіла сказати, що я їх уже бачила, просто хотіла, щоб їх побачив ти.

– Слухай, я тебе не розумію, – кажу я. – Якщо ти не підеш, я подзвоню комусь іншому. У тебе є номер Емілі Гамільтон?

– Ні, Патріку, не треба... поспішати, – знервовано хихотить вона. – Вони справді гратимуть ще два дні, я можу сходити на них завтра. Заспокойся, добре?

– Так, – кажу я. – Я спокійний.

– То коли до тебе заїхати? – запитує Ресторанна Шльондра.

– Я сказав – о восьмій, – кажу я з огидою.

– Чудово, – каже вона і додає спокусливим шепотом: – Побачимось о восьмій.

Патрісія замовкає, наче розраховує, що я щось відповім, може, привітаю її з правильним рішенням, але часу на це в мене немає, тож я різко вішаю слухавку.

Наступної миті я лечу через усю кімнату, хапаю «Загат» і гортаю сторінки, аж поки не знаходжу «Дорсію». Тремтливими руками набираю номер. Зайнято. Панікуючи, ставлю телефон на автоматичний набір. Наступні п'ять хвилин – нічого, крім постійного повторення сигналу «зайнято», зловісного й щирого. Нарешті дзвінок, і перед тим, як почути відповідь, я відчуваю дуже рідкісне явище – приплив адреналіну.

– «Дорсія», – відповідає хтось невизначеної статі, вимушений андрогін на фоні голосного гамору. – Будь ласка, зачекайте.

Звуки трохи тихіші за переповнений футбольний стадіон, і я збираю всі крихти мужності, аби лишитись на лінії й не повісити слухавку. Чекаю вже п'ять хвилин, долоня пітніє й болять, бо міцно стискає бездротовий телефон. Якось частинка мене розуміє, що всі зусилля марні, інша – сподівається на успіх, ще інша – біситься, що я не замовив столик заздалегідь чи не попросив про це Джин.

Голос повертається й гостро каже:

– «Дорсія».

Я відкашлююсь.

– Так, я знаю, що вже трохи пізно, але чи можу я зарезервувати столик на двох на восьму тридцять чи, можливо, дев'яту? – говорячи, я міцно заплющую очі.

Пауза, заповнена оглушливим, пульсуючим гамором натовпу. У мені починає жевріти справжня надія, і я розплющую очі, розуміючи, що метрдотель, бережи його Боже, певно, шукає відміну в книзі замовлень... Але він починає гиготіти, спочатку тихо, тоді сміх стає все голоснішим й вищим, і це крещендо раптово обривається, коли він з гуркотом вішає слухавку.

Я почуваюсь спорожнілим, ошелешеним, наче в лихоманці, й продумую наступний крок під акомпанемент різких гудків. Опановую себе, рахую до шести, знову розгортаю «Загат» і зосереджуюсь на тому, щоб перемогти цю майже непоборну паніку й замовити столик на восьму тридцять, якщо і не в такому модному місці, як «Дорсія», то принаймні в закладі наступного класу. Зрештою, я замовляю столик на двох у «Баркадії» на дев'яту – лише завдяки тому, що хтось відмовився від замовлення. Хоча Патрісія, певно, буде розчарована, їй справді може сподобатися «Баркадія» – велика відстань між столиками, тьмяне світло, м'яке й улесливе, нова південно-західна кухня. А якщо і не сподобається, то що ця сучка зробить – позиватиметься до мене?

Сьогодні після офісу я добряче потренувався, але напруження повернулось, тож я роблю дев'яносто скручувань, сто п'ятдесят вижимань і двадцять хвилин бігаю на місці, слухаючи новий диск Г'юї Льюїса. Приймаю гарячий душ, користуюсь новим скрабом для обличчя фірми «Кесвел-Мессі», гелем для душу від «Грюн», зволожуючим лосьйоном для тіла «Лубридерм» та кремом для обличчя «Ньютроджена». Не можу обрати, що вдягнути. Один варіант – крепово-шерстяний костюм від «Білл Робінсон», який я купив у «Сакс», з жакардовою сорочкою від «Шаріварі» та краваткою від «Армані». Другий – спортивний піджак із шерсті та кашеміру в синю клітинку, бавовняна сорочка і шерстяні штани зі складкою від «Александр Джуліан» та шовкова краватка в горошок від «Білл Бласс».

«Джуліан» може бути трохи затеплим для травня, але якщо Патрісія вдягне саме те вбрання від «Карл Лагерфельд», як мені здається, тоді, може, я вдягну «Джуліана», бо цей комплект пасуватиме їй костюму. Взуття – лофери з крокодилячої шкіри від «А. Тестоні».

Пляшка шампанського «Шарффенбергер» занурена в лід у алюмінієвій чаші «Спірос», яка стоїть у цеберку матового скла для охолодження шампанського від «Крістін ван дер Гурд». Це непогане шампанське, не «Кристал», звісно, але нащо марнувати «Кристал» на цю дівку? Вона все одно, певно, не відчула б різниці. Я наливаю собі склянку, доки чекаю на неї, мимохідь переставляю «стюбенівських» скляних

тваринок на столику для кави зі скляною поверхнею від «Турчин» чи гортаю сторінки останньої книжки у твердій обкладинці, яку я купив, це Гаррісон Кейлор.[52 - Американський сценарист, продюсер, трагікомічний актор. (Прим. ред.)] Патрісія запізнюється.

Чекаючи на дивані у вітальні, під пісню «Цінуй» гурту «Лавін Спунфул», що лунає з магнітофону «Вурлітцер», я доводжу висновку, що Патрісія сьогодні в безпеці, що я не витягну ніж і не встромлю в неї просто так, не насолоджуватимуся, дивлячись, як кров витікає з ран, які я зробив, перерізавши їй горлянку, або пошматувавши шию, або виколовши очі. Їй пощастило, хоча причини в цього везіння немає. Її могла б врятувати сьогодні її заможність, заможність її родини, або ж це просто міг бути мій власний вибір. Може, склянка «Шарффенбергера» стримала мій порив, а може, я просто не хочу зіпсувати цей конкретний костюм від «Александр Джуліан» кров'ю цієї сучки. Що б там не було, це факт – Патрісія лишиться живою, і ця перемога ні від кого не вимагає застосувати свої вміння, уяву чи винахідливість. Просто так влаштований світ – мій світ. Вона запізнюється на півгодини, і я кажу швейцару впустити її, хоча сам зустрічаю її в коридорі, вже замикаючи двері. Вона не вдягнула той костюм від «Карл Лагерфельд», на який я розраховував, але виглядає все одно гідно: легка шовкова блузка з запонками зі стразами від «Луїс дель Оліо» і оксамитові брюки з вишивкою від «Сакс», кришталеві сережки від «Венді Гелл» для «Анна Кляйн» та золотисті туфлі. Зачекавши, доки ми не сядемо в таксі, що прямує до центру, кажу їй, що ми ідемо не в «Дорсію», і розлого вибачаюсь, говорю щось про проблеми з телефонним зв'язком, пожежу, мстивого метрдотеля. Патрісія зітхає, почувши новину, не зважає на мої вибачення і відвертається до вікна. Я намагаюся втішити її, розповідаючи, до якого модного, якого розкішного ресторану ми ідемо, яка чудова там паста з фенхелем та бананом, які шербети, але вона тільки хитає головою. Я навіть опускаюсь до того, що кажу – «Бакардія» значно дорожча за «Дорсію», однак вона непохитна. Можу присягнутись, у її очах час від часу стоять сльози.

Патрісія порушує мовчанку лише тоді, коли ми сідаємо за середній столик у задній частині головної зали, і лише для того, щоб замовити «Белліні». Я замовляю спочатку равюлі з кав'яром пузанка та яблучним джемом і м'ясний пиріг із козячим сиром та соусом з перепелиного бульйону як основну страву. Вона замовляє червоний луціан з фіалками та кедровими горішками, як закуску – суп з арахісовим маслом та копченою качкою і кабачкове пюре, це звучить дивно, але насправді смачно. У журналі «НьюЙорк» цю страву назвали «загадковою і грайливою закускою», я кажу про це Патрісії – вона підпалює сигарету, ігноруючи простягнений їй сірник, відкидається на спинку крісла й видихає дим просто мені в обличчя, час від часу кидаючи на мене розлючені погляди, які я ввічливо ігнорую і намагаюсь бути джентльменом. Коли нам приносять їжу, я довго дивлюсь у свою тарілку, трохи збентежений, перш ніж нерішуче взяти виделку, щоб почати їсти: темно-червоні трикутники м'ясної запіканки, козячий сир на них відгонить рожевим від гранатового соку, м'ясо оточують густі коричневі завитки соусу, біля краю великої чорної тарілки викладені шматочки манго.

Вечеря триває всього лиш півтори години, однак, здається, що ми сидимо в «Баркадіі» вже тиждень, і хоча я не маю жодного бажання потім їхати в «Тунель», це видається гідним покаранням за поведінку Патрісії. У рахунку стоїть сума 320 доларів – менше, ніж я насправді очікував, і я розплачуюсь платиновою карткою «Американ експрес». У таксі я не зводжу очей з лічильника, таксист намагається зав'язати розмову з Патрісією, а вона повністю ігнорує його і підправляє свій макіяж, дивлячись у дзеркальце «Гуччі», підфарбовує помадою і без того яскраві

губи. Я, здається, забув запрограмувати на запис сьогоднішню бейсбольну гру, тож не зможу подивитись її, коли приїду додому, але я пригадую, що після роботи купив два журнали і цілком можу згаяти годину-дві, гортаючи їх. Я дивлюсь на годинник і розумію, якщо ми вип'ємо по одній, може, по дві склянки, я встигну на «Вечірнє шоу з Девідом Леттерманом». Так, Патрісія приваблива, і я зовсім не проти зайнятись сексом з її тілом, однак сама ідея того, щоб поводитись з нею лагідно, бути ніжним коханцем, вибачатись за цей вечір, за те, що ми не потрапили в «Дорсію» (хоча «Баркадія» – вдвічі дорожча, заради Бога), – це мене бісить. Сучка, певно, злиться, що ми не в лімузині.

Таксі зупиняється біля «Тунелю», я плачу за лічильником, лишаю таксисту непогані чайові і притримую дверцята, поки Патрісія виходить, ігноруючи простягнуту їй руку. Сьогодні ніхто не стоїть за канатами перед входом. Насправді єдина людина на Двадцять четвертій зараз – волоцюга біля смітника, що звивається в корчах болю, просячи дрібні гроші або їжу. Ми швидко проходимо повз нього, один із трьох швейцарів пропускає нас всередину, поплескує мене по спині, питаючи: «Як ви, містере МакКаллов?» Я киваю, відчиняючи двері для Патрісії, і, перш ніж зайти за нею, кажу: «Добре, ем... Джим», – і потискаю йому руку.

Вже всередині, заплативши п'ятдесят доларів за нас обох, я одразу ж йду до бару, і мені байдуже, чи Патрісія йде за мною. Я замовляю «Джей енд Бі» з льодом. Вона хоче «Пер'є», без лайму, і робить замовлення сама. Випивши половину свого віскі, я притуляюсь до барної стійки і розглядаю фігуристу офіціантку, однак щось тут не так. Справа не у звучанні «Нового відчуття» «Інексез» і не у красуні за баром. Щось інше. Коли я повільно повертаюсь, оглядаючи решту залу, переді мною – пуста. Ми з Патрісією – єдині клієнти на весь клуб. Ми і ще якась фігуриста дівчина – буквально єдині люди в «Тунелі». «Нове відчуття» перетворюється на «Диявол усередині», музика грає на повну, але здається не такою гучною, бо немає натовпу, щоб реагувати на неї, і порожній танцпол видається безмежним.

Я відходжу від бару і вирішую подивитись, що відбувається в інших частинах клубу, певний, що Патрісія піде за мною, – однак вона лишається. Сходи, що ведуть у нижню залу, ніхто не охороняє, і, поки я спускаюсь, музика нагорі змінюється, перетворюється на «Я почуваясь вільною» Белінди Карлайл. У нижній залі – одна пара, вони схожі на Сема та Ілену Сендфорд, однак тут темніше, тепліше, і я цілком можу помилятися. Вони стоять біля бару, п'ють шампанське, і я проходжу повз них, прямуючи до надзвичайно добре одягненого чоловіка, схожого на мексиканця. Він сидить на дивані у двобортному шкіряному піджаку та підходящих брюках від «Маріо Валентіно», бавовняній футболці від «Агнес Бі» та шкіряних сліпонах від «Сьюзен Бенніс Воррен Едвардз» (без шкарпеток), поряд з ним – приваблива накачана дівка, типова «європогань» – брудне біляве волосся, великі груди, засмагла шкіра, ніякого макіяжу, палить «Меріт Ультра Лайтс». На ній бавовняна сукня з зебровим принтом від «Патрік Келлі» та шовкові туфлі на високих підборах зі стразами.

Я питаю чоловіка, чи не Рікардо його звати. Він киває. «Звісно».

Я прошу в нього грам, кажу, що прийшов від Медісона. Витягаю свій гаманець й простягаю йому п'ятдесят доларів та дві двадцятки. Він просить дівку дати йому сумочку. Вона передає – оксамитову, від «Анн Мур». Рікардо виймає з неї й передає мені крихітний конвертик. Перш ніж я йду, дівка каже, що їй сподобався мій гаманець зі шкіри газелі. Я кажу їй, що хотів би трахнути її між цицьок, а потім, може, відрізати їй руки, але музика («Віра» Джорджа Майкла) надто гучна, і вона мене не чує.

Нагорі я бачу Патрісію там, де й лишив її, самотню біля бару, зі склянкою «Пер'є».

– Послухай, Патріку, – каже вона, значно м'якше, – хочу, щоб ти знав, що я...

– Стерво? Слухай, хочеш трохи коксу? – перебиваю її я.

– Емм, так... Звісно. – Вона страшенно збентежена.

– Ходімо, – кричу я, беручи її за руку.

Патрісія ставить склянку на стійку і йде за мною через порожній клуб вгору сходами до вбиральні. Насправді нема жодної причини не зробити це вниз, але це було б якось не так, тож ми винюхуємо більшу частину коксу в одній із кабінок чоловічої вбиральні. Вийшовши звідти, я сідаю на диван і беру одну з цигарок Патрісії, поки вона йде вниз, дістати нам напої.

Вона повертається і починає вибачатись за свою поведінку цього вечора.

– Мені справді сподобалось у «Баркадії», іжа була неймовірна, а той манговий шербет, Господи, це ж просто райське блаженство. Слухай, нічого, що ми не поїхали в «Дорсію». Завжди можна спробувати іншого разу. Я знаю, що ти намагався все владнати, але ж це місце зараз таке популярне. Мені справді дуже сподобалась іжа в «Баркадії». Вони давно працюють? Здається, місяці три-чотири. Я читала чудовий огляд у «Нью-Йорку», чи то був «Гурман»?... Скажи, ти таки хочеш піти зі мною на той концерт завтра? Чи можна піти в «Дорсію», а потім на виступ гурту Воллеса, чи в «Дорсію» після виступу, та навряд чи вони працюють аж так допізна. Патріку, я серйозно, тобі варто їх побачити. Аватар чудовий вокаліст, я справді якось думала, що закохана у нього, але я його насправді хотіла, а не любила. Тоді мені дуже подобався Воллес, а потім він загруз у всіх цих банківських інвестиціях, не міг впоратися зі щоденними проблемами і зірвався – кислота, не кокаїн. Тобто я це знаю, але, коли все це розвалилось, я розуміла, що краще буде відійти і не розбиратись з... «Джей енд Бі», думаю я. Склянка «Джей енд Бі» у моїй правій руці, думаю я. Рука, думаю я. «Шаріварі». Сорочка від «Шаріварі». Фузіллі, думаю я. Джеймі Герц, [53 - Американська акторка.] думаю я. Я б хотів трахнути Джеймі Герц, думаю я. «Порше 911». Шарпей, думаю я. Я хотів би завести шарпея. Мені двадцять шість років, думаю я. Наступного року буде двадцять сім. «Валіум». Хотів би я прийняти таблетку «Валіуму».

Ні, дві таблетки, думаю я. Стільниковий телефон, думаю я.

Хімчистка

Китайська хімчистка, до якої я відправляю свій закривавлений одяг, вчора повернула мені куртку від «Сопрані», дві білі сорочки «Брукс Бразерс» і краватку від «Агнес Бі», на яких досі лишились плями від чиеїсь крові. О дванадцятій (за сорок хвилин) у мене обід, тож перед ним я вирішую заїхати до хімчистки і поскаржитись. Крім куртки «Сопрані», сорочок та краватки, я беру з собою пакунок із закривавленими простирадлами, які теж слід випрати. Китайська хімчистка

розташована за двадцять кварталів від моєї квартири, у Вест-Сайді, майже біля Колумбійського університету, і я ніколи там не бував, бо ця відстань мене лякає (раніше мій одяг забирали з квартири після телефонного дзвінка і повертали протягом доби). Через цю поїздку я не маю часу на ранкове тренування, і до того ж я проспав через вчорашню кокаїнову гульню з Чарльзом Гриффіном та Гілтоном Ешбері. Вона почалася цілком невинно на вечірці журналу «М. К.», на яку жоден із нас не був запрошений, а закінчилася близько п'ятої ранку біля мого банкомата. Саме тому я пропустив «Шоу Патті Вінтерс», але це повторення інтерв'ю з президентом, тож, думаю, це не страшно.

Я напружений, на обличчі темні окуляри, волосся зачесане назад, весь мій череп болять, у зубах сигара (непідпалена), на мені чорний костюм «Армані», біла бавовняна сорочка «Армані» та шовкова краватка, також від «Армані». Я маю крутецький вигляд, однак шлунок крутить і в голові паморочиться. Дорогою до хімчистки я проходжу повз волоцюгу, старого чоловіка, років сорока-п'ятдесяти, сивочолого й огрядного. Він плаче. Відчиняючи двері, я помічаю, що він, на додачу до всього, ще й сліпий, і наступаю йому на ногу, точніше – на її обрубок, і він впускає свого стаканця так, що дрібні гроші розкочуються по тротуарі. Я зробив це навмисно? Як ви думаєте? Може, випадково? Потім я десять хвилин показую плями крихітній старій китайці, яка, як мені здається, керує цим закладом, і вона навіть витягає свого чоловіка з задньої кімнати, бо я не розумію ані слова з того, що вона каже. Однак чоловік мовчить, йому байдуже до перекладу. Літня жінка продовжує цокотати, певно, китайською, і мені доводиться її перебити.

– Послухайте, стоп... – я підводжу руку з сигарою, куртка від «Сопрані» висить у другій моїй руці. – Ви не... тсс, чекайте... Тсс... Ви не можете навести вагомих причин. Китайка продовжує щось лопотати, хапає рукави куртки крихітною ручкою. Я відводжу її руку, нахиляюсь вперед і вимовляю дуже повільно:

– Що ви намагаєтеся мені сказати?

Вона й далі собі белькоче, широко розплющивши очі. Її чоловік вийняв з пакунку два простирадла, обидва в плямах засохлої крові, і тупо на них дивиться.

– Вибілювач? – запитую я в неї. – Ви хочете сказати вибілювач? – я хитаю головою, не вірячи сам собі. – Вибілювач? Господи.

Китайка і далі показує на рукави куртки «Сопрані», а коли повертається до простирадл за її спиною, голос починає пищати октавою вище.

– Є дві важливі речі, – перекрикую я. – По-перше, не можна вибілювати «Сопрані», нізащо. По-друге, – і ще голосніше, досі одночасно з нею, – по-друге, такі простирадла можна дістати лише в Санта-Фе. Вони дуже дорогі, й мені справді потрібно їх відчистити...

Але вона не припиняє говорити, я киваю, наче розумію цю маячню. Потім посміхаюсь і нахиляюсь просто до її обличчя.

– Якщо-не-затулиш-свій-довбаний-рот – я-тебе-вб'ю – ти-мене-розумієш?

Китайка збентежена, її белькотіння стає ще швидшим, очі досі на лобі. У неї зовсім невиразне обличчя, можливо, через зморшки. Я знову жалісно показую на плями, але, розуміючи, що це не має сенсу, опускаю руку і намагаюсь все ж

зрозуміти, що вона каже. Потім побіжно перебиваю її знову:

– Послухайте, у мене дуже важлива обідня зустріч, – я дивлюся на свій «Ролекс», – «У Губерта», за тридцять хвилин, – потім знову дивлюся на пласке обличчя з розкосими очима. – І вони мені потрібні... Чекайте, за двадцять хвилин. У мене зустріч «У Губерта» з Рональдом Гаррісоном за двадцять хвилин, і ці простирадла мені потрібні чистими вже у другій половині дня.

Але жінка не слухає, меле щось своєю дивною, судомною мовою. Я ніколи раніше не вчиняв підпалів, а тепер починаю думати, як же це робиться – які матеріали потрібні, бензин, сірники... чи краще взяти рідину для запальнички?

– Послухайте, – опанувавши себе, монотонно кажу я і нахиляюся ще ближче до її обличчя (її рот хаотично рухається, вона повертається до чоловіка, і він встигає кивнути під час несподіваної коротенької паузи), – я не можу вас зрозуміти.

Я сміюся з того, наскільки абсурдна склалась ситуація, б'ю рукою по прилавку й озираюся – подивитися, чи немає тут когось, з ким можна поговорити, але в залі порожньо.

– Це божевілья, – буркочу я й зітхаю, потираючи обличчя. А потім різко обриваю сміх, раптово розізлившись, й гарчу на неї: – Ти ідіотка. Я не можу з цим впоратися.

Вона щось белькоче у відповідь.

– Що? – зі злістю питаю я. – Ти мене не почула? Хочеш шинки? Це ти щойно сказала, що хочеш... шинки?

Китаянка знову хапає рукав куртки «Сопрані». Її чоловік стоїть за прилавком, похмурий і відсторонений.

– Ти... ідіотка! – волаю я.

Жінка не здається, знову й знову показує на плями на простирадлах.

– Сучка тупа, розумієш? – кричу я.

Мое обличчя зашарілось, і я ледь не плачу. Мене трясє, і я висмикую з її рук куртку, тихо стогнучи: «Господи...» За моєю спиною відчиняються двері, дзеленчить дзвіночок, і я опановую себе. Заплющую очі, глибоко дихаю, думаючи про те, що варто заїхати до солярію після обіду.

Може, в «Гермес» чи...

– Патріку?

Від звуків справжнього голосу я аж підскакую, розвертаюсь і бачу дівчину з мого будинку, яку я часто зустрічаю в холі, і щоразу вона дивиться на мене з захопленням. Вона старша за мене, їй десь під тридцять, має непоганий вигляд, хоч є трохи зайвої ваги, на ній спортивний костюм (звідки? З «Блумінгдейлз»? І гадки не маю), і вона просто... сяє. Знімає темні окуляри і широко посміхається.

– Привіт, Патріку, я так і думала, що це ви.

Навіть не знаючи, як її звати, я видихаю приглушене «Привіт» і дуже швидко бурмочу щось схоже на жіноче ім'я. І просто дивлюсь на неї, ошелешений, спустошений, намагаючись стримати свою злість, а за моєю спиною досі скрегоче китаянка. Зрештою я складаю долоні й кажу: «Ну що ж».

Вона трохи збентежена, нервово підходить до прилавку з квитанцією.

– Смішно, правда? Їхати так далеко заради хімчистки, але вони справді найкращі.

– То чому ж вони не можуть вивести ці плями? – терпляче питаю я, досі посміхаючись із заплученими очима. Китаянка нарешті замовкає, і тоді я їх розплющую. – Ви можете поговорити з ними? – обережно пропоную я. – Бо в мене нічого не виходить.

Дівчина підходить до простирадла, яке досі тримає в руках старий.

– Ого, зрозуміло, – тихо каже вона.

Щойно вона обережно торкається простирадла, китаянка знов заводить своє белькотання, і, не звертаючи на неї уваги, дівчина запитує мене:

– Що це таке? – і знову дивиться на плями. – Нічого собі.

– Ну... – я дивлюсь на простирадла, справді жакливі. – Це, м-м-м, журавлиновий сік, яблучний із журавлиною. Дівчина дивиться на мене і непевно киває, а потім обережно каже:

– Щось це не схоже на журавлину, тобто журавлину з яблуком.

Я довго дивлюсь на простирадла, перш ніж, затинаючись, сказати:

– Я мав на увазі... ну... це насправді «Боско». Знаєте, типу... – пауза. – Шоколадний батончик «Дав». Так, це «Дав»... сироп «Хершиз»?

– Так, – киває вона з розумінням, ну, може, трішки скептично. – Нічого собі.

– Слухайте, якщо ви можете з ними поговорити... – я нахилився вперед, виринаючи простирадло з рук старого. – Я був би дуже вдячний.

Я згортаю простирадло й кладу його на прилавок, потім знову дивлюсь на «Ролекс» і пояснюю:

– Я запізнююсь, у мене за п'ятнадцять хвилин зустріч «У Губерта».

Я йду до дверей хімчистки, і китаянка знову починає відчайдушно верещати й показувати на мене пальцем. Я дивлюся на неї, ледве стримуючись, щоб не перекирляти її.

– «У Губерта»? Справді? – питає вражена дівчина. – Вони переїхали далі від центру, так?

– Так... чорт, послухайте, я мушу бігти, – я прикидаюсь, що помітив на вулиці таксі, яке щойно під'їхало, і з удаваною вдячністю кажу: – Дякую вам... Саманто.

– Вікторія.

– Звісно, Вікторіє. – Я роблю паузу. – Хіба я не так сказав?

– Ні, ви сказали «Саманта».

– Тоді перепрошую, – посміхаюсь я. – Зовсім забігався.

– Може, пообідаємо якимось наступного тижня? – з надією запитує вона, підходячи ближче, в той час як я задкую до дверей. – Я часто буваю в центрі, біля Волл-стрит.

– О, не знаю, Вікторіє, – я видавлюю з себе розпачливу усмішку, відводячи погляд від її стегон. – Я постійно працюю.

– То, може... Ну, знаєте – може, в суботу? – запитує Вікторія обережно, аби не налякати мене.

– Наступної суботи? – перепитую я, знову дивлячись на годинник.

– Так, – вона сором'язливо знижує плечима.

– О. Боюсь, я не зможу. Йду на «Знедолених» удень, – брешу я. – Слухайте, мені дуже треба бігти.

Я проводжу рукою по волоссю й шепочу: «О, Боже», перш ніж змушую себе додати:

– Я вам зателефоную.

– Гаразд, – з полегшенням усміхається вона. – Подзвоніть.

Я ще раз кидаю погляд на китайку і забираюсь геть звідти, біжу до неіснуючого таксі й тільки за квартал чи два від хімчистки зупиняюсь, і...

І бачу перед собою дуже симпатичну безпритульну дівчину, яка сидить на сходах будинку на Амстердам-стрит. Біля її ніг стоїть пластиковий стаканець для кави, і я, посміхаючись, наближаюсь до неї, шукаючи дрібні гроші в кишені, – мене наче щось тягне. У неї надто юне й свіже для волоцюги, засмагле обличчя, і тому те, що вона змушена жебрати, видається ще жахливішим. У ті секунди, які потрібні, щоб пройти від краю тротуару до сходів, на яких вона сидить, я уважно її вивчаю – голова дівчини похилилася, вона тупо вдивляється у свої коліна. Помітивши, що я стою над нею, вона підводить очі, без посмішки. Мені хочеться зробити якусь просту добру справу, я нахиляюсь до неї, мої очі так і випромінюють співчуття, і я кидаю долар у її стаканець, кажучи їй: «Удачі».

Обличчя дівчини змінюється, саме тому я помічаю книгу в неї на колінах (це Сартр), поряд із нею – сумку для книг Колумбійського університету, і нарешті – темно-коричневу каву в стаканці, і в ній плаває моя доларова купюра. Усе це забирає кілька секунд, однак таке відчуття, що це – уповільнена зйомка; вона дивиться на мене, потім у стаканець і кричить:

– Це що за фігня?

Я завмираю над кавою, зігнувшись й зіщулившись, і белькочу:

– Я не... я не знав, що він... повний...

Мене трясє, я відходжу й ловлю таксі, й дорогою до «Губерта» мені ввижається, що будинки – це гори, вулкани, вулиці стають джунглями, небо – театральною фоновою декорацією... Перш ніж вийти з машини, доводиться звести очі до купи, щоб прочистити їх. Обід «У Губерта» стає однією тривалою галюцинацією, під час якої я заразом сплю і не сплю.

«У Гаррі»

– Шкарпетки мають пасувати до штанів, – каже Рівзу Тодд Гемлін, а той уважно слухає, помішуючи паличкою свій «Біфітер»[54 - Марка джинсу.] з льодом.

– Це хто сказав? – запитує Джордж.

– Послухайте, – терпляче пояснює Гемлін. – Якщо ви вдягаєте сірі штани, то й шкарпетки вдягаєте сірі. Все дуже просто.

– Чекай, – втручаюсь я. – А що, як взуття – чорне?

– Це нічого, – каже Гемлін, потягуючи свій мартіні. – Але тоді ремінь має пасувати до взуття.

– Виходить, ти кажеш, що з сірим костюмом можна носити або сірі, або чорні шкарпетки? – запитую я.

– Ну... так, – відповідає збентежений Гемлін. – Здається. Це я так сказав?

– Розумієш, Гемліне, – кажу я. – Я не згоден щодо паска, бо взуття знаходиться далеко від талії. Гадаю, треба зосередитися на тому, щоб ремінь підходив до штанів.

– У цьому щось є, – каже Рівз.

Ми – Тодд Гемлін, Джордж Рівз та я – сидимо «У Гаррі», зараз трохи по шостій. Гемлін вбрався у костюм від «Любієм», шикарну смугасту бавовняну сорочку з косим коміром від «Бьорберрі», шовкову краватку від «Резікейо» та ремінь «Ральф Лорен». На Рівзі двобортний костюм на шість гудзиків від «Крістіан Діор», бавовняна сорочка, шовкова краватка з орнаментом від «Клейборн», шкіряні черевики з перфорацією та шнурівкою від «Аллен-Едмондз», у кишені – бавовняний носовичок, певно, «Брукс Бразерс», темні окуляри від «Лафонт Парі» лежать на серветці біля його склянки, а непоганий дипломат від «Ті Ентоні» стоїть на порожньому стільці біля нашого столика. Я вдягнув однобортний темний костюм на два гудзики з шерстяної фланелі з тонкими світлими пасмами, бавовняну сорочку з різнокольоровими смужками з шовковою нагрудною хусткою, все від «Патрік Овер», шовкову краватку в горошок від «Білл Бласс» та прозорі окуляри з діоптріями в оправі від «Лафонт Парі». Посередині столу лежить один із наших CD-плеєрів із навушниками в оточенні напоїв та калькулятора. Рівз та Гемлін пішли з офісу

раніше, на маски та масаж обличчя, і тепер мають свіжіший вигляд, обличчя рожеві, але засмагли, волосся підстрижене й зачесане назад. «Шоу Патті Вінтерс» сьогодні було присвячене Справжнім Рембо.

– А як щодо жилеток? – питає у Тодда Рівз. – Вони ще... в моді?

– Так, Джордже, – каже Гемлін. – Звісно, в моді.

– Так, – погоджуюсь я. – Жилетка ніколи не виходила з моди.

– Насправді, питання в тому – як слід її носити? – запитує Гемлін.

– Вона має бути по фігурі... – одночасно починаємо ми з Рівзом.

– Перепрошую, – каже Рівз. – Продовжуй.

– Нічого, – кажу я. – Краще ти.

– Я наполягаю, – каже Джордж.

– Ну, вона має щільно облягати фігуру й закривати лінію талії, – кажу я. – І трохи виглядати з-за верхнього гудзика піджака. Якщо видно надто багато, костюм здається тісним і надто строгим, а це нам не треба.

– Ага, – каже Рівз ледь чутно, він виглядає спантеличеним. – Справді. Я це знав.

– Мені потрібна ще порція віскі, – кажу я, підводячись. – Хлопці?

– «Біфітер» з льодом та спіралькою з цедри, – показує на мене Рівз.

Гемлін:

– Мартіні.

– Гаразд.

Я йду до бару і, поки Фредді наливає наші напої, слухаю якогось хлопця – здається, це грек Вільям Теодокрополіс із Першого Бостонського, у жахливому шерстяному піджаку в «гусячі лапки» та непоганій сорочці; ще на ньому вражаюча кашемірова краватка від «Пол Стюарт», завдяки якій все це вбрання видається значно кращим, ніж воно є насправді. І от він розповідає ще одному хлопцю, теж греку, який п'є дієтичну кока-колу:

– Ти послухай, Стінг був у «Чорнобилі» – ну, знаєш, місце, відкрите хлопцем, який відкрив «Тунель». І про це написали в «Пейдж сикс», там під'їхав хтось на «Порше 911», а всередині була Вітні, [55 – Вітні Г'юстон – відома американська співачка.] і...

За нашим столиком Рівз розповідає Гемліну, як він дражнить волоцюг на вулиці, простягаючи їм долар і ховаючи його в останній момент.

– Слухай, це працює, – наполягає він. – Їх це настільки шокує, що вони замовкають.

– Просто... скажи... «ні», – кажу йому я, ставлячи склянки на стіл. – Це все, що тобі треба сказати.

– Просто сказати «ні»? – всміхається Гемлін. – І це спрацьовує?

– Насправді лише з вагітними бездомними жінками, – визнаю я.

– Схоже, ти не пробував «просто сказати ні» тій семифатовій[56 - 2,10 м.] горилі на Чемберс-стріт? – запитує Рівз. – З люлькою для креку?

– Хтось щось чув про клуб під назвою «Некеніє»? – питає Рівз.

З мого місця видно Пола Овена, який сидить за столиком в іншому кінці залу разом із хлопцем, дуже схожим на Трента Мура чи Роджера Дейлі, та ще одним, схожим на Фредеріка Коннелла. Дід Мура – власник компанії, в якій він працює. На ньому костюм із гребінної шерсті у дрібні різнокольорові «гусячі лапки».

– «Некеніє»? – питає Гемлін. – Що це таке?

– Хлопці, хлопці, – втручаюсь я. – Хто це там із Полом Овеном? Трент Мур?

– Де? – запитує Рівз.

– Ось вони підводяться. За тим столом, – кажу я. – Оті хлопці.

– Це не Медісон? Ні, це Діббл, – каже Рівз.

Він надягає окуляри з діоптріями, щоб впевнитись.

– Ні, – каже Гемлін, – це Трент Мур.

– Ти впевнений? – питає Рівз.

Пол Овен зупиняється біля нашого столика. На ньому темні окуляри від «Персоль», в руках – дипломат від «Коуч Лезервеар».

– Привіт, народе, – каже Овен і рекомендує нам своїх супутників, Трента Мура і хлопця на ім'я Пол Дентон. Ми з Рівзом та Гемліном потискаємо ім руки, не встаючи з-за столу. Джордж та Тодд говорять із Трентом, котрий родом із Лос-Анджелеса і знає, де розташований клуб «Некеніє». Овен звертає увагу на мене, це мене дещо нервує.

– Як твої справи? – питає Овен.

– Чудово, – відповідаю я. – А твої?

– О, надзвичайно, – каже він. – Як справи з рахунками Гокінза?

– Ну... – я затинаюсь і продовжую невпевнено. – Все... добре.

– Серйозно? – запитує він, з легкою цікавістю. – Цікаво, – каже з посмішкою, склавши руки за спиною. – А не чудово?

– Таке, – кажу я. – Ти ж знаєш.

– А як Марсія? – запитує він, досі посміхаючись, хоч і дивиться кудись через кімнату і насправді мене не слухає. – Вона чудова дівчина.

– Так, – кажу я ошелешено. – Мені... пощастило. Овен переплутав мене з Маркусом Хальберстамом (хоча Маркус і зустрічається з Сесілією Вагнер), але це чомусь не має значення і видається навіть логічним, бо ж Маркус теж працює в «Пірс та Пірс», робить те саме, що роблю я, він теж небайдужий до костюмів «Валентіно» та окулярів з діоптріями, ми ходимо до одного перукаря в готелі «П'єр», так що це можна зрозуміти, це мене не дратує. Однак Пол Дентон продовжує на мене витріщатись так, наче йому щось відомо, наче не зовсім впевнений, впізнає він мене чи ні, і я запитую себе – чи не було його в тому давньому круїзі минулого березня. Якщо це так, думаю я, треба взяти в нього телефон, а ще краще – адресу.

– Треба якось випити разом, – кажу я Овену.

– Чудово, – каже він. – Ось моя візитівка.

– Дякую, – кажу я, уважно розглядаю її, перш ніж покласти в кишеню, й радію її грубості. – Може, візьму з собою... – я роблю паузу, потім обережно кажу. – Марсію?

– Це було б чудово, – каже він. – А ти був у тому сальвадорському ресторанчику на Вісімдесят третій? Ми сьогодні там вечеряємо.

– Так, тобто ні, – відповідаю я. – Але чув, що там непогано.

Я ледь посміхаюсь і відпиваю зі своєї склянки.

– Я теж чув, – він дивиться на годинник. – Тренте? Дентоне? Давайте швидше, у нас п'ятнадцять хвилин.

Ми прощаємось, виходячи з «У Гаррі», вони зупиняються біля столику Діббла та Гамільтона – принаймні я думаю, що це Діббл та Гамільтон. Перш ніж піти, Дентон озирається на наш столик, дивиться на мене востаннє. Здається, він збентежився, моя присутність у чомусь його переконує, наче він впізнає мене, бо бачив раніше, і це, в свою чергу, лякає мене.

– Рахунки Фішера, – каже Рівз.

– Чорт, – кажу я. – Не нагадуй.

– Щастить вилупку, – каже Гемлін.

– Хтось бачив його дівчину? – запитує Рівз. – Лорі Кеннеді? Шикарна фігура.

– Я її знаю, – кажу я. – Тобто знав.

– Чому ти так кажеш? – питає заінтригований Гемлін. – Чому він так каже, Рівзе?

– Бо він з нею зустрічався, – недбало каже Рівз.

– Звідки ти це знаєш? – посміхаюсь я.

– Дівчата ведуться на Бейтмена. – Схоже, Рівз уже трохи напідпитку. – Він у стилі «Джі К'ю». Ти повний «Джі К'ю», Бейтмене.

– Дякую, хлопці, але...

Не знаю, може, це був сарказм, але певним чином це мене потішило, і я намагаюсь занизити свою привабливість, кажучи:

– У неї паскудний характер.

– Господи, Бейтмене, – стогне Гемлін. – Що це має означати?

– А що? – кажу я. – Це правда.

– То й що? Справа в зовнішності. Лорі Кеннеді – лялечка, – наполягає Гемлін. – І не прикидайся, що тебе цікавило щось інше.

– Якщо в дівчини хороший характер, тоді... тоді щось точно не так, – каже Рівз, трохи збентежений власною ідеєю.

– Якщо в дівчини хороший характер, але не чудова зовнішність... – Рівз підводить руки, наче підкреслюючи свої слова, – то кого, до біса, це хвилює?

– Гаразд, подивимося гіпотетично, так? Що, якби в дівчини був хороший характер? – питаю я, чудово розуміючи, що це безнадійно дурне питання.

– Гаразд, гіпотетично навіть краще, але... – починає Гемлін.

– Знаю, знаю, – всміхаюсь я.

– Не буває дівчат із хорошим характером, – в унісон промовляємо ми, сміємось і даємо один одному по п'ятірні.

– Хороший характер, – заводить Рівз, – це коли дівка фігуриста і задовольняє всі твої сексуальні потреби, але не надто розпусна, і обов'язково тримає свій довбаний рот на замку.

– Це точно, – погоджуючись, киває Гемлін. – Дівчата з хорошим характером, дотепні, чи, може, веселі, чи майже розумні, чи навіть талановиті (бозна, що за фігню це означає) – всі такі дівки огидні.

– Абсолютно, – киває Рівз.

– І все це тому, що їм доводиться якось компенсувати те, що вони до біса непривабливі, – каже Гемлін, відкидаючись на спинку стільця.

– Що ж, у мене завжди була теорія, – починаю я, – що саме чоловіки розмножуються, продовжують рід, розумієте?

Обидва кивають.

– І єдиний спосіб це робити, – продовжую я, ретельно добираючи слова, – це... коли тебе збуджує якась красуня, але іноді гроші або слава...

– Ніяких «але», – категорично перебиває Гемлін. – Бейтмене, ти хочеш мені сказати, що поведешся на Опру Вінфрі,[57 - Відома американська телеведуча.] бо ж вона багата й впливова, чи переспиш з Нелл Картер[58 - Бродвейська співачка та акторка.] – у неї ж є шоу на Бродвеї, чудовий голос і гонорари до неї так і течуть?

– Стоп, – каже Рівз. – Хто така Нелл Картер?

– Не знаю, – відповідаю я, збитий з пантелику цим іменем. – Певно, хазяйка бару «У Нелл».

– Послухай, Бейтмене, – каже Гемлін. – Єдина причина існування дівок – вони мають нас заводити, як ти і сказав. Питання виживання виду, так? Усе дуже... – він виймає зі свого напою оливку й закидає собі до рота, – ...просто.

Після паузи я кажу:

– Знаєте, що про жінок казав Ед Гейн?[59 - Один з найвідоміших серійних вбивць в історії США.]

– Ед Гейн? – перепитує один із них. – Метрдотель у барі «Канал»?

– Ні, – відповідаю я. – Серійний вбивця з Вісконсину, у п'ятдесяті роки. Цікавий був хлопець.

– Тебе завжди цікавили такі штуки, Бейтмене, – каже Рівз і звертається до Гемліна: – Бейтмен постійно читає такі біографії – Теда Банді, Сина Сема,[60 - Прізвисько Річарда Девіда Фалко (Девіда Берковіца), американського серійного вбивці] «Фатальне Бачення», [61 - Трилер 1984 року на основі реальних подій.] Чарлі Менсона – всяке таке.

– То що сказав Ед? – запитує зацікавлений Гемлін.

– Він сказав так, – починаю я. – «Коли я бачу гарненьку дівчину, яка йде вулицею, я думаю про дві речі. Частина мене хоче запросити її на побачення, спілкуватися з нею, бути милим і ніжним, поводитись, як годиться».

Я зупиняюсь і одним ковтком допиваю свій «Джей енд Бі».

– А що думає інша його частина? – нетерпляче питає Гемлін.

– Як виглядатиме на кілку її голова, – кажу я.

Гемлін та Рівз дивляться один на одного, потім на мене, я починаю сміятись, і обидва непевно приєднуються до мене.

– Слухайте, як щодо вечері? – питаю я, мимохідь змінюючи тему.

– Як щодо того індійсько-каліфорнійського ресторану у Верхньому Вест-Сайді? – пропонує Гемлін.

– Годиться, – кажу я.

– Звучить непогано, – каже Рівз.

– Хто замовить столик? – питає Гемлін.

«Шезлонги»

Кортні Лоренс запрошує мене повечеряти в понеділок, запрошення має певний відтінок сексуальності, тож я приймаю його, але спочатку доведеться витерпіти вечерю з двома випускниками Кемдена, Скоттом та Енн Смайлі, у новому ресторані в районі площі Колумба. Місце називається «Шезлонги», і я наказав секретарці зібрати інформацію про нього. Перед тим, як я пішов із офісу, Джин розписала мені три варіанти того, що варто замовити на вечерю. Дорогою в таксі Кортні розповіла мені про Скотта та Енн – він працює в рекламній агенції, вона відкриває ресторани на гроші батька, останнім був «1968» у Верхньому Іст-Сайді. І це було не так цікаво, як її розповідь про свій день: масаж обличчя в «Елізабет Арден», покупка кухонного начиння у «Поттері Барн» (все це – прийнявши літії[62 - Препарати літію – психотропні ліки для нормалізації психічного стану під час маніакально-депресивного психозу, шизофренії, депресії і т. д.]), потім – «У Гаррі», де ми з нею випивали з Чарльзом Мерфі та Расті Вебстером і де Кортні забула під столом пакунок з купленим кухонним приладдям. Єдина цікава деталь життя Скотта та Енн – через рік після одруження вони всиновили тринадцятирічного корейського хлопчика, назвали його Скоттом-молодшим й відправили вчитись у Ексетер, де Скотт вчився за чотири роки до мене.

– Сподіваюся, вони замовили столик, – попереджаю я Кортні.

– Тільки не треба сигар, Патріку, – повільно говорить вона.

– Це не авто Дональда Трампа? – питаю я, дивлячись на лімузин, що стоїть у заторі поряд із нами.

– Боже, Патріку, замовкни, – каже вона хрипким, невиразним голосом.

– Знаеш, Кортні, у моєму дипломаті «Ботега Венета» є плеер, який я спокійно можу дістати, – кажу я. – Випий ще літію. Чи дієтичну колу. Може, кофеїн тебе підбадьорить.

– Я просто хочу дитину, – каже вона м'яко, ні до кого не звертаючись, дивлячись у вікно. – Просто... двох... досконалих... дітей.

– Це ти до мене чи до Шломо? – зітхаю я достатньо голосно, аби водій-еврей мене почув. Кортні не відповідає, як і можна було здогадатися.

«Шоу Патті Вінтерс» зранку було присвячене парфумам, помадам та макіяжу. Луїс Керрузерс, хлопець Кортні, поїхав у Фенікс і повернеться на Мангеттен не раніше вечора четверга. Кортні вдягнула шерстяний жакет та жилетку, футболку з джерсі та габардинові брюки від «Білл Бласс», кришталеві, з емаллю та позолотою сережки від «Жерар і Йоска» та шовково-атласні відкриті туфлі «Маноло Бланік». На мені шитий на замовлення твідовий піджак, штани та бавовняна сорочка з магазину «Алан Флассер» і шовкова краватка від «Пол Стюарт». У моєму спортзалі зранку була черга на двадцять п'ять хвилин до тренажеру «Стермастер». Я махаю жебраку на

розі Сорок дев'ятої та Восьмої, тоді показую йому середній палець.

Сьогодні розмова крутиться навколо нової книги Елмора Леонарда, яку я не читав, певних ресторанних критиків – їх я читав, протистояння записів британського складу виконавців «Знедолених» та американського; нового сальвадорського ресторанчика на розі Другої та Вісімдесят третьої і того, який розділ пліток кращий, у «Пост» чи у «Ньюз». Схоже, у нас із Енн Смайлі є спільна знайома, офіціантка з «Ейбтон» в Аспені, котру я минулого року згвалтував пляшкою лаку для волосся, коли катався там на лижах на Різдвяні свята. У «Шезлонгах» повно людей, дуже галасно, акустика паршива через висоту стелі, і, якщо я не помиляюся, з колонок лунає версія «Білого кролика» в стилі нью-ейдж. Хлопець, схожий на Форреста Етвотера (зачесане назад біляве волосся, окуляри без діоптрій в оправі з червоного дерева, костюм «Армані» з підтяжками), сидить за столиком з Керолайн Бейкер, інвестиційним банкіром у «Дрексель», і щось вона має кепський вигляд. Їй личив би більш яскравий макіяж, та й твідовий костюм від «Ральф Лорен» виглядає надто строго. Столик у них середній, одразу ж біля бару.

– Це класична каліфорнійська кухня, – нахилиється до мене Енн, після того як ми зробили замовлення.

Здається, від мене потрібна якась реакція, до того ж Скотт та Кортні обговорюють плюси розділу пліток у «Пост», так що я змушений відповісти.

– Маєш на увазі, якщо порівняти зі, скажімо, чисто каліфорнійською кухнею? – обережно питаю я, зважуючи кожне слово, а потім необачно додаю: – Чи з посткаліфорнійською?

– Я знаю, звучить надто вже трендово, але відмінностей справді чимало. Вони ледь помітні, – каже Енн, – але вони є.

– Я чув про посткаліфорнійську кухню, – кажу я, розглядаючи дизайн ресторану: оголені труби, колони, відкрита кухня і... шезлонги. – Направду я навіть куштував її. Ніяких маленьких овочів? Буріто з морськими гребінцями? Крекери з васабі? Я на правильному шляху? До речі, тобі ніхто не казав, що ти кап-у-кап кіт Гарфілд, якого задавила машина, потім з нього обдерли шкіру і хтось накинув зверху огидний светр від «Феррагамо», перш ніж відвезти його до ветеринара? Фузіллі? Оливкова олія з сиром брі?

– Саме так, – каже вражена Енн. – О, Кортні, де ти знайшла Патріка? Він чудово знається на таких речах. Луїс вважає, що каліфорнійська кухня – це половина помаранча і трохи джелаті,[63 – Італійське морозиво.] – просторікує вона і заливається сміхом, запрошуючи мене приєднатися до неї, що я, дещо нерішуче, і роблю.

Для початку я замовив салат із червоного цикорію з кальмаром, зловленим у природних умовах. Енн та Скотт взяли рагу з морського чорта з фіалками. Кортні мало не заснула, коли їй довелося прочитати меню, але, перш ніж вона зісковзнула зі свого стільця, я встиг схопити її за плечі, а Енн замовила для неї щось звичайне і легке, на зразок каджунського попкорну, якого, може, і не було в меню, однак Енн знайома з Ноджем, шеф-кухарем, і він зробив невеличку порцію... спеціально для Кортні! Скотт та Енн наполягли на тому, щоб ми всі замовили одне й те саме – підкопченого, помірно просмаженого морського окуня, фірмову страву «Шезлонгів». Їм пощастило, що він був у одному з тих меню, які склала для мене Джин, інакше, якби вони продовжували наполягати, цілком могло б скластись так,

що близько другої ночі (після «Вечірнього шоу з Девідом Леттерманом») я увірвався би до їхнього студіо й порубав би обох на шматки сокирою, спочатку змусивши Енн дивитись, як Скотт стікає кров'ю з глибоких ран на грудях, а потім знайшов би спосіб дістатись до Ексетера і вилив би пляшку кислоти на пласке й вузькооке обличчя їхнього сина. У нашої офіціантки непогана фігурка і золоті туфлічовники зі шкіри ящірки, оздоблені штучними перлами. Я забув повернути касети в прокат й мовчки клянусь себе, поки Скотт замовляє дві великі пляшки «Сан-Пеллегріно».[64 - Елітна мінеральна вода.]

- Це класична каліфорнійська кухня, - каже мені Скотт.

- Може, сходимо всі разом до бару «Зевс» наступного тижня? - пропонує Скотту Енн. - Думаєш, зможемо дістати столик у п'ятницю?

Скотт вбраний у кашеміровий светр від «Пол Стюарт» із червоними, фіолетовими та чорними смужками, мішкуваті вельветові штани від «Ральф Лорен» та шкіряні мокасини від «Коул-Гаан».

- Ну... можна, - каже він.

- Це хороша ідея. Мені вона дуже подобається, - каже Енн, вона бере з тарілки маленьку фіалку і нюхає її, перш ніж обережно покласти на язик. На ній червоно-фіолетовочорний мохеровий, плетений вручну, светр від «Коос Ван Ден Аккер Кутюр», слакси від «Анна Кляйн» і замшеві туфлі з відкритими пальцями.

Інша офіціантка, не така гарненька, підходить взяти у нас замовлення на напої.

- «Джей енд Бі», чистий, - я випереджаю всіх.

Кортні замовляє шампанське з льодом, і я приховую свій жаж.

- О, - каже вона, наче щось пригадавши, - можна мені туди шматочок...

- Шматочок чого? - роздратовано питаю я і не можу зупинитись. - Дай вгадаю, дині?

І думаю: «Господи, чому ти не повернув ті довбані касети, Бейтмене, тупий ти сучий сину».

- Ви про лимон, міс, - каже офіціантка, нагороджуючи мене крижаним поглядом.

- Так, звісно. Лимон, - киває Кортні.

Здається, що вона загубилась у якомусь сні, але їй це подобається, дарує забуття.

- Я візьму келих... Боже, давайте «Акацію»,[65 - Марка каліфорнійського вина.] - каже Скотт, і питає в решти: - Я хочу білого вина? Я справді хочу шардоне? Чи окуня можна їсти з каберне...

- Та давай уже, - радісно каже Енн.

- Гаразд, я питиму... Господи, білий совіньйон, - каже Скотт.

Офіціантка збентежено всміхається.

– Скотті, – верещить Енн, – білий совіньйон?

– Жартую, – пирхає він. – Я буду шардоне. «Акацію».

– Ну ти й бовдур, – з полегшенням усміхається Енн. – Такий смішний.

– Я буду шардоне, – каже офіціантці Скотт.

– Це дуже мило, – каже Кортні, поплескуючи Скотта по руці.

– А я буду... – розмірковує Енн. – О, я вип'ю дієтичної кока-коли.

Скотт здійснює очі від кукурудзяного хліба, який він вмочував у оливкову олію.

– Ти сьогодні не п'єш?

– Ні, – пустотливо посміхається Енн. Бозна-чому. Та й кого це до біса турбує? – Я не в настрої.

– Навіть для келиху шардоне? – питає Скотт. – Може, білого совіньйону?

– У мене аеробіка о дев'ятій, – каже вона непевно, втрачаючи контроль. – Не варто мені пити.

– Тоді я теж не буду, – розчаровано каже Скотт. – Тобто мені ж у «Ексклюзив» на восьму.

– Ніхто не хоче дізнатись, де мене не буде о восьмій ранку завтра? – питаю я.

– Ні, любий, я ж знаю, як ти любиш «Акацію». – Енн тягнеться до Скотта й стискає його руку.

– Нічого, крихітко. Буду пити «Сан-Пеллегріно», – показує на пляшку Скотт.

Я голосно вистукую пальцями по столу, шепочучи до себе: «Чорт, чорт, чорт, чорт». Очі Кортні напівзаплющені, вона важко дихає.

– Гаразд, я ризикну, – нарешті каже Енн. – Вип'ю дієтичної коли з ромом.

Скотт зітхає і посміхається. Він справді сяє.

– Добре.

– Дієтична кола ж без кофеїну, так? – запитує офіціантку Енн.

– Знаєш, – перебиваю я, – варто взяти дієтичну пепсі. Вона значно краща.

– Справді? – питає Енн. – Що ти маєш на увазі?

– Тобі варто взяти дієтичну пепсі замість дієтичної кока-коли, – кажу я. – Вона значно краща. Більше бульбашок. Чистіший смак. Вона краще змішується з ромом і в ній менше натрію.

Офіціантка, Скотт, Енн, навіть Кортні – всі дивляться на мене так, наче я запропонував дещо диявольське, апокаліптичне, наче я руйную міф, який всі ретельно оберігають, або порушую урочисту присягу, і у «Шезлонгах» раптом стає майже тихо. Вчора ввечері я взяв напрокат фільм під назвою «В дупі у Лідії». Випив дві таблетки «Гальціону»[66 - Сильне снодійне.] і, потягуючи, до речі, дієтичну пепсі, дивився, як Лідія (засмагла красуня з вибіленим волоссям, ідеальним задом та великими цицьками), стоячи рачки, відсмоктувала хлопцю з величезним хуем, а інша розкішна білявка з ідеально підстриженим, теж білявим, лобком стала на коліна позаду Лідії й, вилизавши її дупу та посмоктавши пизду, почала пхати довгий срібний вібратор у зад Лідії; дівчина працювала вібратором, продовжуючи вилизувати її пизду, поки хлопець з величезним хуем кінчав Лідії на обличчя, а вона смоктала його яйця; потім Лідію затрусило в сильному, непідробному оргазмі, дівчина за нею переповзла вперед і злизала сперму з її обличчя, а потім дала Лідії посмоктати вібратор. Минулого вівторка вийшов новий альбом Стівена Бішопа, і вчора я купив компакт-диск, касету та платівку в «Тавер Рекордз», бо хотів мати його в усіх трьох форматах.

– Слухайте, – кажу я, і мій голос тремтить від емоцій. – Беріть, що хочете, але я б рекомендував дієтичну пепсі. Я опускаю очі на свої коліна, на синю серветку з тканини, слова «Шезлонги», вишиті скраю, і на якусь мить здається, що я зараз заплачу – підборіддя тремтить, і я не можу ковтнути.

Кортні нахиляється і м'яко торкається мого зап'ястка, погладжуючи мій «Ролекс».

– Нічого, Патріку. Все добре.

Гострий біль у печінці перекриває спалах емоцій, я сідаю прямо, збентежений і наляканий. Офіціантка йде, а Енн питає, чи не бачили ми останню виставку Девіда Оніки, і мені стає спокійніше.

Виявляється, що ми її не бачили, але я не хочу хвалитися тим, що в мене є його картина, і легенько пхаю Кортні під столом. Це виводить її з літійного ступору, і вона механічно каже:

– У Патріка є робота Оніки. Справжня. Я задоволено посміхаюсь і відпиваю віскі.

– Це фантастика, Патріку, – каже Енн.

– Справжній Оніка? – питає Скотт. – Він же доволі дорогий.

– Ну, скажімо так... – я роблю ковток і раптом тушуюсь: скажімо що? – Нічого особливого.

Кортні зітхає, передчуваючи черговий штурхан.

– Оніка Патріка коштує двадцять тисяч доларів.

Вона відщипує шматочки від теплого шматка кукурудзяного хлібу, здається, їй невимовно нудно. Я роздратовано дивлюсь на неї й намагаюся не шипіти.

– Ні, Кортні, насправді – п'ятдесят.

Кортні повільно відводить погляд від хліба, який мне в пальцях, і навіть у

затмареному літєм погляді видно таку злість, що автоматично почуваюсь приниженим, однак не настільки, щоб сказати Скотту та Енн правду: картина коштує всього дванадцять штук.

Але страшний погляд Кортні (хоча, може, я надмірно реагую – вона могла осудливо дивитися на орнамент на колонах, венеційські жалюзі на заскленому даху, заповнені пурпуровими тюльпанами вази від «Монтіго» навколо бару) злякав мене достатньо для того, щоб не провадити далі про те, як я купував Оніку. Цей погляд можна доволі легко пояснити. Він попереджає: ще один штурхан, і сексу не буде, зрозумів?

– Так, це наче... – починає Енн.

Я затримую подих, мое обличчя напружується.

– ...дешево, – белькоче вона. Я видихаю.

– Саме так. Це була дуже вигідна угода, – кажу я, ковтнувши повітря.

– Але – п'ятдесят тисяч? – з підозрою запитує Скотт.

– Гадаю, ця робота... у ній є... чудові пропорції й навмисна вдавана побіжність... – я зупиняюсь, намагаючись згадати те, що читав у огляді в журналі «Нью-Йорк». – Навмисно вдавана...

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (<https://www.litres.ru/bret-ston-ell-s/amerikanskiy-psihopat/?lfrom=362673004>) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примечания

WYNN-FM – радіостанція, що спеціалізується переважно на хіпхопі, репі, електронній музиці. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)

2

«Be My Baby» – пісня гурту «The Ronettes» 1963 року. Потрапила до списку 500 найкращих пісень усіх часів за версією журналу «Rolling Stone». (Прим. ред.)

3

Група невеликих поселень на березі Атлантичного океану неподалік Нью-Йорка, де мешкають та відпочивють чимало багатих та знаменитих людей.

4

«The Crystals» – американська жіноча вокальна група з Нью-Йорка, надзвичайно популярна в 1960-ті роки.

5

Ігровий ракетковий вид спорту в закритому приміщенні. Назва гри пов'язана з використанням у ній відносно м'якого порожнистого м'яча діаметром близько 40 мм, а її прабатьком вважається гра в ракетки. (Прим. ред.)

6

Історично богемний район Нью-Йорка.

7

Катастрофа шатла «Челенджер» («Challenger») відбулася 28 січня 1986 року, коли космічний корабель вибухнув на 73-й секунді польоту. Це призвело до загибелі всіх семи членів екіпажу. (Прим. ред.)

8

«Talking Heads» – американський рок-гурт, створений 1975 року. (Прим. ред.)

9

1,89 літра.

10

Японське пиво.

11

«Megadeth» – американський треш-метал-гурт, сформований 1983 року в Лос-Анджелесі.

12

«The East Village Other» (EVO) – американська газета андеграунду, заснована наприкінці 1965 року. (Прим. ред.)

13

Місто в Нью-Джерсі, у якому розташовано кілька університетів.

14

Школа-пансіон «Institut Le Rosey» – заснований 1880 року, найстаріший та найпрестижніший навчальний заклад Швейцарії. (Прим. ред.)

15

Приблизно 5 кг.

16

«Glanfiddich» – марка шотландського віскі.

17

«Bergdorf Goodman» – універмаг товарів класу люкс на П'ятій авеню в центрі Мангеттену в Нью-Йорку.

18

З молоком (фр.).

19

«Obsession» – жіночі парфуми від «Кельвін Кляйн» («Calvin Klein»), випущені 1985 року. (Прим. ред.)

20

При місцевому застосуванні препарат уповільнює або зупиняє втрату волосся, стимулює ріст нового волосся. (Прим. ред.)

21

1,80 м на 1,20 м.

22

76,2 см.

23

1,80 м.

24

Японський бавовняний матрац для сну.

25

78,74 см.

26

Fair Isle – від назви острова з групи Шетландських островів на півночі Шотландії. Одна з традиційних технік плетення, якими відомі Шетландські острови. (Прим. ред.)

27

76,2 см.

28

«Bloomingdale's» – один із легендарних нью-йоркських універмагів.

29

Знеболювальне.

30

«Cordially Yours» – буквально перекладається як «Щиро ваш».

31

2,37 л.

32

Чоловічі або жіночі черевики без застібок чи мають шнурівки з довгим язичком, круглим носом і перетинкою на підйомі стопи.

33

«GQ» – журнал для чоловіків.

34

«Zagat Survey» – журнал з оглядами та критикою ресторанів.

35

Коледж у передмісті Нью-Йорка.

36

Округ Нью-Йорка, населений переважно емігрантами.

37

«Soldier of Fortune» – журнал для військових.

38

«Vanity Fair» – журнал про масову культуру.

39

Семистовбурний свічник, символ іудаїзму.

40

Єврейська чотиристороння дзига.

41

Джон Фітцджеральд Кеннеді, 35-й президент США.

42

Відома темношкіра акторка та співачка, володарка премії Тоні.

43

Серійний вбивця, гвалтівник та некрофіл.

44

«Bellini» – алкогольний коктейль із персикового пюре та ігристого вина, блідо-рожевого кольору

45

Закуска з маринованих, сирих морепродуктів.

46

Світле пиво.

47

6 метрів.

48

Американська бізнесвумен та письменниця, колишня дружина (1977–1992) Дональда Трампа.

49

Видання, що спеціалізується на плітках та новинах про знаменитостей.

50

Мінеральна вода.

51

7,6 см.

52

Американський сценарист, продюсер, трагікомічний актор. (Прим. ред.)

53

Американська акторка.

54

Марка джину.

55

Вітні Г'юстон – відома американська співачка.

56

2,10 м.

57

Відома американська телеведуча.

58

Бродвейська співачка та акторка.

59

Один з найвідоміших серійних вбивць в історії США.

60

Прізвисько Річарда Девіда Фалко (Девіда Берковіца), американського серійного вбивці

61

Трилер 1984 року на основі реальних подій.

62

Препарати літію – психотропні ліки для нормалізації психічного стану під час маніакально-депресивного психозу, шизофренії, депресії і т. д.

63

Італійське морозиво.

64

Елітна мінеральна вода.

65

Марка каліфорнійського вина.

Сильне снодійне.